LIDER
Fără milă
Arlette Geneve

ARLETTE GENEVE este o autoare de origine spaniolă, care a cunoscut succesul mondial cu numeroase bestseller-uri, dintre care amintim *Salvează-mă*, *Iubește-mă* și *Sărută-mă*, care au apărut deja la Editura Lider, pentru care a fost distinsă cu numeroase premii internaționale de literatură.

Romanul **FĂRĂ MILĂ** ne propune să reflectăm la povestea eroilor, poveste în care mulți dintre cititori se pot regăsi cu ușurință.
Făgăduiala făcută de către Violet unchiului său de a-l seduce pe baronul Diego Vílchez în schimbul redobândirii unei proprietăţi ce aparţinuse familiei urmează să schimbe dramatic cursul vieţii acesteia. Rodul iubirii ei neîmpărtăşite este un băieţel pe nume Miguel, datorită căruia relaţia dintre cei doi este consfinţită printr-o căsătorie pur formală. Lucrurile iau o turnură neaşteptată atunci când, în urma unei dispute violente dintre soţi, copilul îşi pierde viaţa.
Măcinați de mustrări de conştiinţă şi aflați în imposibilitatea de a comunica deschis, Diego și Violet trebuie să decidă ce vor face cu viețile lor în continuare.

ARLETTE GENEVE

FĂRĂ MILĂ

BARONUL DE BIDASOA

A CINCEA PORUNCĂ: SĂ NU UCIZI

Bătălia de la Alcolea, 7 iunie 1808

O armată alcătuită din circa şapte mii de infanterişti, trei mii de cai şi douăzeci şi patru de piese de artilerie, sub comanda generalului Dupont, a intrat în Andaluzia cu gândul de a o părăsi. Dar pe podul Alcolea i-au opus rezistenţă trei mii de soldaţi spanioli, mulţi dintre ei ţărani, mineri şi băieţi care aveau mai mult curaj în suflete decât ani în trupuri.

În aşteptarea armatei franceze se apărau doar cu douăsprezece tunuri, dar urmau cu încăpăţânare ordinele colonelului Pedro Agustín de Echevarri. Chiar dacă armata spaniolă a respins la început atacul francez, superioritatea numerică şi materială a galilor i-a făcut pe spanioli să se retragă pierzând teren şi, în cele din urmă, şi bătălia.

Odată înfrântă slaba rezistenţă spaniolă, generalul Dupont a intrat în Córdoba prin poarta dinspre apus şi, ca represalii, a jefuit complet frumosul oraş de pe Guadalquivir. A făcut acest lucru vreme de nouă zile, care cordobezilor li s-au părut nesfârşite. Au jefuit fără milă biserici, mănăstiri, case. Au furat trăsuri, cai şi bani. Armata învingătoare s-a înverşunat mai cu seamă împotriva mănăstirilor, violând şi ucigând femei nevinovate care se refugiaseră între zidurile lor sfinte. Au furat icoanele, lucrurile de preţ şi banii din mai multe palate, printre care palatul Viana, unde au pus mâna pe o sumă de opt mii de reali.

După samavolniciile înfăptuite în Córdoba, trupele

imperiale au părăsit oraşul de îndată ce au aflat de capitularea flotei franceze în golful Cádiz, ca şi de alcătuirea armatei Andaluziei, comandată de către generalul Castaños, care venea spre sud însoţit de trupele generalului Reding. Câteva zile mai târziu, însuşi generalul Castaños şi-a făcut apariţia în oraşul învins, jefuit şi acolo a început să pregătească bătălia care îl va pune mai târziu faţă în faţă cu armata imperială a lui Napoleon Bonaparte. Córdoba a devenit baza garnizoanei militare din sudul Spaniei.

***

Miguel Vílchez de Soriano, cunoscut de toţi drept Baronul, era indignat de invazia armatei lui Napoleon şi furios din cauza atrocităţilor cumplite comise de soldaţii gali împotriva oamenilor nevinovaţi. Lipsa de respect faţă de sfinţenia vieţii şi cruzimea cu care provocau moartea i se păreau de-a dreptul odioase. Străzile Córdobei fuseseră semănate cu cadavre, şi această furie neputincioasă pe care o rumega l-a determinat să alcătuiască o ceată de viteji cordobezi ca să înfrunte trupele invadatoare. De aceea, cu o răceală premeditată şi o mândrie nemăsurată a atacat şi înfrânt o garnizoană de cincizeci şi cinci de dragoni în apropiere de Cerro Muriano şi a ucis zece soldaţi, făcându-i prizonieri pe ceilalţi. La scurt timp după aceea a intrat în oraş, cu dorinţa de a stimula combativitatea care fusese diminuată în mod deliberat şi ca să nu se lase copleşiţi de descurajare. Imperialiştii, cunoscând îndrăzneala nobilului şi vitejia lui manifestată din plin, au încercat să-i ucidă, dar războinicii conduşi de către Baron nu s-au speriat de seria de atacuri nesfârşite. Ajutaţi de oameni din aşezările vecine, veniţi cu catapulte

vechi, de țărani cu securi și cuțite, au ocupat străzile din Cerro Muriano, unde s-a declanșat o bătălie sângeroasă. Francezii au încercat să fugă văzând acea etalare de curaj și voință ale spaniolilor, dar nu au putut să se ascundă în mina de la Cerro Vértice, cum aveau de gând, și și-au pierdut viața cu toții.

Cu toate acestea, războiul împotriva Franței avea să fie lung și pustiitor, învrăjbind atitudini și credințe, familii și prieteni.

Băiatul, de numai cincisprezece ani, s-a uitat cu un aer hotărât la Julio Peña, unul dintre cei mai aprigi luptători ce alcătuiau grupul pe care îl comanda tatăl său. Ținea de păr o femeie, în vreme ce îi apăsa cuțitul pe gât. Pe chipul ei chinuit se citea frica.

O ceată de luptători, sub comanda lui Julio Peña, intrase în localitatea Lucena și capturase un detașament de grenadieri francezi încartiruit în sat. Împreună cu detașamentul au găsit o femeie care făcuse greșeala fatală de a se mărita cu comandantul, căpitanul Louis Caillere. După ce i-au prins, i-au dus în piață și i-au ucis pe toți, mai puțin pe femeie, pe care o dezbrăcaseră și o bătuseră până când aceasta își pierduse conștiința. Iar acum voiau s-o omoare, ca să le dea o lecție celorlalte cordobeze.

– Dă-i drumul, Peña!

Diego Vílchez i s-a adresat pe un ton hotărât, care nu admitea discuție, cum îl auzise de nenumărate ori pe tatăl lui.

Luptătorul a înfruntat cu obrăznicie privirea tânărului. Fiul și moștenitorul Baronului ținea o catapultă încărcată în brațele subțiri și țintea drept spre pieptul luptătorului.

– E o cățea trădătoare!, s-a răstit Julio.

Tânărul a clipit o dată.

– Baronul va hotărî dacă aşa stau lucrurile, dar noi nu suntem ucigaşi de femei şi de copii. Apărăm o cauză dreaptă, care nu are nimic de-a face cu uciderea de nevinovaţi.

Un hohot generalizat l-a făcut să-şi mijească ochii alertat. Mai mulţi luptători îi urmau exemplul lui Peña şi lui Diego i-a părut rău că tatăl lui nu se afla în tabără ca să evite asasinarea pe nedrept a acelei femei.

– Crezi că ei ar avea milă de tine?, l-a întrebat Peña foarte supărat şi fără să dea drumul părului femeii, care gemea îngrozită. Ţi-ar tăia gâtul şi ţi-ar scoate maţele, i-a zis cu dispreţ.

– Poate că ai dreptate, i-a răspuns cu convingere băiatul, dar bărbaţii adevăraţi nu omoară oameni lipsiţi de apărare, nici femei speriate.

– Eşti un ţânc fără minte şi prea puţin patriot, care se solidarizează cu duşmanul. Eşti mult mai rău decât ei.

Tânărul Diego a susţinut şi mai hotărât catapulta.

– Uită-te la ea, Peña!, a stăruit cu un glas care încă nu se maturizase şi nu căpătase tonul şi gravitatea proprii bărbaţilor. Este femeie şi este cordobeză. Este o femeie lipsită de apărare şi avem datoria s-o protejăm, nu s-o ucidem.

– E o căţea trădătoare!, a scuipat din nou cuvintele luptătorului. Peña a tras cu putere de părul femeii, care a ţipat de durere. O stricată care îşi desface picioarele pentru un franţuz. Pe care l-a sedus cu minciuni ca să obţină favoruri. Merită să moară!

Ochii întunecaţi ai lui Diego s-au îngustat exprimând hotărârea de a trage în tâlhar dacă nu-şi schimba atitudinea. În ciuda tinereţii lui, văzuse destule grozăvii, aşa că nu mai era un neştiutor. Tatăl lui îl învăţase să-i respecte pe cei lipsiţi de apărare, să-şi păstreze onoarea

acționând mereu cu dreptate, iar ceea ce voiau oamenii aceia să-i facă femeii nu avea nimic de-a face cu onoarea sau cu bunul-simț.

– Dacă o omori, vei fi la fel de vrednic de dispreț ca și ei. La fel de mizerabil ca și invadatorii și nu vei merita mila și iertarea divină, i-a spus pe un ton hotărât.

– Și ce-o să faci? O să mă omori?, l-a întrebat Julio cuprins de o furie nestăpânită. Nu eu sunt dușmanul, copil prost!

Diego a respirat adânc, dându-și seama că nu izbutea să-l facă să-și schimbe atitudinea.

– Ai dreptate, Peña, dar femeile sunt nevinovate în acest război, nu merită să le tratăm cu cruzime. Acum, dă-i drumul!

Drept răspuns, luptătorul a apăsat cuțitul mai tare pe gâtul femeii, până când a apărut o linie roșie pe pielea ei fină.

– Împușcă-mă atunci, pentru că n-am de gând s-o las în viață pe cățeaua asta. Diego a strâns buzele, conștient de faptul că era în dezavantaj. El singur nu putea să-i înfrunte pe luptători, dar nici n-avea de gând să îngăduie o asemenea grozăvie. A țintit mai bine și, când se pregătea să tragă, un alt luptător, l-a apucat de brațe făcându-l să rateze ținta. Ticălos blestemat! Domnișor fandosit!, a strigat Peña văzând că, într-adevăr, îl împușcase. Ține-l, Curro! Diego se zbătea în brațele puternice ale lui Curro, care îl ținea din spate. Alt luptător, Manuel, l-a ajutat pe Curro să îl imobilizeze. Nenorocitul o să învețe o lecție pe care nu o va uita toată viața, a spus Peña dându-i drumul femeii care, de spaimă, a căzut la pământ moale ca o cârpă.

Luptătorul s-a îndreptat spre Diego. L-a prins de păr și l-a pălmuit. Diego l-a scuipat în față și, drept răspuns, a primit o lovitură în stomac, care l-a făcut să se încovoaie

de durere. Pentru că era ţinut de cei doi luptători, nu a putut decât să îşi mişte picioarele, încercând să ajungă la stomacul lui Julio şi să-l lovească, dar nu a izbutit.

– Jur că am să te omor!, l-a ameninţat.

Julio i-a râs în faţă şi s-a uitat la el de sus.

– Acum ai să vezi cu ochii tăi ce facem noi, cordobezii, cu târfele trădătoare!

Julio Peña s-a întors şi i-a tras un pumn în figură femeii, care nu se oprea din plâns. Toţi au auzit limpede pârâitul osului bărbiei când s-a rupt, dar femeia nu a avut norocul să-şi piardă cunoştinţa. Peña a luat cuţitul, i-a scos limba femeii şi i-a retezat-o dintr-o mişcare.

– Nu! Nu!

Diego se zbătea ca un apucat şi, fără să-şi dea seama, a început să plângă, fiindcă nu-i îngăduiau să întoarcă faţa şi să închidă ochii ca să nu mai vadă acea scenă cumplită.

Femeia nu mai ţipa, scotea doar nişte sunete guturale în vreme ce sângele îi curgea pe gât şi decolteu, ca un râu. Julio i-a tăiat un sân şi i l-a băgat în gură. Câteva secunde mai târziu, i-a retezat gâtul. Trupul femeii, mutilat cu sălbăticie, a rămas la picioarele luptătorului.

Curro şi Manuel i-au dat drumul, dar pe Diego nu l-au mai ţinut picioarele, a căzut la pământ şi a vomitat zgomotos. Dăduse greş în mod lamentabil. Nu putuse să ajute o fiinţă nevinovată al cărui singur păcat fusese seducerea unui bărbat ca să se mărite cu el şi să obţină favoruri.

Cu toate acestea, băiatul nu ştia simplul fapt că asistase la o scenă atât de cumplită soldată cu mutilarea unei femei lipsite de apărare care îi va marca destinul şi îi va modela caracterul viitorului baron de Bidasoa.

FĂGĂDUIALA

Să nu doreşti casa aproapelui tău,
nici pe femeia aproapelui tău,
nici sluga, nici boul, nici măgarul lui,
nimic din ce este al aproapelui tău.

Sfânta Scriptură
Deuteronom, capitolul 5, versetul 21

AL ŞAPTELEA PĂCAT CAPITAL: TRUFIA

Anul 1826

Bătrânul continua să privească zidurile dărăpănate ale castelului părăsit. Clădirea fortificată, înconjurată de un şanţ larg şi adânc, domina în întregime golful.

În trecut, portul fusese o enclavă strategică foarte însemnată pentru comerţ. Fortăreaţa era apărată de un zid înalt cu bastioane pătrate care făceau ca ansamblul să pară de nepătruns. Grajdurile şi rezervoarele de apă care fuseseră folosite drept magazii de grâne erau practic distruse, la fel ca puţul şi, chiar dacă nu putea să vadă curtea interioară cu arme, bănuia că aceasta era atât de distrusă ca urmare a abandonului că ar fi fost nevoie de mulţi bani ca să-şi redobândească măreţia de odinioară, dar el era dispus să cheltuiască o parte însemnată din avere ca să redea toată splendoarea locului aparţinând înaintaşilor săi, fiindcă nu era doar un castel, ci şi un bastion, o emblemă a familiei, pe care o pierduseră printr

o căsătorie aranjată în trecut.

Acum, după generaţii, i se părea de neînchipuit că proprietatea care însemna atât de mult pentru el putea să reintre în posesia familiei. S-a uitat la nepoata sa, care avea o privire goală. Când li s-au întâlnit privirile, fata zveltă i-a zâmbit şovăitor. El şi-a zis că era frumoasă, chiar dacă cea mai mare frumuseţe a ei nu stătea în înfăţişare, ci în inteligenţă, în felul ei de a fi, cuviincioasă, senină. Îi plăcea s-o însoţească dimineţile când călărea, când soarele începea să se arate timid la orizont, dar nu intenţionase să ajungă până la zidurile proprietăţii, chiar dacă asta devenise o nevoie grabnică: să mângâie din nou cu ochii strălucitori puterea simbolică pe care o reprezentau.

– Îmi pare rău pentru vestea proastă, unchiule. Glasul femeii sunase trist. Şi într-adevăr era o veste catastrofală. Sosirea, în urmă cu câteva zile, a ofiţerului cordobez îi năruise toate speranţele pe care le nutrea în legătură cu o căsătorie între întâiul lui născut şi fiica unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi. Când se părea că fiul lui făcuse câţiva paşi ca să câştige afecţiunea încăpăţânatei fete, totul se ducea de râpă. Presupunea că interesul bărbatului era pricinuit de un moft trecător, căci un bărbat de talia baronului de Bidasoa nu putea să fie cu adevărat îndrăgostit de o fată necoaptă. Avea nevoie de o femeie adevărată şi de aceea era foarte neliniştit din pricina posibilului deznodământ. Vărul meu trece printr-un moment foarte greu, i-a spus nepoata lui ca să-l liniştească, dar nu a izbutit.

El a strâns pumnii şi a mijit ochii. Mândra fată manevra voinţa tatălui ei de parcă ar fi fost de lut şi refuza să se apropie de întâiul lui născut, vădind un amestec de încăpăţânare şi curaj. Diego Vílchez de Soriano, ofiţerul care o curta, venise să năruiască toate speranţele lui că fata

se va mărita cu fiul său cel mare şi că va redobândi prin căsătorie ceea ce i se cuvenea de drept.

– Dacă n-ar fi el, nu s-ar rupe logodna, a rostit cu glas şoptit, exprimându-şi cele mai ascunse gânduri ale sale.

– Dacă domnul Vílchez ar iubi pe alta, vărul meu ar avea o şansă, i-a spus fata cu un aer gânditor.

Ştia cât de mult însemna pentru unchiul ei recuperarea proprietăţii familiei.

Vorbele nepoatei l-au făcut să clipească surprins de descoperire. Era o posibilitate! El cunoştea interesul pe care i-l stârnise ofiţerul nepoatei sale. Observase privirile galeşe, chiar dacă lipsite de speranţă, pe care i le adresa ea. Militarul se purtase întotdeauna cum se cuvine, de la sosirea sa. Ca un adevărat cavaler, acceptase să danseze cu nepoata lui, cum cereau regulile de etichetă. O însoţise de câteva ori la călărie. Gândul ăsta l-a umplut de mândrie. Nicio femeie nu putea s-o egaleze pe nepoata lui în strunirea unui cal şi în pasiunea cu care galopa cu pletele în vântul dimineţii. Ca un soldat bun şi antrenat, domnul Vílchez sfârşise prin a o însoţi dimineţile, alimentând fără să vrea interesul nepoatei lui faţă de el. Şi-a aţintit privirea apoasă asupra chipului nepoatei. Fata şi-a şters palmele cu o batistă. Cercetarea unchiului îi stârnea o oarecare nelinişte.

– Sedu-l! Şi prevăd că vărul tău va profita de şansa pe care i-o oferi prin strădania ta.

Cererea nu era doar neobişnuită, ci şi amorală. Fata şi-a zis că unchiul ei îi cerea aproape imposibilul. Ea nu ar izbuti nicicând să atragă atenţia unui bărbat ca el, deşi era tot ce dorea mai mult pe lume şi cea mai rea tortură cu putinţă: să aspire la ceva imposibil. A respirat adânc înainte să răspundă.

– Dacă ar exista cea mai mică posibilitate să mă ia în

seamă, să mă vadă ca pe o femeie, jur că aş încerca!, i-a spus. Ducele a vrut să-i curme vorba, dar ea l-a oprit şi a continuat. Dar pe domnul Vílchez nu îl interesează nicio altă femeie, iar acesta este un fapt de netăgăduit, unchiule.

Ducele a comparat în minte cele două femei şi a cântărit posibilităţile pe care le-ar putea avea nepoata lui. Era frumoasă, de o frumuseţe armonioasă care, de regulă, îi atrăgea pe bărbaţii cu un simţ estetic foarte dezvoltat. Singurul neajuns care i se putea reproşa era felul ei de a se îmbrăca, foarte puţin potrivit pentru a-i scoate în evidenţă formele feminine şi a-i accentua frumuseţea eterică. Chipul ei era pur, imaculat, doar cu o mică aluniţă pe tâmpla stângă, ce trecea neobservată. Era înaltă şi zveltă, cu oase lungi şi fine, cu privirea blândă şi surâs plăcut. Da, nepoata lui era o femeie superbă. Un posibil instrument pentru a cuceri un bărbat.

– Eşti o frumuseţe, ai putea avea la picioare pe oricare bărbat ai vrea, dacă ţi-ai pune în gând.

Ea şi-a spus că unchiul ei se dovedea peste măsură de generos cu însuşirile ei.

– Unul singur mă interesează, dar nu exist pentru el, i-a răspuns o cu profundă tristeţe oglindită în ochii ei verzi. Înţelege asta, aşa cum fac şi eu.

Nobilul a bombănit zgomotos.

– Domnul Vílchez va trebui să respecte înţelegerea pe care am încheiat-o.

– Este destul de complicat pentru vărul meu, a încuviinţat ea cu o anume reţinere, dar, dacă, aşa cum spui şi crezi, nu vor rupe logodna, chiar îmi pare rău pentru domnul Vílchez, fiindcă nu merită asta, l-a apărat ea. O iubeşte cu adevărat!

Ducele a contrazis-o:

– N-o iubeşte, fiindcă un bărbat de rangul lui are nevoie de o femeie, şi nu de o fetiţă mofturoasă.

Femeia a respirat adânc şi şi-a aţintit ochii strălucitori

asupra unchiului ei.

– Faptul că are nevoie de o femeie mai matură nu înseamnă neapărat că nu iubeşte o fetişcană, i-a spus pe un ton sec.

Bătrânul a şovăit să răspundă, dar i-a spus pe un ton hotărât.

– Are nevoie de ajutor. Trebuie să-l ajutăm. Este nevoie să îl îndepărtăm pe ofiţer din drumul ei, pentru ca vărul tău să aibă o şansă, a repetat pe deplin încredinţat de succesul planurilor lui. Măcar ai să încerci?, a întrebat-o cu o figură severă pe nepoata sa. Ea a întors privirea spre golf. Ceaţa începea să se risipească odată cu răsăritul soarelui. Făgăduieşte-mi, fetiţo, dă-mi cuvântul tău că vei face tot ce stă în puterea ta pentru ca moştenirea noastră să se reîntoarcă în familie.

Ea l-a privit drept în ochi pe unchiul ei. Îi datora tot ce era, o crescuse ca şi cum ar fi fost fiica lui. Cum putea să-i refuze cererea? Şi-apoi îi înaripase inima prin vorbele lui.

– Făgăduiesc, unchiule. Voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să capteze interesul baronului de Bidasoa.

Nobilul a răsuflat uşurat. Dacă fata făgăduia, îşi va respecta promisiunea mergând până în pânzele albe.

– Mulţumesc, dragă, ştiam că pot să contez pe tine. Acum mai mult ca niciodată am nevoie de sprijinul familiei.

Cu zâmbetul pe buze, a ajutat-o să urce pe iapa murgă. Dacă fata îşi punea acest lucru în minte, ar fi putut să-l seducă pe bărbat şi să lase cale liberă întâiului lui născut.

Totuşi, ceea ce ea nu ştia era că făgăduiala făcută unchiului ei avea să-i schimbe complet viaţa, adăugând după sine o nefericire inimaginabilă.

Uitase o regulă fundamentală: trufia era un păcat capital.

Partea întâi

RESEMNARE

Resemnarea este o sinucidere cotidiană.
Honoré de BALZAC

Capitolul 1

Córdoba, 1830

Se îndrepta spre un dezastru şi se simţea extrem de agitată. Îşi muşca fără milă buza de jos rugându-se din tot sufletul pentru ca începutul noii ei vieţi să fie de bun augur. Călca pentru prima oară pe pământ cordobez, şi emoţia o împiedica să respire normal. Era căsătorită de mai mulţi ani, dar abia dacă îşi văzuse soţul în acest răstimp, doar de câteva ori, şi întotdeauna înconjuraţi de rude, dar, slavă Domnului, armata îl lăsase la vatră cu onoruri în urmă cu câteva luni. Diego Vílchez fusese căpitan în Regimentul 4 de Dragoni din Pavia, iar femeia nu ştia că el ceruse expres lăsarea la vatră, pentru ea şi pentru fiul lor, micul Miguel, numit aşa după tatăl lui Diego.

Se petrecuseră atâtea lucruri între ei! Şi, în sfârşit, soţul său hotărâse că era vremea potrivită ca ea să ocupe locul care i se cuvenea în conacul Bidasoa, în calitate de soţie a

lui. Vorbele acestea o nelinişteau, fiindcă niciodată nu fusese pe deplin soţie, nici în ziua când, foarte îndrăgostită, a rostit jurămintele de căsătorie. El plecase într-o misiune militară, şi ea rămăsese să aştepte neliniştită întoarcerea lui. La scurt timp după aceea, a descoperit că era însărcinată, iar viaţa i s-a schimbat complet, atrăgând după sine o mare suferinţă şi o profundă căinţă.

A privit câmpurile verzi şi măslinii care se legănau în bătaia vântului de dimineaţă. Cerul albastru strălucea şi culoarea albă a caselor ţărăneşti sclipea în peisajul cordobez pe măsură ce lăsau în urmă câmpiile fertile. Trăsura străbătea în acel moment podul roman de la sud şi ea a privit în jur, luată prin surprindere de locul neobişnuit pe care-l străbăteau. Pe malul Guadalquivirului cuibăreau diferite specii de păsări care alungau monotonia peisajului cu petele lor albe şi străpungeau tăcerea cu trilurile lor. A văzut moara de la Albolafía şi a ascultat zgomotul ei aparte. Romanii îşi puseseră amprenta asupra oraşului sudic şi lăsaseră un patrimoniu de seamă, precum moara care se construise pentru producerea făinii, dar Abderraman al II-lea[1] a fost cel care a înzestrat-o cu roată din lemn ca să transporte apa la Palatul Emirilor. Şi-a rezemat capul de fereastra trăsurii ca să vadă mai bine casele vopsite în alb şi palatele mudéjar[2]. A respirat adânc, impresionată de frumuseţea din faţa ochilor ei. Şi, ca să se bucure pe deplin de peisaj, a dat copilul, care încă dormea în braţele ei, cameristei.

Ana l-a luat cu drag pe micul Miguel şi l-a aşezat în poală.

[1] Abderraman al II-lea (792-852). al patrulea emir omeyad al Córdobei. (n.t.)

[2] Termen prin care erau desemnaţi musulmanii spanioli care au rămas să trăiască pe teritoriul cucerit de către creştini; prin extensie, stil artistic ce cuprinde elemente, influenţe sau materiale din stilul hispano-musulman, fiind vorba despre un fenomen autohton şi în exclusivitate hispanic. (n.t.)

Femeia continua să-şi amintească fiecare vorbă pe care o învăţase despre cultura cordobeză. Cercetase şi obiceiurile oamenilor, într-o vizită pe care o făcuse cu luni în urmă la moşia din Granada a verişoarei sale. Se simţea atât de singură încât hotărâse să le facă o vizită pe cont propriu, fără să-i ceară permisiunea lui Diego. Fata, căsătorită cu vărul ei, o primise cu drag, în ciuda purtării ei rele din trecut. Dar ea îşi ţinuse făgăduiala făcută unchiului şi astfel vărul ei profitase de pe urma faptei sale. După înlăturarea lui Diego, restul a fost foarte uşor, chiar dacă se căia atât de rău, că nu ştia cum să-şi aline durerea. Îşi legase soarta de un bărbat îndrăgostit de altă femeie!

Şi-a întors iarăşi privirea către peisajul cordobez, în vreme ce trăsura străbătea străduţe înguste ale căror curţi erau deschise spre dimineaţa caldă. S-a oprit într-o zonă cu copaci, care i-a tăiat răsuflarea. Bidasoa părea un palat şi primul lucru care i-a atras puternic atenţia a fost ansamblul în sine, care era alcătuit din două niveluri şi era înconjurat de o grădină splendidă, dar nu a mai apucat să admire frumoasa clădire, căci Diego deja cobora scările de la intrare. Agitaţia ei a crescut, accelerându-i respiraţia. În urma lui a apărut o parte din personal, care s-a aliniat pentru a o întâmpina. A dat drumul perdeluţei care acoperea fereastra şi şi-a şters palmele pe catifeaua albastră a rochiei. Şi-a umezit buzele uscate şi a înghiţit anevoie. Trecuse atâta vreme de când nu îl văzuse şi îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul.

Diego a apăsat mica manivelă de la uşă şi a deschis-o înaintea servitorului. Dar ochii lui abia dacă s-au oprit asupra ei în căutarea micuţului la vederea căruia buzele i s-au arcuit într-un zâmbet care a dezarmat-o. I-a întins mâna ca s-o ajute să coboare cele trei trepte până la caldarâm şi ea a apucat degetele puternice pe cât de

nerăbdătoare pe atât de circumspectă, fiindcă nu ştia ce va găsi între acele ziduri groase. El continua să n-o privească şi, când ea a coborât din trăsură, a intrat să-şi ia fiul în braţe. Ana i l-a dat bucuroasă. Braţele bărbatului l-au ţinut pe micuţ cu nesfârşită duioşie, în ochii lui întunecaţi priveau cu drag chipul adormit. Micul Miguel avea chipul unui înger şi ea era pe deplin încredinţată că soţul ei îl iubea din toate fibrele fiinţei sale. Era pricina de căpătâi pentru care se căsătoriseră, deşi îşi făgăduise ei înseşi că va dobândi iertarea lui Diego orice-ar fi, chiar dacă şi-ar consacra întreaga viaţă acestui scop.

– Bine ai venit la Bidasoa. Vino, am să te prezint personalului, i-a spus Diego. Ea l-a urmat în tăcere, cu mâinile încrucişate în poală, ca să-şi ascundă nervozitatea. Antonio López, majordomul, a rostit el. Ea şi-a înclinat capul spre bărbatul care o privea cu deosebit respect. Adela Heredia este cea mai bună bucătăreasă din toată Córdoba. Femeia a făcut o plecăciune adâncă şi i-a adresat un zâmbet de bun-venit. A simpatizat-o imediat datorită răspunsului ei plin de căldură. Şi cameristele: Carmen, Lola, Trinidad şi Remedios. Vor face tot posibilul pentru ca şederea ta la Bidasoa să fie cât mai plăcută cu putinţă. S-a uitat la fete, care îi zâmbeau deschis, fără să pară intimidate. V-o prezint pe soţia mea, Violet de Vílchez, baroană de Bidasoa.

Ea a fost surprinsă că folosea primul ei nume ca să facă prezentările, şi nu pe al doilea, cum obişnuia familia sa, dar s-a abţinut să-i spună ceva.

– Este o plăcere să vă cunosc şi sunt pe deplin încredinţată că şederea mea la Bidasoa va fi foarte plăcută, a spus întorcându-le acelaşi zâmbet plin de căldură. Sunt foarte fericită să mă aflu aici.

– Îţi voi arăta casa şi unde sunt încăperile tale, i-a spus

Diego foarte politicos.

Violet a simţit un fior, fără să-şi dea seama ce îl provocase.

– Prea bine, i-a răspuns, mă voi ocupa de Miguel.

A întins braţele ca să-l ia pe micuţ, dar Diego a clătinat din cap în semn de refuz şi s-a uitat fix la ea fără să-şi îndepărteze o clipă privirea. Chipul bărbatului era marcat în mod vădit de îngrijorare şi încă un lucru ce a făcut-o să tresară: o profundă resemnare.

– Nu va fi nevoie, îl duc eu în odaia lui. Ne vedem în câteva clipe.

Ea a privit cum Diego urca iute scările şi intra în casă şi a dat drumul aerului pe care îl reţinuse. Primirea soţului ei fusese mult mai bună decât îşi închipuise, dar blestemata ei de inimă dorea mult mai mult!

– Daţi-mi voie, doamnă.

Majordomul atent a condus-o înăuntrul noului ei cămin în vreme ce restul personalului îi urma în tăcere. Antonio le-a făcut semn la doi băieţi să descarce cuferele grele din trăsură.

Interiorul casei a surprins-o plăcut. Saloanele erau împodobite cu superbe opere de artă: picturi şi sculpturi. Mobilele i s-au părut de un gust desăvârşit, toate erau din lemn nobil, nuc şi castan. Mesele erau încrustate cu sidef şi baga. Scaunele i s-au părut a fi din epoca Renaşterii italiene, dar nu era sigură. Şi-a înălţat privirea spre tavanele în casete din lemn şi şi-a aţintit-o asupra frumoaselor candelabre agăţate în ele. Covoarele persane acopereau cea mai mare parte a podelei, iar în tablourile expuse în vestibul a crezut că recunoaşte penelul pictorului spaniol Murillo. Văzuse şi un tablou de Velázquez, deşi va trebui să îl privească mai bine ca să se încredinţeze că îi aparţinea într-adevăr lui. Ceasurile pe

care le închinase studiului artei spaniole i s-au părut răsplătite în acel moment. Mai erau şi tapiserii flamande cu scene de vânătoare şi de seceriş în tonuri aurii foarte vii. Pe măsură ce străbăteau numeroasele saloane, descoperea frumoase şi vesele grădini. L-a urmat pe majordom la catul de sus. Băieţii îi duceau cuferele, pe care le-au lăsat la picioarele scării înainte să înceapă să urce.

Antonio a călăuzit-o pe coridorul larg şi însorit, unde odăile erau orientate spre curte. Încăperile pe care i le destinaseră se aflau în capăt şi comunicau cu odaia micului Miguel. Camera ei era despărţită de cea a soţului ei de odaia fiului lor. Majordomul a tras draperiile şi soarele a luminat încăperea în culori admirabile. Tonurile de pământ ale decoraţiunilor au impresionat-o în mod deosebit. Băieţii au pus cuferele foarte aproape de şifonier şi Ana a început să scoată rochiile şi să le întindă pe pat înainte de a le agăţa. Ea se pregătea s-o ajute când uşa care dădea în dormitorul micuţului s-a deschis şi a apărut Diego. Din nou bătăile inimii ei s-au accelerat când l-a văzut.

– Cina se va servi la opt. Carmen va veni să te anunţe. Diego s-a întors să plece, dar s-a oprit un moment, ca şi cum ar fi uitat să-i spună ceva, fără să se uite la ea, ci într-un punct oarecare din dormitor. Trinidad te va ajuta să ai grijă de Miguel. A fost doica mea şi îl va îngriji cu multă dragoste. Nu ai de ce să-ţi faci griji; apropo, a mai spus el, în Córdoba este obiceiul să se folosească primul nume înaintea celui de-al doilea, sper să nu uiţi.

Diego a ieşit şi ea a rămas privind la uşă cu inima pulsându-i în tâmple. Când băieţii au terminat de aşezat cuferele şi lăzile, au plecat în tăcere, aşa cum veniseră.

Şi-a dus mâna dreaptă la gât şi a ţinut-o acolo. Simţea

o uşoară sufocare, o senzaţie de confuzie care o năucea, dar, după câteva lungi momente, s-a dus lângă Ana şi a început s-o ajute să aranjeze hainele. Lamentările nu foloseau la nimic, plătise un preţ pentru a se căsători cu Diego şi nu avea rost să se plângă.

– Întotdeauna am crezut despre cordobezi că sunt oameni mai binevoitori. Remarca Anei a trezit-o la realitate. Dar pesemne cumnata domniei voastre este excepţia care confirmă regula.

– Soţul meu este un bărbat serios din fire, i-a răspuns scoţând din cutii pălăriile cu pene şi flori uscate şi punându-le pe patul uriaş.

– Mai puţin cu micul Miguel, i-a spus Ana gânditoare, neîncetând să netezească rochii din catifea şi satin. N-am văzut niciodată un bărbat atât de devotat fiului său, ca domnia sa.

– Şi asta spune multe despre firea lui, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Violet a dezarmat-o pe Ana, care a privit-o cu sinceră afecţiune.

Pe Violet o întrista primirea rece a lui Diego, iar soţia lui îi provocase o stare de nelinişte, dar şi-a alungat ideea din minte, socotind-o nepotrivită. Călătoria lungă trebuie să fi fost pricina proastei ei dispoziţii. Violet s-a întrebat în ce moment al istoriei femeile vor putea să-şi aleagă destinul şi să-şi conducă propria viaţă, dar imediat s-a ruşinat de gândul său. Diego nu putuse să aleagă din pricina şiretlicurilor ei, iar remuşcările o apăsau pe suflet într-un mod chinuitor.

Nişte bătăi în uşă au făcut ca ambele femei să se oprească din treabă.

Ana a deschis uşa ca să lase să intre două slujnice, care aduceau găleţi cu apă caldă. Cada din alamă era mascată de un paravan din mătase roşie, foarte aproape de că-

minul stins. Primăvara era spectaculoasă în Córdoba. Iar clima însorită i s-a părut peste măsură de plăcută. Era încântată de oraş!

– O să vă ajut să vă îmbăiaţi. După aceea am să termin de aranjat hainele.

Ea i-a zâmbit în loc de răspuns.

Lola a condus-o prin curtea acoperită cu geamuri plumburii ce lăsau să pătrundă lumina de afară. Lumânările aşezate strategic în colţuri creau un fermecător joc de lumini şi umbre. Pereţii şi coloanele erau acoperite de iederă şi de iasomie, care urcau de la rondurile de flori până când ajungeau la catul de sus. Curtea avea o formă pătrată, cu arcade pe cele patru laturi. Mai degrabă decât o curte i s-a părut a fi o grădină plină de flori frumoase care te îmbiau la odihnă. Susurul apei din fântâna principală a ajuns până la ea, făcând-o să închidă ochii ca să se delecteze cu senzaţia de pace pe care o simţea prin toţi porii. Pentru că ţinea ochii închişi, parfumul florilor i-a pătruns în nări, ceea ce i-a făcut o plăcere deosebită.

– Doamnă? Glasul Lolei a trezit-o din visare. Domnul vă aşteaptă în sufragerie pentru cină.

Au străbătut curtea şi s-au îndreptat spre sufrageria de vară. Violet nu ştia că în Córdoba te puteai bucura de o cină liniştită într-un loc sau altul al casei, după anotimp.

Diego stătea cu spatele când a intrat ea în spaţioasa şi plăcuta încăpere. Nuanţele pale de crem şi galben se oglindeau în candelabrul de cristal şi întunecau şi mai mult culoarea albastră a hainei lui. Era îmbrăcat ca un adevărat domn şi se purta precum cel mai atent dintre bărbaţi. Cu toate acestea, când o privea, ochii lui erau goi, trădând lipsa lui de interes ea nu ştia cum să facă faţă acestei apatii dureroase. Ca şi cum ar fi presimţit că se uita

la el, s-a întors spre ea şi a privit-o atât de pătrunzător, încât părul de pe ceafă i s-a ridicat ca nişte cârlige ascuţite. Stomacul i s-a strâns dureros, căci în ochii lui se citea un profund reproş. Expresia lui era atât de rănită, încât i-a răscolit cea mai sensibilă fibră a vinii şi i-a provocat o senzaţie de sufocare. Diego nu a clipit, nici nu şi-a dezlipit ochii pătrunzători şi politicoşi de pe chipul ei. Nu s-a apropiat de ea cu zâmbetul pe care un bărbat îndrăgostit l-ar adresa femeii pentru care simte dorinţa de a câştiga un regat. De a muta munţii din loc. De aceea Violet avea parte de aceeaşi privire de reproş pe care i-a adresat-o Hristos lui Iuda, când Mântuitorul a aflat că îl vânduse pe treizeci de arginţi. Ea se simţea o trădătoare de multă vreme, dar îl iubea! Şi nu exista leac pentru asta. A înghiţit de mai multe ori, în încercarea de a scăpa de nodul din gât, şi a închis ochii ca să ascundă zbuciumul pe care i-l provoca faptul că bărbatul se împăcase cu neplăcerea pricinuită de o femeie care era ea însăşi.

Paharul cu vin pe care îl ţinea Diego în mână a ajuns pe bufet cu conţinutul neatins. El s-a îndreptat spre locul pe care trebuia să-l ocupe ea la masă şi a tras scaunul pentru ca Violet să se instaleze comod. Independent de părerea pe care o avea despre ea, se purta întotdeauna ca un cavaler desăvârşit, dar buzele lui nu s-au deschis ca să-i adreseze un salut de bun-venit sau un zâmbet binevoitor. Atitudinea bărbatului era nobilă şi politicoasă, dar în acelaşi timp inaccesibilă şi distantă.

Violet a înclinat capul ca răspuns la gestul lui scurt şi, după ce ea s-a aşezat, Diego s-a îndreptat spre locul lui, situat tocmai în capătul celălalt. Între ei nu era doar o distanţă de mai mulţi metri, ci şi o prăpastie adâncă de tăcere care o scotea din minţi. Cât a durat cina, Violet a stat cu capul aplecat spre farfurie şi privirea în poală.

Mâna îi tremura de câte ori apuca tacâmul să-l ducă la gură, friptura delicioasă se făcea rumeguş când îi aluneca pe gât şi nu izbutea s-o înghită, oricât încerca. Îşi pierduse complet pofta de mâncare, dar s-a străduit să n-o arate şi nici s-o dezamăgească pe bucătăreasă, lăsând mâncarea neatinsă.

Seara aceea de primăvară era începutul noii ei vieţi, o viaţă la care visase ani în şir, dar acum îşi dădea seama ce neagră şi mizerabilă putea fi din pricina faptelor ei. Însă îl iubea atât de mult, încât nu-i păsa dacă era condamnată să trăiască în infern, numai să fie lângă el. Violet a strâns cu putere buzele. Diego nu fusese niciodată al ei! Dar era pricina de căpătâi a fiecăruia dintre păcatele pe care le făcuse şi pentru care nu putea să se căiască, fiindcă altfel ar fi însemnat să-l piardă.

Diego se simţea de parcă i-ar fi biciuit cineva inima de la sosirea ei acasă. O simţea indiferentă la tot ce nu era nesfârşita amărăciune care îi strivea voinţa şi i-o măcina aşa cum o piatră grea de moară macină boabele de grâu până le face praf. Şovăia între repulsie şi amărăciunea vieţii lui. În faţa sa stătea singura femeie care nu avea dreptul la jumătate din el însuşi, dar care, ca o hoaţă pricepută, îi privase viitorul de speranţă, viaţa de iniţiative şi visurile de proiecte. Cu toate acestea nu putea s-o urască, nu era în stare. Şi îşi făgăduise să nu îngăduie ca o fiinţă lipsită de apărare să plătească pentru greşelile ei. Micul Miguel merita un tată care să-l iubească fără rezerve, iar o femeie nu-l va determina să-şi încalce făgăduiala făcută fiului, impunându-şi să se ghideze după principiile onoarei. Se resemnase cu soarta lui, restul era lipsit de însemnătate.

Capitolul 2

Violet simţea că se sufocă. Căldura de afară se făcea deja simţită şi în casă, iar rochiile ei, confecţionate din catifele grele pentru clima rece din Nord, erau cu totul nepotrivite în Córdoba. Simţea picăturile de sudoare curgându-i pe spate şi printre sâni. Căldura o ameţea până-ntr-atât încât trebuia să se aşeze în permanenţă ca să-şi recapete suflul. Şi-a descheiat nasturii de la cămaşă în încercarea de a înlesni trecerea aerului prin gâtul ei strâns, dar nu simţea decât nevoia să rămână în jupon sau să se vâre într-un râu îngheţat. Căldura i se părea de neîndurat, apăsătoare.

S-a îndreptat către coridorul care înconjura frumoasa curte centrală pe toate cele patru laturi şi unde clipocitul apei din fântână suna ca o chemare pe care nu putea s-o nesocotească. Acum mai mult ca niciodată tânjea după pârâiaşele care curgeau prin văile verzi ale meleagurilor ei natale; după răcoarea ce se putea respira în pădurile umbroase.

S-a întors spre micuţul care se juca pe covor.

– Miguel? Copilul a lăsat jos jucăria din lemn şi s-a uitat atent la mama lui. N-ai vrea să-ţi uzi picioarele în fântâna din curte?

Zâmbetul său copilăresc a înduioşat-o. Fiul ei era un dar al Cerului, cea mai de preţ comoară pe care putea s-o aibă o femeie de la bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul. Micuţul avea părul negru, ca Diego, acelaşi ten brun, dar ochii verzi îi moştenise de la ea şi erau atât de mari că îi luminau întregul chip. Zâmbetul lui aprobator i-a înduioşat până la lacrimi inima de mamă. Era lumina

ochilor ei, rostul vieţii ei, pe care şi-ar fi dat-o pentru el, dacă Dumnezeu i-ar fi cerut, chiar în acel moment.

– *Aba?*, a întrebat în limbajul lui împleticit. *Vei?*

– Atunci, hai, înainte ca mama să se topească de căldura asta.

Mamă şi fiu au coborât treptele cântând un cântec despre cavaleri care se luptau cu spade şi călăreau pe balauri ce scoteau flăcări pe nări. Violet s-a uitat cu atenţie la plantele care împodobeau curtea. Mulţimea de culori era spectaculoasă, iar amestecul de miresme îi conferea o stare de bine cum nu mai cunoscuse niciodată. Putea să audă apa când cădea pe piatra şlefuită, făcând un zgomot continuu. L-a ajutat pe micuţ să se descalţe şi l-a ridicat pe marginea de marmură a fântânii. A făcut şi ea acelaşi lucru şi preţ de câteva momente s-a auzit doar plescăitul picioarelor micuţului şi râsul lui molipsitor. Poalele rochiei din catifea maro s-au udat, dar ei nu i-a păsat, senzaţia era atât de plăcută, încât a închis ochii ca să savureze momentul.

– O imagine foarte frumoasă, n-am ce zice.

Glasul glumeţ al bărbatului a făcut-o să tresară şi să deschidă ochii surprinsă. Violet crezuse că era singură acasă. Diego plecase cu două zile în urmă la Hornachuelos şi nu îl aştepta până a doua zi, dar se înşelase, pentru că soţul ei stătea sub arcada care făcea legătura între curte şi bibliotecă şi nu era singur. Chipul îi era împietrit şi buzele strânse într-un rictus de neplăcere care a descurajat-o.

Pentru că restul încăperilor dădeau în curtea acoperită, era firesc ca bărbatul să îi găsească pe ea şi pe copil.

– Tată! Tată!, a strigat bucuros Miguel.

A întins mânuţele când l-a văzut pe tatăl său. Chipul lui Diego s-a îmblânzit în momentul când a dat cu ochii de

el.

– Pesemne peştii sunt nedumeriţi, a răspuns glumeţ, continuând să-l privească pe micuţ, dar peste măsură de fericiţi că pot să se joace cu picioarele tale. Miguel a privit în apă încercând să descopere peştii despre care pomenise tatăl lui, dar, când s-a uitat din nou la el şi l-a văzut zâmbind, i-a urmat exemplul. Violet îşi scosese picioarele din fântână şi se încălţase, dar umezeala rochiei era vizibilă la poale. Musafirul a zâmbit văzându-i stânjeneala. Din câţiva paşi, Diego a ajuns la fântână şi l-a ridicat pe micuţ, răsplătindu-l cu un sărut pentru îmbrăţişarea lui, fără să-i pese că picioruşele lui ude îi pătau haina. Văzând dovada de afecţiune dintre tată şi fiu, Diego a clipit ca să nu dea frâu liber lacrimilor. Mereu se întâmpla la fel, îi venea foarte greu să îndure nepăsarea lui faţă de ea, dar o accepta cu resemnare. Era ursita pe care şi-o alesese şi se bucura că răceala lui nu se extindea şi asupra fiului lor. Diego a rupt tăcerea ce se lăsase între ei. Ţi-l prezint pe Luis de Vílchez y Bravo, vărul meu. Micul Miguel şi-a înălţat capul spre necunoscut, care i-a făcut cu ochiul. Luis, ţi-o prezint pe soţia mea, Violet de Vílchez.

– Este o plăcere să vă cunosc, doamnă!, i-a spus Luis politicos.

Violet s-a simţit uşor stânjenită de privirea lui cercetătoare. Pentru ea era foarte important să facă o bună impresie familiei lui Diego. Cu toate acestea, dăduse dovadă de neglijenţă lăsându-se văzută în situaţia aceea penibilă. Dorea atât de mult să se facă iubită!

– Bine ai venit la Bidasoa, domnule Vílchez!, i-a răspuns simplu.

– Du-te cu mama ta, scumpule. Tata are de rezolvat o problemă cu vărul Luis. Pe urmă o să ne jucăm un pic, bine?

Miguel şi-a privit tatăl cu ochii săi mari şi a dat din cap în semn de încuviinţare. Diego i-a dat ei copilul şi, făcând asta, i-a atins fără să vrea mâinile, dar nu s-a uitat la ea. S-a întors iute şi l-a luat de cot pe vărul lui ca să-l conducă afară din curte, dar bărbatul se împotrivea. Luis i-a zâmbit mai departe femeii ciufulite care devenise soţia celui mai îndrăgit văr al său, dar şi cel mai irascibil.

– O voi ruga pe sora mea Isabel să te viziteze. Îmi închipui că îţi va face plăcere o companie feminină.

Violet a încuviinţat printr-un semn din cap şi abia atunci cei doi bărbaţii au părăsit curtea, ca să vorbească în bibliotecă despre afaceri.

– Vrei un pahar cu lapte şi prăjituri cu migdale?, l-a întrebat Violet pe fiul ei, care privea lung uşa rămasă deschisă prin care dispăruse tatăl său. Miguel a întors capul către mama sa şi a dat iute din cap în semn de încuviinţare. Atunci să mergem la Adela, să ne dea un pic din laptele acela atât de bun pe care îl face. Violet l-a lăsat jos pe Miguel ca să-l încalţe din nou, apoi l-a luat de mână cu tandreţe şi împreună s-au îndreptat spre bucătărie, care se afla în celălalt capăt al casei. O să-i facem o surpriză Adelei, ştii doar că îi place s-o vizităm în regatul ei plin de ustensile cu care prepară mâncăruri delicioase.

– *Dela*, a repetat copilul.

Violet l-a privit. Miguel era prea mic ca să rostească vorbele cum se cuvine, dar ea adora felul acela de a amesteca vorbe de pe meleagurile ei natale cu accentul cordobez. Rezultatul era hazliu şi ea îl încuraja să vorbească, pentru că îi făcea plăcere să-l audă.

– În curând ai să vorbeşti mult mai bine decât mami şi nădăjduiesc că atunci ai să mă ajuţi, ca să nu mai fac mereu greşeli.

– *Aut*, da, a spus copilul cu o seriozitate care a făcut-o

pe mama lui să izbucnească în râs.

– Va trebui să înveţi să fii un adevărat cordobez, nici nu-ţi dai seama de steaua ta norocoasă. Pământul ăsta e o binecuvântare, iar tu vei avea privilegiul să trăieşti aici.

– *Codobez?*

Violet a râs din nou auzindu-l pe micuţul ei rostind întrebarea aproape cu accentul autentic din Sud. Şi i-a insuflat puţină nădejde inimii ei. Cu vremea, Diego va înţelege că ea îl iubeşte şi că este gata să facă imposibilul ca să-şi câştige un loc în inima lui. Iubirea era prea puternică pentru a o ocoli în fiecare zi, ceas de ceas, în fiece clipă. Îl iubea, şi el va trebui să înţeleagă acest lucru.

***

Luis a luat paharul cu coniac pe care i l-a întins Diego, în vreme ce încă aştepta o explicaţie din partea lui. Prezentarea rece şi impersonală pe care o făcuse soţiei lui îi trezise o curiozitate neobişnuită în privinţa ei, dar şi a lui. Vărul lui avea întipărită pe chip o expresie de nepăsare care ar fi trecut neobservată pentru cineva care nu îl cunoştea atât de bine, dar el ştia că sub masca aceea a nepăsării se ascundea o mânie care va tot creşte până când va izbucni la un moment dat.

– Nu se potriveşte aici, alături de tine, i-a spus pe neaşteptate. Diego a ştiut că se referea la soţia lui. Dar este neîndoios că are sentimente foarte profunde pentru tine. O femeie care te priveşte aşa cum o face ea te iubeşte într-un fel unic şi complet. Eşti un bărbat foarte norocos.

Vorbele vărului său i-au zgâriat auzul. Un bărbat norocos? Dacă ar şti Luis...

– Sunt conştient de asta, dar îţi mulţumesc pentru strădania ta de a mă face să observ, în cazul în care ai

crezut că nu ştiam.

Luis a remarcat tonul amar al vărului său când i-a răspuns. A observat încordarea lui când a luat loc în spatele biroului din lemn de castan şi a aranjat nişte hârtii cu oarecare bruschețe.

– N-am spus-o ca să te supăr, a încercat Luis să atenueze efectul vorbelor de mai înainte printr-un ton binevoitor cu care le-a rostit pe următoarele, totuşi îți cer scuze. Diego şi-a masat uşor capul cu bucle întunecate. Nu avea niciun chef să vorbească despre soția sa şi despre împrejurările care au dus la căsătoria lor, dar înțelegea curiozitatea familiei. Oricărui bărbat i-ar plăcea să se laude că pentru soția lui el este singurul bărbat din lume. Că nu există nimic mai important, a continuat Luis.

Diego a răsuflat adânc.

– Căsătoria mea cu Violet nu este ceva de care să fiu mândru şi de aceea nu vreau să vorbesc despre ea.

– Atunci te previn că toată familia este dornică s-o cunoască şi îți va pune întrebări cu un caracter mult mai personal decât am făcut-o eu.

Diego a înțeles că se arătase un pic prea agresiv cu vărul lui, care n-avea nicio vină pentru neputința sa. Dintre toți verii săi, Luis dăduse întotdeauna dovadă de o loialitate incontestabilă.

– M-am îmbătat, Luis, mi-am pierdut stăpânirea de sine, iar rezultatul acelei greşeli este copilul acela minunat pe care l-ai văzut în curte. Este singurul motiv pentru care mama lui şi cu mine suntem căsătoriți.

Diego a ocolit latura amorală care o implica pe soția lui în noaptea aceea pe care nu izbutea s-o uite, chiar dacă încerca din răsputeri. Nu era un motiv de mândrie faptul că fusese manipulat de o femeie nu era ceva cu care să se mândrească. El dorea o altă femeie, dar Violet se băgase în

patul lui când beţia îi anihilase simţurile şi îi amorţise capacitatea de reacţie. Nu, să fie sedus într-un mod atât de umilitor era o povară pe care nu putea s-o îndure.

– Aşadar, ai acţionat în conformitate cu principiile onoarei care te caracterizează.

Luis era pe deplin încredinţat de nobleţea şi onoarea vărului Diego. Nu se afla pe lume alt bărbat care să-l egaleze în materie de bună-cuviinţă şi corectitudine.

– Onoare..., a repetat Diego ca pentru sine. Violet nu este vinovată că nu a reuşit să-şi stăpânească pornirile femeieşti..., nicio femeie nu este.

Diego şi-a amintit o întâmplare din trecut care i-a provocat un gust amar ce a urcat încet până când a ajuns pe cerul gurii.

– Întotdeauna am admirat această însuşire la tine. Nu are însemnătate ce fac femeile, mereu le găseşti scuze şi le aperi, de aceea toate te adoră. Diego şi-a amintit de preţul pe care l-a plătit una dintre ele, pentru că luase o hotărâre greşită. Şi Violet se înşelase amarnic, dar el nu era atât de infam încât s-o facă să plătească doar ea. Ce exemplu i-ar da fiului său dacă ar face asta? Chiar dacă ea avea cea mai mare parte din vină, şi el îşi asuma partea lui de responsabilitate. Şi a suportat în cunoştinţă de cauză consecinţele rătăcirii lui: nefericirea. Chiar nu simţi nimic pentru ea? Violet este o fată minunată şi se vede de la o poştă că te adoră.

Diego şi-a zis că vărul lui era surprins de atitudinea sa, dar Luis nu cunoştea toate amănuntele vieţii lor de cuplu. Da, simţea un gol uriaş în suflet, pe care nu ar putea să-l umple nici mila divină.

– Nu mai spune asta, Luis! Nu mai repeta că mă iubeşte!, a strigat cu obidă Diego. Luis a făcut ochii mari, surprins de tonul ridicat al vărului său. Te afli aici ca să

vorbeşti despre problemele tale băneşti şi nu ca să-ţi dai cu părerea despre treburi care nu te privesc!

Luis a oftat zgomotos, luându-l prin surprindere pe Diego.

– Dacă nu te-aş cunoaşte îndeajuns, aş zice că eşti supărat, dar, de fapt, nu te poţi lăsa dominat de un simţământ atât de ruşinos, nu-i aşa?

Diego şi-a spus că vărul Luis nici nu-şi închipuia ce simţăminte nutrea el în adâncul sufletului. Faptul că îşi asumase vina pentru acţiunile soţiei lui ca s-o apere în faţa familiei se dovedise foarte greu de îndurat.

– Când te-ai gândit să te instalezi la Madrid?, l-a întrebat Diego pe Luis, ca să pună capăt chestiunii spinoase a căsniciei lui.

– După seceriş. N-aş vrea s-o las singură pe mama.

Diego a mijit gânditor ochii căprui. Córdoba ar trebui să se numească oraşul văduvelor şi al orfanilor, fiindcă războiul împotriva lui Napoleon îi secerase pe majoritatea taţilor şi fiilor întâi născuţi. Din fericire, Luis îi avea pe toţi fraţii în viaţă, Felipe, Enrique şi singura soră, Isabel. Tatăl verilor lui murise în bătălia de la Somosierra. Durerea familiei Vílchez, îndurată din pricina urmărilor imperialismului bonapartist, era încă vie. Luis se dovedise a fi un medic extraordinar, dar în calitate de fiu mai mare abandonase profesia din Madrid ca să încerce să redreseze situaţia materială precară a familiei.

– Mi se pare de neînţeles să te întorci la Madrid, când aici este atâta nevoie de tine.

– Am pierdut moşia Los Romerales, i-a explicat Luis. Sunt înglodat în datorii şi trebuie să caut investitori în capitală ca să pornesc presa de ulei.

– Ai putea să-ţi conduci afacerile de la Córdoba, i-a spus Diego, dar Luis a clătinat din cap.

– Trebuie să particip la diferite reuniuni care îmi vor lua multă vreme, aşa că nu aş putea să călătoresc întruna. Diego l-a privit cu o sprânceană ridicată. Plecarea mea nu este definitivă, am de gând să mă întorc peste câteva luni. Poate la primăvară, dacă totul merge cum nădăjduiesc.

– Ştii că poţi conta pe ajutorul meu.

– Ştiu, dar aş vrea să nu implic familia în problemele mele financiare.

– Familia există ca să-şi ajute membrii.

Luis a hotărât să schimbe subiectul. Diego îi împrumutase o mulţime de bani ca să încerce să salveze moşia, dar se dovedise cu neputinţă, de aceea nu mai voia să ceară.

– Rămâne valabilă cina de vinerea viitoare?

Diego i-a făcut un semn abia vizibil pe care l-a recepţionat imediat.

– Am ajuns în Córdoba de curând şi nu am putut să-mi îndeplinesc obligaţiile, de aceea i-am cerut mamei tale să organizeze o reuniune de familie la Bidasoa.

– Va fi o plăcere să fiu de faţă, cu atât mai mult cu cât ai de gând să inviţi crema nobilimii cordobeze.

– Este o cină de familie, Luis, nu te aştepta să întâlneşti vreo moştenitoare de vârsta măritişului. Vor veni mătuşa Catalina şi fiicele ei, Ana María, Catalina, Inés şi Blanca.

Luis a izbucnit într-un hohot de râs. Vărul lui îi cunoştea prea bine apucăturile de Don Juan.

– Vreo văduvă disponibilă? Diego a tăgăduit cu un aer amuzat. Atunci mă voi revanşa la Madrid. Trag nădejde să vânez vreo moştenitoare care să mă finanţeze pentru a repune pe linia de plutire moşia ruinată a Vílchezilor.

– Rămâi la cină?, l-a întrebat Diego, ştiind că Luis va refuza.

– Nu pot, mi-am dat întâlnire cu un bancher de seamă

din Sevilla.

Cei doi bărbaţi s-au ridicat în acelaşi timp şi şi-au strâns mâinile. Diego regreta că va rămâne iarăşi singur cu Violet, dar nu avea ce face.

– Ai grijă de tine. Ne mai vedem.

Diego l-a însoţit până în vestibul şi, când majordomul a închis uşa, a simţit o uşoară apăsare în piept. Închiderea capacului unui sicriu cu el înăuntru trebuia să fie ceva foarte asemănător cu ce simţea în acel moment. Încerca, dar nu putea să scape de senzaţia de sufocare pe care i-o provoca viitorul ce i se deschidea în faţă.

Cina fusese un chin pentru Violet, la fel ca toate celelalte de la sosirea ei la Bidasoa. Tăcerea neîntreruptă a lui Diego îi submina încrederea, o cufunda într-o stare de melancolie amestecată cu o durere care îi sfâşia inima. De aceea, pentru că îşi simţea sufletul pustiit, a hotărât să-i vorbească. Trebuia să aibă o discuţie pe care o amânase vreme de trei ani lungi.

Voinţa ei s-a năruit când a pus mâna pe clanţa uşii. Credea că îşi adunase curajul necesar ca să înfrunte privirea lui dispreţuitoare, dar acum constata că se înşelase. Tremura şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, dar şi-a luat inima în dinţi şi, cu mâinile reci, a atins lemnul fin. Tăcerea care a urmat aproape a făcut-o să renunţe, a rămas totuşi neînduplecată şi a bătut din nou, de data asta mult mai tare. A auzit paşi care se îndreptau spre uşă şi şi-a ţinut răsuflarea în faţa peretelui care îi despărţea. Diego s-a arătat surprins s-o vadă în faţa lui şi a ţinut uşa aproape închisă. Violet a împins-o uşor, dar ferm.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Centimetrii care îi despărţeau erau prăpăstii de netrecut de reproşuri nerostite.

– Sunt obosit, i-a spus Diego cu ochii îngustați.

– Voi fi concisă. Violet a împins uşa, iar Diego a fost nevoit să se dea la o parte ca să-i îngăduie să intre. Odaia era aşa cum şi-o închipuise. Austeră, rece. Mare şi ordonată. Singura pată de culoare era aşternutul moale de culoare albastru-pal. Într-un colţ se aflau un birou şi un scaun tapițat de culoare crem, asortat la culoarea pereților. Violet s-a întors către soțul ei, care o privea supărat şi cu un licăr de lehamite în ochi. Stomacul i s-a strâns, dar trebuia să ajungă la o înțelegere cu el, pentru ca viața lor împreună să fie ceva mai uşoară, pentru binele micului Miguel. Iartă-mă, i-a spus deodată cu un glas tremurat. Diego auzise aceste vorbe până la saţietate, dar nu a ripostat. Violet şi-a încrucişat mâinile în față şi s-a îndreptat spre mijlocul dormitorului. M-am purtat foarte urât, dar nu mai pot să schimb ce-am făcut şi, chiar dacaş putea, tot n-aş face-o. Diego s-a întors spre ea cu ochii mijiți. N-aş putea să renunț la Miguel. Este cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi tocmai datorită lui căința mea nu poate fi întreagă. Nu-i aşa că înțelegi?

– Sunt obosit, i-a răspuns el.

Violet a strâns buzele, căci fraza aceea fusese repetată la nesfârşit, de câte ori ea încercase să aibă o discuție între patru ochi.

– Doresc ca noua mea viață în Córdoba să înceapă bine şi am nevoie de iertarea ta, Diego. Am nevoie de ea ca de aer.

– Te-am iertat de mult. Bărbatul rostise cuvintele pe un ton neutru, totuşi ea nu le putea da crezare. Oare faptele mele nu ți-au dovedit acest lucru?

Violet a mijit ochii ca să-şi ascundă privirea ruşinată.

– Nu este adevărat. Nu poți să te uiți la mine fără să

simți că ți-am distrus viața.

Diego a tras aer în piept înainte să îi răspundă şi a făcut-o prin altă întrebare.

– Insinuezi să spui că nu a fost aşa?

– Vreau să te fac fericit, dar nu ştiu cum. Ajută-mă să izbutesc!

Tăcerea, călău nemilos pentru ea, atârna deasupra lor ca tăişul unei spade.

– Atunci ia în considerare dorința mea de a nu avea această discuție şi scuteşte-mă de altele asemănătoare în viitor.

Vorbele lui au umplut-o pe tristețe.

– Sunt soția ta!, a strigat cu un zbucium prost mascat.

O uşoară tresărire a muşchilor bărbiei lui a fost singurul semn care dovedea că el nu era aşa de nepăsător cum pretindea, dar Violet nu a băgat de seamă, era prea ocupată să-şi privească mâinile, pe care şi le frângea necontenit în poală.

– Asta urmăreai când m-ai sedus.

Vorbele nu fuseseră rostite cu patimă, ci dimpotrivă, cu glas rece, ca şi cum nu i-ar fi păsat.

– Am făcut-o, pentru că te iubesc din tot sufletul, i-a răspuns Violet cu sufletul la gură. Buzele bărbatului s-au strâns într-o linie fină când a auzit-o, dar ea a continuat să-şi mărturisească iubirea pentru el. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut. Diego voia s-o întrerupă, dar ea nu l-a lăsat. Când îmi vorbeai despre pământul tău şi despre tot ce iubeai, în vreme ce mă învățai să stăpânesc calul. Te-am iubit când ai temperat comportamentul meu nepotrivit din pricina impetuozității cu care îți mulțumeam. Mi-ai hrănit dragostea cu privirile tale, cu zâmbetele tale... Cum să nu te iubesc!

– N-am făcut niciodată nimic ca să-ți încurajez speran-

ţele, i-a răspuns pe un ton foarte serios.

Ea a expulzat încet-încet aerul din plămâni.

– Simplul fapt că exişti mă îmbărbătează şi îmi face inima să bată într-un fel pe care nu pot să-l stăpânesc.

– Îţi repet, sunt obosit.

– Diego!, a exclamat Violet aruncându-se în braţele lui. El nu se aştepta la gestul acela impulsiv şi a trebuit s-o prindă în braţe, în ciuda reticenţei sale. Te iubesc atât de mult! Nu pot să îndur nepăsarea ta!

S-a agăţat de gâtul soţului ei ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Diego a făcut un efort considerabil să se desprindă din strânsoarea ei şi, supărat peste măsură, a întors capul ca să n-o privească. Nutrea un dispreţ profund pentru faptele ei, dar datora ascultare unor jurăminte rostite în faţa omului lui Dumnezeu. Violet şi-a sprijinit fruntea de bărbia lui puternică. Era aproape la fel de înaltă ca el, de aceea îmbrăţişarea ei strânsă l-a luat pe neaşteptate, dar nu era dispus să mai tolereze alte manipulări din partea ei. Cu un gest brusc a desprins-o de la gâtul lui şi a împins-o înapoi. Violet s-a încurcat în poalele rochiei, dar a izbutit să rămână în picioare. S-a uitat la el atât de supărată, că Diego s-a întrebat dacă nu cumva era conştientă de repulsia pe care o simţea când o vedea.

– De-acum încolo îţi interzic să mai intri în această cameră. Când vei dori să vorbeşti cu mine, o vei face în bibliotecă sau în sufragerie.

Geamătul ei nu l-a înduioşat defel.

– Ai spus că Bidasoa este casa mea, l-a mustrat şi mai întristată.

Diego a respirat adânc, înainte să-i răspundă.

– În afară de aceste încăperi, pe celelalte poţi să le consideri proprietatea ta. Însă te rog să-mi respecţi

intimitatea pe care ţi-o cer.

„Diego ceruse mereu atât de puţin!", şi-a zis ea în sinea sa. Lacrimile au ţâşnit din ochii ei frumoşi, dar el nu a renunţat la atitudinea sa intransigentă. Preţ de câteva minute lungi, marcate de deziluzie, a văzut-o şovăind şi, în cele din urmă, făcând din cap un gest de încuviinţare.

– N-am să te mai supăr, ai cuvântul meu! Violet a părăsit încăperea cu înfrângerea oglindită pe chip, dar, înainte să iasă pe uşă, s-a întors spre soţul ei cu faţa scăldată de lacrimi pe care nu s-a mai ostenit să le stăpânească. Noapte bună, iubitule! A ta pentru totdeauna, noapte bună!

Vorbele drăgăstoase au fost pentru Diego o înghiţitură de venin care i-a ars măruntaiele, dar uşa s-a închis până la urmă în urma ei. El a început să-şi descheie nasturii de la cămaşa care se îmbibase de parfumul ei, un parfum pe care îl detesta, fiind incapabil să-l mai suporte încă din noaptea aceea blestemată.

Capitolul 3

Bidasoa strălucea în noaptea aceea de primăvară. Scânteia, cu vazele pline de flori felurite şi parfumate, care umpleau aerul încăperilor, şi cu uriaşele candelabre ce licăreau sub adierea vântului cald.

Violet s-a privit în oglinda care reflecta imaginea unei femei nesigure pe sine. Prea târziu înţelesese că stofele grele ale rochiilor ei erau armuri care o împiedicau să se mişte şi să respire normal. Ea nu era o maestră în modă, dar ştia că fiecare material avea nişte însuşiri anume. Materialele dădeau personalitate rochiilor şi întregeau croiala, iar rochiile ei erau făcute din brocarturi grele ţesute cu fir de argint. Din atlaz, dar cu mult mai călduroase, ca să facă faţă temperaturilor reci din munţii Nordului. În plus, strălucirea stofelor se dovedea inutilă, fiindcă în Andaluzia strălucirea era dată de soare.

Rochia ei galbenă întărea impresia de supraîncărcare, iar coafura cu părul strâns în vârful capului era prea austeră, dar nu reuşea să-şi domolească părul lung şi des decât prin acea pieptănătură bine prinsă cu ace.

– Cred că în această seară voi face notă discordantă faţă de celelalte doamne.

Lamentările lui Violet erau întru totul justificate şi Ana a încercat să-i atenueze senzaţia de nesiguranţă care se citea pe chipul doamnei sale.

– Sunteţi o femeie frumoasă, doamnă, iar frumuseţea nu are nevoie de artificii ca să strălucească prin ea însăşi.

Violet nu s-a simţit mai bine la auzul vorbelor cameristei sale. Nu mai avea ce face, dar învăţase de la soţul ei să nu se lamenteze din cauza situaţiilor pe care nu le

putea schimba.

– Mi-ar plăcea să am dezinvoltura verişoarei Aurora sau a cumnatei Marina, dar mă simt stingheră în aceste rochii care totuşi în urmă cu ceva vreme mi se păreau frumoase.

Ana şi-a trecut mâna peste o şuviţă care scăpase din pieptănătură şi i-a pus-o la loc.

– Viţa domniei voastre este de netăgăduit. Nu vă faceţi griji pentru fleacuri. Sunteţi o femeie frumoasă şi deşteaptă, restul nu contează.

Violet s-a uitat cu recunoştinţă la Ana; vorbele ei nu o încurajaseră defel, dar îi aduseseră zâmbetul pe buze.

– Mulţumesc.

– Va veni soţul domniei voastre să vă ia?

Violet a tăgăduit cu un gest abia vizibil al capului. De mai multe zile nu îl văzuse pe Diego, nici nu vorbise cu el. Lipsise de la mese, pretextând că este foarte ocupat. Ea ştia că nu era adevărat, dar păstra tăcerea pe care i-o impusese.

– Ne-am înţeles să cobor înainte de sosirea primului oaspete, dar cred că o să întârzii. Ana a bombănit o înjurătură care i-a smuls un geamăt lui Violet. Insulta la adresa lui Diego fusese explicită. Te rog, nu voi îngădui aceste ieşiri necontrolate, Ana, şi cu atât mai puţin faţă de soţul meu.

Camerista i-a cerut scuze din vârful buzelor, nu însă şi din ochi, care continuau a o privi cu oarecare reproş.

– Sunteţi o doamnă şi n-ar trebui să uitaţi că unchiul domniei voastre este duce, iar tatăl a fost un domn respectat şi iubit de familie. Nu eu trebuie să-mi măsor vorbele.

Violet a lăsat ochi în jos, tulburată. Fiecare vorbă a Anei era adevărată, dar, când iubeai cum iubea ea, nu conta

nimic altceva în afară de bunăstarea şi fericirea omului iubit.

– Voi încerca să nu uit, dar mi-e atât de teamă că îmi tremură genunchii de parcă ar fi din gelatină. Nu m-am simţit niciodată atât de speriată înaintea unei serate.

Violet a ridicat din umeri ca şi cum prin acest gest ar fi putut să-i insufle curajul care îi lipsea. A ieşit din odaie şi s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre scări. A coborât fiecare treaptă murmurând o rugăciune născută din adâncul inimii ei, dar, când a ajuns în pragul salonului de festivităţi, curajul a părăsit-o. Numărul oaspeţilor depăşea cu mult o sută. Panica a pus stăpânire pe ea, ţintuind-o locului, fără să poată face un pas înainte.

Femeile erau îmbrăcate elegant şi discret, în rochii uşoare şi răcoroase şi pentru prima oară şi-a reproşat lipsa de gust în alegerea stofelor şi podoabelor. Noaptea aceea va fi pe deplin dezastruoasă.

Diego i-a ieşit în întâmpinare cu un zâmbet care a zguduit-o din cap până în picioare. Tânjea să vadă acel zâmbet în fiecare zi a vieţii ei, nu doar când erau înconjuraţi de lume şi, în plus, adresat numai ei. Cum putea să fie atât de ambiţioasă? Fiecare zâmbet al lui Diego însemna un simţământ de fericire copleşitoare.

– Am să te prezint familiei.

Puteau fi mai reci şi mai distante nişte cuvinte? Violet se îndoia, dar s-a lăsat condusă de soţul ei în salon. Rochia îi scârţâia la fiecare pas şi îi provoca o stânjeneală care a fost remarcată de toţi oaspeţii.

– E cald, a spus deodată ca să-şi motiveze tulburarea.

Fir-ar să fie! Nu era cald, de vină era armura pe care o purta şi care o împiedica să respire normal ca să poată gândi limpede.

Diego a condus-o până la un grup de femei care o

priveau cu atenție, dar s-a ferit s-o atingă. Făcuseră o înțelegere, pe care fiecare o respecta cu strictețe.

Violet s-a simțit dezavantajată în fața acelui grup de femei.

– Mătușă Catalina, ți-o prezint pe soția mea, Violet de Vílchez. Femeia micuță și solidă i-a adresat un zâmbet la fel de rece ca acela al lui Diego. Violet a făcut o plecăciune desăvârșită și a lăsat ochii în jos, în semn de respect. Iar ele sunt verișoarele mele, Ana María, Catalina, Inés și Blanca. Fetelor, v-o prezint pe soția mea.

– Este o plăcere, doamnă!

Vorbele le rostise Ana María și pe un ton atât de grăbit că a descurajat-o. S-a gândit că și-a câștigat deja o dușmancă, fără să scoată o vorbă.

Prezentările s-au înșiruit în următorul ceas.

– Halal surpriză ne-a făcut Diego prin căsătoria lui. Mereu am crezut că se va însura cu o fată din Córdoba provenind dintr-un neam la fel de vechi ca al lui.

Insulta fusese rostită de Ana María. Cele patru femei o priveau curioase și ea nu s-a îndoit că aceasta se datora rochiei pompoase și nu prea potrivite pe care o purta. Violet s-a uitat cu atenție la Diego, fiindcă nu știa ce vorbe putea să rostească pentru a nu înrăutăți situația stânjenitoare, dar el n-o privea pe ea, ci pe mătușa sa. Avea bărbia încordată, de parcă ar fi încercat să-și stăpânească un răspuns.

– Neamul soției mele este incontestabil. Diego a corectat impresia greșită a familiei sale, cu multă gravitate, dar cu nesfârșită amabilitate. Este nepoata unui duce, iar tatăl ei a fost un domn foarte important. Dacă e să fim drepți, voi sunteți cele care ar trebui să-i faceți o plecăciune, și nu invers, dar soția mea o să treacă peste incident de data asta, căci obișnuiește să fie generoasă

când are de-a face cu neştiinţa.

Violet şi-a aţintit privirea asupra soţului ei, care continua să nu se uite la ea. Faptul că îi luase apărarea a umplut-o de o mândrie nemărginită. Cum putea să treacă de la nesiguranţa cea mai cruntă la încrederea deplină, în câteva clipe? Diego îi datora acest lucru. Alături de el se simţea apărată, respectată şi de aceea îl iubea atât de mult. Între ei putea să fie o prăpastie de neînţelegere, de bănuieli, dar cu toate acestea el niciodată nu ar fi dezvăluit acest lucru în faţa lumii, nici nu ar îngădui ca alţii să fie lipsiţi de respect faţă de ea, prin vorbe sau fapte. Onoarea lui de neînfrânt era un drog pentru ea. Privirea drăgăstoasă pe care i-a adresat-o a trecut neobservată de către el, care era atent la vărul Luis. Acesta stătea de vorbă cu un moşier din Huelva şi Diego nu s-a îndoit că încerca să caute investitori. Simţea dorinţa să-l zgâlţâie puţin. Din mândrie pierduse una dintre proprietăţile cele mai vechi şi mai prospere şi nădăjduia să nu mai piardă şi alta.

– Dumnezeule! Cine o urăşte atât?

Întrebarea rostită de una dintre musafire, care venea drept spre ea, a făcut ca obrajii lui Violet să se coloreze într-un roşu aprins. Nu ştia dacă întrebarea se referea la persoana ei, dar, cum musafira s-a oprit în dreptul ei, n-a mai avut nicio îndoială. Nu a ştiut cum să reacţioneze şi ce să spună. Auzind glasul lui Isabel, Diego s-a întors. Venea spre grup cu un pahar de vin alb ca să i-l ofere gazdei. Gest pentru care Violet i-a fost profund recunoscătoare.

– Isabel, ţi-o prezint pe soţia mea, Violet. Persoana menţionată a cercetat-o cu atenţie de sus până jos. La rândul ei, Violet a privit-o şi ea şi a văzut, plină de mâhnire, că era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată şi cel mai bine îmbrăcată. Micuţă, cu

părul negru, ca al lui Diego şi ochi de căprioară, dar cu privire alunecoasă. În adâncul ochilor ei se putea vedea o hotărâre acerbă. Violet ar fi dat aproape tot ce avea numai să fie la fel ca ea. Violet , ţi-o prezint pe Isabel, sora lui Luis. Unul dintre verii mei, pe care l-ai cunoscut zile trecute.

Acum îşi amintea de bărbatul chipeş care o privise cu sinceritate şi fără idei preconcepute. Violet i-a zâmbit şovăitor. Se simţea atât de intimidată că nu ştia cum ar putea să scape teafără din această încercare.

– Este o plăcere, domnişoară Vílchez, i-a spus cu amabilitate.

– Te rog, spune-mi Isabel.

Femeia i-a zâmbit sincer al serii.

– Aşa voi face dacă şi dumneata îmi spui Violet, i-a răspuns ea cu aceeaşi monedă.

– Bineînţeles!, a exclamat cu glas ascuţit, într-un murmur. Ai un nume foarte frumos. Îmi dai voie să te tutuiesc? Violet a încuviinţat. Era nedumerită. Verişoara lui Diego încălca toate normele de etichetă, cu toate acestea a făcut-o să se simtă în largul ei. Zâmbetul ei era molipsitor şi s-a trezit deodată zâmbind la fel de veselă ca ea. Vere, n-ai scos un cuvânt despre frumuseţea soţiei tale. N-ai nicio scuză, l-a mustrat Isabel pe Diego, cu un zâmbet în colţul buzelor.

Diego ţinea ochii mijiţi. Isabel era, alături de Marina, tot ce familia avea mai bun. Ambele femei erau excepţionale şi le iubea în egală măsură.

– E vremea să mergem în sufragerie. Se face târziu.

Diego i-a oferit braţul lui Violet, care l-a luat cu oarecare nelinişte. Fiecare atingere a soţului ei era un dar pe care îl primea foarte rar şi de aceea se agăţa de el de parcă ar fi fost o barcă de salvare într-o furtună cumplită ce-i

punea viaţa în pericol.

Cina fost spectaculoasă. Adela se întrecuse pe sine. Totul era delicios, bine pregătit şi servit cu atenţie. Dar Violet abia gustase, fiindcă se simţea stânjenită de rochie, nesigură în privinţa lui Diego şi obosită de atâtea încercări de a se comporta ca o adevărată doamnă în faţa rudelor soţului ei care o tratau, cei mai mulţi dintre ei, cu o trufie nejustificată.

Isabel se uita la străină cu ochi strălucitori, dar o cam deranja supărarea pe care i-o pricinuia vărul său prin nepăsarea atitudinii lui faţă de ea. Îl vedea iritat, remarcând că bea mai mult vin decât obişnuia el, care mereu fusese un bărbat cumpătat. A studiat-o pe femeie şi a observat cât era de delicată, deşi nimeni nu remarcase acest lucru. Dacă ar folosi alte culori de materiale şi pieptănătura i-ar fi mai puţin severă, chipul ei în formă de inimă ar fi o imagine pe care niciun bărbat nu ar putea să n-o admire. De ce nu-i atrăsese nimeni atenţia în privinţa acestor aspecte fundamentale? Isabel a simţit o lovitură de picior pe sub masă şi a văzut că fusese dată de fratele ei, Luis, care îi adresa în acel moment un zâmbet batjocoritor.

– Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala.

Isabel a nesocotit sfatul bărbatului.

– Ştii doar că ador moda şi nu pot să văd asemenea dezastru la o femeie fără să fac ceva.

– Lui Diego îi place aşa.

Frumoasele sprâncene ale lui Isabel s-au arcuit cu neîncredere. Fratele ei nu putea să vorbească serios.

– Doar dacă vărul meu a rămas orb – lucru de care mă îndoiesc–, i-ar putea plăcea ceva atât de vulgar.

Luis şi-a dezvelit dinţii albi şi perfecţi în momentul în care i-a zâmbit surorii lui.

– Recunosc că mor de nerăbdare să văd acest superb păr auriu împodobit de o pălărie ţuguiată.

Acum cea care a zâmbit a fost Isabel. Fratele ei era cel mai vestit crai din Córdoba. Devenise un maestru în ce priveşte femeile şi tot ce avea legătură cu ele, de aceea comentariul lui era nepreţuit.

– Neagră?, l-a persiflat Isabel.

Comesenii nu urmăreau discuţia celor doi fraţi, fiindcă erau absorbiţi de o dezbatere despre politică. Faptul că stăteau la unul dintre capetele mesei le oferea anumite avantaje, de pildă intimitate, ca să poată vorbi.

– Roşie şi fără panglică, i-a răspuns Luis.

Dar Isabel nu a mai apucat să spună nimic, pentru că cina se încheiase. Sosise momentul ca oaspeţii să fie desfătaţi cu un spectacol muzical. În familia Vílchez erau mari artişti, ba chiar şi un toreador care încerca să-şi facă un nume şi, cu toate că nu izbutise încă, toţi credeau că va veni şi vremea lui. Isabel s-a întors spre vărul Diego care, din celălalt capăt al mesei, refuza hotărât sugestia lui Inés de a cânta ceva. Diego avea vocea făcută pentru cânt. Glasul lui te cucerea prin profunzime, îndrăzneală, un timbru care nuanţa notele şi ceea ce îi vrăjise pe ascultători. Ştiind cât era de mândru, Isabel s-a mirat că refuza invitaţia mai multor oaspeţi care îl încurajau. Deşi se aflau în celălalt capăt al mesei, Isabel şi Luis au putut să-i audă vorbele acre când a răspuns oaspeţilor stăruitori.

– E multă vreme de când n-am mai cântat şi n-am nicio intenţie s-o fac în seara asta.

Tonul lui fusese peste măsură de sec şi oaspeţii n-au mai insistat, deşi unii s-au arătat puţin jigniţi.

Ochii lui Isabel s-au îndreptat spre chipul noii ei verişoare care îşi lăsase capul în jos, ceea ce a îngrijorat-o profund. Umerii îi tremurau ca şi cum ar fi încercat să-şi

stăpânească lacrimile. Ce putea să se fi întâmplat de îşi schimbase atitudinea? Diego se ridicase pentru a-i conduce pe oaspeţi în salonul în care se afla pianul; Inés avea să cânte o melodie, iar Blanca urma s-o acompanieze cu un cântec popular care făcea furori la curtea din Madrid.

Sufrageria s-a golit treptat de oaspeţi, cu excepţia unuia: soţia vărului ei, care stătea tot cu capul plecat. Isabel s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre locul unde se afla Violet, dar mâna lui Luis a oprit-o.

– Îţi cunosc latura de bună samariteană, dar, crede-mă, vărul nostru nu îţi va fi recunoscător.

Isabel nu a ştiut ce să răspundă. Toţi cei din familie bănuiau că nunta lui Diego nu fusese cam intempestivă, iar ea ar fi putut să afle ce se petrecuse între ei doi, oferindu-i o explicaţie pentru faptul că ea îl privea topită de iubire ori de câte ori avea prilejul, iar el o nesocotea până la insultă.

– Acolo este o femeie nefericită şi, cu toate că îl iubesc mult pe Diego, cred că are nevoie de ajutorul meu şi am de gând să i-l dau.

– Te amesteci în lucruri care nu te privesc, a mustrat-o Luis cu chipul serios, dar Isabel a nesocotit avertizarea.

– Sunt o bună creştină şi am de gând să-mi folosesc darul pe care mi l-a hărăzit Dumnezeu.

Luis nu a mai oprit-o. A lăsat-o să se ducă până la locul singuratic unde se afla femeia cea mai complicată şi cel mai prost îmbrăcată din câte văzuse vreodată. Şi el murea de curiozitate să ştie ce naiba se petrecea în intimitatea celor doi.

Violet simţea că moare şi se lupta din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile. Şi-a îndurat în tăcere nefericirea şi a aşteptat până când ultimul oaspete a plecat în sala de

muzică, pentru a se retrage. Simțea nevoia să răsufle uşurată şi nu a băgat de seamă că în salon mai rămăseseră doi veri. A azvârlit şervețelul şi a alergat în curte ca să caute puțină tihnă. Trebuia să se liniştească, altfel serata se va sfârşi printr-un dezastru provocat de hohotele ei de plâns.

Isabel a privit curioasă plecarea năvalnică a ciudatei femei şi a hotărât să-i lase câteva clipe de răgaz înainte să se ducă după ea.

Capitolul 4

Simțea o dorință imperioasă să plângă. S-a așezat pe marginea din piatră a fântânii și și-a petrecut brațele în jurul corpului cuprinsă de o adâncă durere. Nu numai că îi răpise lui Diego libertatea de a o alege pe femeia vieții lui, dar îi frânsese atâtea iluzii și idealuri încât simțea că moare de disperare. Și nu mai era în stare să-și stăpânească lacrimile. Umerii i s-au încordat preț de o clipă, apoi au tremurat din pricina plânsului care o zguduia. Era conștientă de nefericirea lui Diego alături de ea, dar nu știa cum să-l ajute să treacă peste dezamăgirea de a-și fi legat soarta de a lui. Își jurase să ajungă la inima lui, dar se rătăcise pe drum. Orbecăia fără țintă și, de câte ori auzea din gura lui la câte lucruri renunțase, simțea o imensă furie împotriva ei înseși, o furie nesănătoasă care îi otrăvea sângele.

– Nu poate fi atât de rău.

Violet a tresărit la auzul glasului lui Isabel Vílchez. A ridicat chipul și s-a uitat la femeie, cu totul cufundată în durerea ei. Faptul că o surprinsese într-un moment atât de penibil îi provoca o mare stânjeneală.

– Mi-e dor de căminul meu, a bâiguit.

– Îmi închipui că trebuie să fie foarte greu să lași în urmă tot ce știi ca să trăiești într-un loc cu desăvârșire străin.

Isabel s-a apropiat de ea și i-a întins o batistă brodată cu fir de argint, pe care a luat-o recunoscătoare.

– O să-mi treacă..., a răspuns Violet, dar Isabel se îndoia.

O suferință atât de sfâșietoare nu era pricinuită de dor,

ci de ceva mult mai profund şi mai dureros.

– Aş vrea să te ajut, i-a spus Isabel cu sinceritate.

– Îţi mulţumesc, dar dorul meu va trece cu vremea.

– Atunci mi-ar plăcea să-ţi fiu prietenă. Îmi închipui că n-ai niciuna în Córdoba. Violet a sughiţat şi a înghiţit anevoie. Îşi şterse faţa înroşită de lacrimi, dar urmele zbuciumului care o stăpânise cu câteva clipe mai devreme erau evidente. Răcoreşte-ţi faţa cu apa din fântână.

Sugestia lui Isabel a uluit-o. Să-şi ude faţa în fântână? Ochii verzi s-au deschis mari. Să se spele pe faţă cu o apă în care înotau peşti?

– Nu va fi necesar, i-a răspuns cu un gest destul de grăitor.

– Dă-mi voie. Isabel i-a luat batista pe care o strângea în mână, a udat-o sub jetul rece şi îndată i-a trecut-o peste chipul înfierbântat. Gestul binevoitor al verişoarei lui Diego a prins-o cu garda jos, dar pânza udă a izbutit să-i răcorească arsura iscată de plâns. Aşa e mult mai bine.

Violet i-a zâmbit de recunoscătoare, ceea ce a mişcat-o pe Isabel.

– Eşti foarte amabilă, i-a spus abia într-o şoaptă. Nu merit.

Violet şi-a dus mâna la cap şi apoi a făcut un gest îndurerat. Isabel a înţeles de îndată ce se petrecea.

– Porţi părul prea strâns, dă-mi voie să te ajut.

În clipa următoare i-a scos două agrafe din coc, iar părul lung a căzut pe umerii femeii ca o cascadă de aur.

– Nu pot să-mi las părul liber pe spate! a exclamat Violet cu o groază prost mascată.

Trebuia să se poarte ca o adevărată doamnă şi una dintre regulile de bază era să-şi pieptene părul în coc.

– Nu va fi lăsat pe spate. O clipă mai târziu, Isabel i-a împletit pletele rebele şi i le-a legat cu propriul păr. A lăsat

libere câteva şuviţe mai scurte ca să i se unduiască pe umeri şi să-i încadreze chipul. Dă-ţi jos jacheta şi vei putea să respiri mult mai uşor. Violet a şovăit o clipă; jacheta întregea rochia, dar într-adevăr se simţea sufocată de veşmântul acela călduros. Abia putea să tragă în piept aerul de care aveau nevoie plămânii ei. Eşti stăpână la Bidasoa. Poţi să faci ce doreşti şi nimeni nu te va judeca pentru asta. Aceasta este casa ta şi nimeni nu va îndrăzni să te critice dacă apari îmbrăcată doar în rochie, fiindcă altfel vei refuza să le întorci vizita. Pot să te încredinţez că nimeni nu-ţi va crea neplăceri. În ciuda îndoielilor şi a profundei impresii pe care i-o făcuse Isabel, Violet a zâmbit auzind-o. Şi ea a primit aceeaşi dovadă de simpatie. N-avea nicio îndoială că zâmbetul pe care i-l adresa era de încurajare şi, chiar dacă a şovăit să-şi dea jos jacheta, ştia că avea dreptate. Fusese atât de preocupată să satisfacă dorinţele oaspeţilor că uitase de ea însăşi. Cu mâini tremurânde, şi-a descheiat jacheta strâmtă şi rigidă şi, când sânii s-au eliberat de sub strânsoarea sub care fuseseră ţinuţi, a putut să respire adânc, fără să simtă nici cea mai mică apăsare sau stânjeneală. Isabel s-a uitat la cămaşa transparentă şi la corsajul rochiei, care îi acopereau sânii doar pe jumătate. Cu acel simplu gest, îi schimbase complet înfăţişarea. Acum eşti gata să te întorci în salon şi să te distrezi mai departe până la sfârşitul petrecerii. Isabel a bănuit că Violet nu-şi dădea seama că o parte din albeaţa sânilor era vizibilă pe sub pânza cămăşii, dar nu era ceva vulgar, dimpotrivă, va face ca bărbaţii să nu-şi poată desprinde privirea de pe decolteul aţâţător. Ardea de nerăbdare să vadă faţa vărului Diego atunci când o va zări fără o parte din armura pe care o arborase în timpul cinei. Noua ei verişoară avea nevoie de ceva mai mult decât de nişte

poveţe, avea nevoie de o garderobă întreagă şi intenţiona s-o ducă fără întârziere la cumpărături. Mergem?

Isabel a întins mâna ca s-o ajute să se ridice. Violet a luat jacheta de pe marginea fântânii şi a urmat-o pe verişoara lui Diego arborând o siguranţă pe care era foarte departe s-o simtă. Dar nu se îndoia de faptul că trebuia să-şi schimbe atitudinea dacă voia să câştige dragostea familiei.

Diego era pe deplin conştient de absenţa soţiei sale din salon şi, pentru o clipă, a regretat vorbele aspre pe care le spusese unuia dintre oaspeţi cu câteva momente mai înainte. Cu toate acestea nu dorea să cânte, era multă vreme de când n-o mai făcuse. Pricina era foarte limpede: nădejdea dispăruse din sufletul lui încă din clipa când s-a însurat cu ea. Deşi era încredinţat că refuzul lui hotărât va fi socotit ca o învinuire voalată, nu i-a păsat; trecuse de multă vreme bariera nepăsării.

Când Violet a intrat în salon, urmată de Isabel, ochii lui întunecaţi i-au urmărit fiecare pas, fiecare mişcare pe care o făcea. Îşi dăduse jos jacheta şi îşi schimbase pieptănătura, dar se mai schimbase şi altceva la ea, îşi dădea seama de acest lucru văzând expresia ei. Soţia lui a ocolit câţiva oaspeţi în drumul său până la locul care i se cuvenea: alături de el. Mergea cerându-şi scuze cu un zâmbet fermecător. Când a ajuns lângă el, Diego s-a ridicat şi şi-a aţintit privirea asupra decolteului pe care ea îl etala fără nicio ruşine, apoi a remarcat vâlceaua satinată a sânilor ei, pe care cămaşa nu-i acoperea complet. A înălţat ochii până la chipul femeii, care îi zâmbea drăgăstos, şi şi-a dat seama că ea nu era conştientă de impresia pe care o făcea cu părul strâns într-o coadă ce îi cădea neglijent pe umărul stâng.

– Îmi pare rău pentru întârziere, s-a scuzat luând loc lângă el, îmi era prea cald. Nu sunt obişnuită cu clima cordobeză, dar voi încerca să trec peste acest neajuns cât mai repede cu putinţă.

Violet îi vorbea în şoaptă ca să nu-i deranjeze pe oaspeţii care ascultau melodia pe care o interpreta cu degete îndemânatice una dintre verişoarele soţului ei.

Diego a rămas tăcut, dar se uita din când în când la decolteul soţiei lui încruntându-se din ce în ce mai tare.

– E incredibil cât de inspirate sunt schimbările pe care le-ai făcut în ţinuta şi pieptănătura ei, i-a spus Luis lui Isabel, căci nu am nici cea mai mică îndoială că a fost opera ta. Isabel a mijit ochii, bucurându-se de stânjeneala pe care o simţea vărul Diego pe măsură ce trecea vremea. Îşi dădea seama de asta judecând după felul în care îşi băga un deget sub gulerul cămăşii ca să slăbească un pic nodul batistei. O bănuia după clipirea ochilor şi după felul cum punea picior peste picior, dar nu a fost pregătită să vadă privirea de suferinţă extremă pe care i-a adresat-o vărul ei când, adunând unu cu unu, a descoperit că ea fusese pricina schimbării înfăţişării soţiei lui. Intuise, şi rezultatul nu s-a lăsat aşteptat, drept care s-a uitat la ea cu un adânc reproş pe care nu s-a deranjat să-l ascundă. „Nu era mulţumit? Nu se bucura să vadă cât câştigase soţia lui în privinţa atractivităţii?", s-a întrebat Isabel mirată. Ea voise doar să ajute o fată nesigură şi era foarte departe de a bănui cât de nemulţumit părea vărul ei de acest lucru. Ce naiba se petrecea între ei doi? Pentru ea era foarte limpede că Violet îl iubea nebuneşte, dar nu înţelegea de ce Diego era atât de nefericit în prezenţa ei? Curiozitatea o rodea. Dorea să ştie, ca să-i poată ajuta. Ţi-am spus că vărul nostru n-o să-ţi mulţumească dacă te amesteci.

Isabel nu s-a mai uitat la Diego, îndreptându-şi privirea spre fratele ei.

– Sunt hotărâtă să aflu ce a provocat atâta nefericire.

Luis a făcut cu capul un semn de împotrivire.

– Lasă-i să-şi rezolve singură problemele şi nu te amesteca.

Să stea deoparte? Aşa ceva era aproape cu neputinţă. O persoană pe care o iubea foarte mult suferea şi ea nu putea să stea fără să facă nimic.

– Poate că mă înşel, totuşi cred că vărul nostru are nevoie de ajutor. Pare un copil rătăcit, lipsit de apărare.

Luis a bombănit printre dinţi. Sora lui era cea mai încăpăţânată catârcă pe nume Vílchez. El anticipa problemele care ar putea să apară dacă se hotăra să se amestece.

– Diego ţine la tine, asta este de netăgăduit, dar eu în locul tău aş avea mare grijă să nu mă amestec în treburile lui.

– Mulţumesc pentru sfat.

– Să nu zici că nu ţi-am spus.

– Nu încape nicio îndoială că Diego şi Violet au probleme şi este datoria noastră să-i ajutăm.

– Un anumit fel de ajutor nu foloseşte la nimic dacă nu îţi este cerut.

– Măcar voi încerca.

– Numai să ai grijă.

Restul serii s-a scurs fără evenimente. Şi, când toţi oaspeţii s-au retras, cei doi oameni care locuiau la Bidasoa continuau să fie mai depărtaţi ca niciodată unul de altul.

Capitolul 5

Se simţea singura vinovată pentru tot. Lipsa îndelungată a lui Diego îi stârnea o nelinişte de nedescris. Plecase la moşia Vílchez ca să se ocupe de nişte treburi legate de semănat, iar pe ea o lăsase la Bidasoa cu micul Miguel. Plecarea lui, chiar a doua zi după cina la care îi cunoscuse aproape toată familia, îi amplifica senzaţia de neputinţă. Îi era foarte dor de el, de tăcerile lui care răneau, de privirile tăioase. Golul pe care i-l lăsa în suflet absenţa lui i se părea de neîndurat. O pedeapsă veşnică şi meritată, dar în această furtună de singurătate impusă apăruse ca un colac de salvare în viaţa ei monotonă: Isabel Vílchez. Şi pentru prima oară în viaţă Violet se distra. De la cina de la Bidasoa, cu săptămâni în urmă, legătura dintre ea şi Isabel se consolidase. Nu mai era verişoara soţului ei, nici o prietenă pur şi simplu. Isabel devenise sora pe care şi-o dorise dintotdeauna. Cutreierarea împreună cu ea a străzilor Córdobei fusese ceva extraordinar, ceva de care îşi va aminti toată viaţa. Îi arătase fiecare colţişor din oraş, curţile ascunse privirilor curioase şi descoperise nenumărate locuri magice pe care nu le va uita niciodată. De asemenea îi dezvăluise o lume cu totul necunoscută. O dusese la o modistă cu totul deosebită, doamna Canales, care avea un gust rafinat când era vorba să aleagă culori, texturi şi nişte mâini vrăjite cu care croia stofele. Nu copia niciodată modele, nici nu urma moda, crea un stil propriu şi îl adapta fiecărei femei pe care o îmbrăca. Multe nobile venite din capitală şi chiar de mai departe îşi comandau rochiile la ea, ceva cu totul neobişnuit, fiindcă moda imperială se înrădăcinase cu zeci de ani în urmă, printre admiratoarele

Josefinei Bonaparte, care adusese la Curtea din Madrid eleganța gustului parizian pentru modă și decorațiuni.

Isabel nu s-a mulțumit doar să îi facă veșminte noi, o îndemnase să-și schimbe și lenjeria de pat, pălăriile și pantofii, absolut totul. Prețul fusese atât de mare, încât Violet nu a îndrăznit să-i arate facturile lui Diego, de aceea a achitat ea însăși toate cheltuielile. Și era peste măsură de fericită. Cu noile rochii se simțea frumoasă, atrăgătoare așa cum nu i se mai întâmplase niciodată.

Chiar în acel moment străbăteau zona care ei i se părea cea mai intimă din Córdoba, Piața Capucinilor, un loc emblematic și liniștit. Au vizitat mănăstirea și Biserica Durerilor și ceea ce i-a atras puternic atenția lui Violet a fost Hristos al Păgubiților și al Îndurării. Isabel îi spusese că sculptura fusese creată de Juan Navarro din León la cererea lui Fray Diego José din Cádiz, un capucin franciscan. În oraș, sculptura avea mulți admiratori care veneau zi de zi ca să se roage în fața ei. Era încredințată că va deveni un loc de pelerinaj.

Violet privea Hristosul dintr-un colț al pieței, dar, ca și cum o putere mai tare decât ea ar fi împins-o, s-a apropiat de imaginea sculptată. Și o bună bucată de vreme a privit-o într-o tăcere desăvârșită. Figura fusese sculptată în piatră și, chiar dacă dimensiunea era mai mică decât a unei persoane reale, era impresionantă. Violet putea să vadă limpede cuiele și coroana de spini. Hristos era țintuit pe o cruce cu brațele egale, cu colțari în trepte, fixată pe un piedestal din piatră care îi dădea o înălțime considerabilă.

Isabel a venit lângă ea pentru a vedea ce îi atrăsese atât de puternic atenția.

– E superb, a spus în cele din urmă Violet, dar fără să-și ia ochii de la sculptură.

– Nu ți se pare cam singuratic?, a întrebat senină Isabel.

– E ciudat, dar pot să-i simt doar durerea. Tristețea nesfârşită din suflet.

– Este o sculptură foarte îndrăgită şi venerată de către cordobezi, i-a spus Isabel cu căldură.

Violet a dat din capul blond.

– Este ceva mai mult decât atât, a spus ea deodată, este un simbol la care poți veni să-ți plângi durerea. Izvorul alinării sufletului chinuit.

Isabel s-a uitat cu ochi strălucitori la Violet. Puțini oameni izbuteau să aibă o legătură atât de strânsă cu Hristosul, încă de la prima vedere. Trebuia să se fi născut în Córdoba şi să fie credincios ca să simtă toate acele emoții pe care le descria ea. Violet izbutise s-o ia prin surprindere.

– Poți veni să te rogi aici ori de câte ori vei dori. Hristos al nostru va fi fericit să constate devoțiunea ta.

Violet a clipit şi s-a întors spre Isabel.

– Nu ştiam că Bidasoa se află atât de aproape de acest loc.

– Totul se află foarte aproape de acest loc, i-a răspuns Isabel cu un zâmbet.

– Voi veni să mă rog, a rostit plină de hotărâre.

– Lui Hristos al Păgubiților şi al Îndurării?

Violet s-a întors şi a privit-o cu băgare de seamă.

– Păgubiți şi Îndurare..., a repetat cu venerație. E foarte potrivit.

– Întârziem, a spus Isabel pe neaşteptate.

În seara aceea Violet lua parte la o cină acasă la Isabel şi Luis. Dintre toți verii lui Diego, ei erau singurii care o făcuseră să se simtă binevenită într-un oraş pe care deja îl adora.

Fără nicio îndoială, Isabel făcuse o treabă nemaipomenită

cu soţia vărului lor. Luis nu-şi putea lua ochii de pe chipul ce râdea vesel la un comentariu al surorii lui. Rochia verde punea în valoare culoarea ochilor, aproape de aceeaşi nuanţă ca şi stofa. Spre deosebire de rochiile pe care le adusese din Nord, cele pe care şi le făcuse în Córdoba erau din ţesături mult mai uşoare şi croite într-un fel ce îi scoteau în evidenţă silueta zveltă. Modista renunţase la galben, portocaliu şi maro, care o făceau să pară prea palidă şi chiar bolnăvicioasă şi alesese o gamă de verde, albastru şi roşu care îi venea foarte bine, fără să recurgă la vreo nuanţă strălucitoare. Violet nu se mai îmbrăca în satinuri şi taftale, ci în mătase fină, muselină şi batist. Părul nu îl mai purta strâns într-un coc înalt, ci adunat la jumătatea capului şi cu şuviţe lăsate să cadă pe umeri. Schimbarea era cu adevărat spectaculoasă. Brusc, Violet s-a întors spre el şi l-a privit serioasă; zâmbetul îi pierise de pe buzele roşii. Luis a văzut că îi punea întrebări surorii lui şi aceasta îi răspundea, dar cu un aer evaziv care l-a îngrijorat. În schimb, mătuşa Catalina îi dădea explicaţii amănunţite. „Despre ce naiba vorbeau?", s-a întrebat, deşi în sinea lui a bănuit: despre dificultăţile financiare cu care se confruntau.

Luis a ridicat paharul de vin şi a băut o înghiţitură, îndreptându-şi din nou atenţia către bărbatul care fusese administratorul moşiei Los Romerales înainte s-o piardă. Manuel îi vorbea despre nevoia grabnică de a mai cumpăra plantaţii de măslini pentru ca presa de ulei să poată funcţiona la capacitate maximă şi să-i asigure profit în scurtă vreme, însă era foarte greu, iar lui Luis îi lipseau banii cu care să cumpere terenuri cu măslini maturi, deşi încercase din răsputeri.

Avusese discuţii cu moşieri importanţi, dar fără niciun rezultat. Ceruse împrumuturi la bancheri, însă fiecare cerere fusese refuzată, fiindcă nu îi mai rămăsese nimic

de ipotecat. Avea o presă de ulei care ar fi putut să funcţioneze şi să dea profit mare dacă reuşea să-i convingă pe moşieri să o folosească. Era atât de adâncit în gânduri, încât nu şi-a dat seama că Violet se îndrepta drept spre el, urmată de Isabel. În mână ţinea un pahar cu vin alb, de care nu se atinsese. Isabel avea buzele strânse în semn de supărare.

– Eşti încântătoare!

A fost primul lucru pe care l-a spus când cele două femei au ajuns lângă el şi Manuel, într-un colţ mai îndepărtat al salonului. Ceilalţi oaspeţi îşi continuau discuţiile însufleţite, detaşându-se de cei din jur.

– Vreau să vă ajut.

Violet se referea la el şi la sora lui.

– Nu crede tot ce auzi, i-a spus Luis încercând să minimalizeze importanţa acelei situaţii stânjenitoare.

– Mătuşa Catalina a vorbit mai mult decât trebuie, ca de obicei, a intervenit Isabel, cu supărarea încă oglindită în frumoşii săi ochi căprui.

– Familia trebuie să se ajute, a replicat Violet.

Când auzise despre greutăţile prin care trecea familia lui Luis, nu îi venise să creadă.

– Soţul tău ne-a ajutat deja prea mult. Violet a mijit ochii verzi, neînţelegându-i vorbele. Atât de mult, că nu ştiu cum voi putea să-i înapoiez banii, nici când.

Violet a rămas pe gânduri preţ de câteva clipe. Nu se gândise la posibilitatea ca Diego să-i fi ajutat deja cu bani, dar, dacă înţelesese bine, nu era vorba doar despre bani.

– Nu ştiu prea bine ce este o presă de ulei. Isabel mi-a spus că aveţi una, dar nu este folosită.

În acel moment, Manuel s-a hotărât să intervină în discuţie.

– O presă de ulei funcţionează cu recolte de măsline.

Violet a clipit de mai multe ori, cântărind în minte informația.

– Aveam terenuri cu măslini, dar l-am pierdut, odată cu moşia Los Romerales. A trebuit s-o vindem ca să facem față unor plăți grabnice, a lămurit-o Isabel.

Luis era foarte stânjenit. Nu-i plăcea să vorbească despre datorii de față cu femei. Era îndatorirea lui să nu îngăduie ca femeile din familie să-şi facă îngriji din cauza lipsei banilor, dar, cu toate acestea, în calitate de cap al familiei dăduse greş într-un mod lamentabil.

– Am să vă împrumut banii de care aveți nevoie ca să cumpărați mai mulți măslini.

Oferta lui Violet a fost atât de generoasă că lui Luis i s-a strâns stomacul. Isabel a privit-o cu nesfârşită căldură.

– Sunt banii lui Diego şi n-am de gând să mai primesc nimic de la vărul meu, a răspuns Luis.

Violet s-a simțit jignită de duritatea tonul său.

– Sunt stăpână pe propria mea avere, a adăugat întru câtva deranjată. Diego nu a cerut dota pe care mi-a dat-o fratele meu, nici cadoul pe care mi l-a făcut unchiul la nuntă. De bună seamă unchiul fusese mărinimos cu ea. Violet a simțit că a fost un fel de plată pentru că-l înlăturase pe Diego din calea sa. Atunci, dacă nu vrei banii mei, am să-i cer cu împrumut de la bancă.

Luis a sfârşit prin a zâmbi. Noua lui verişoară se dovedea tenace, chiar dacă un pic obraznică.

– S-o lăsăm baltă, a spus el deodată, redevenind serios, şi să continuăm petrecerea. Violet nu era de acord cu el, dar s-a stăpânit. Va găsi mijlocul să-i ajute pe Isabel şi pe Luis. Erau doi oameni minunați, iar ea se afla în situația de a face ceva bun cu banii săi. Vărul meu se va întoarce curând? a întrebat Luis, schimbând brusc subiectul.

– Nu ştiu, i-a răspuns Violet gândindu-se în continuare

cum ar putea să-i ajute.

– I-am sugerat să-l ia şi pe micul Miguel la moşia Vílchez. Nu e bine ca Diego să stea acolo singur. Are nevoie de familia lui, a spus Isabel cu o strălucire ciudată în pupilele negre. Violet a tras adânc aer în piept auzind-o. Era adevărat că Isabel o îndemnase să se ducă la moşie, dar ea nu îndrăznea, de teamă că ar putea să-l supere şi mai mult pe soţul ei, deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Diego şi-a neglijat multă vreme îndatoririle din Córdoba.

Era adevărat. Ca ofiţer al armatei participase la misiuni secrete care îl purtaseră în alte ţări, precum Italia şi Portugalia, pentru perioade lungi de timp. De aceea întârziase trei ani până să meargă în Anglia după soţia lui, ca s-o aducă în Spania. Acum, că se retrăsese din armată, trebuia să se ocupe de toate proprietăţile sale, iar moşia Vílchez era una dintre ele.

– Mi-ar plăcea să merg la moşie – a recunoscut în cele din urmă –, dar nu ştiu ce aş putea să fac acolo, în afară de faptul că l-aş încurca în munca lui.

Isabel a ridicat surprinsă sprâncenele la auzul vorbelor ei.

– Pe moşia Vílchez mereu sunt lucruri de făcut, i-a spus.

– Ai veni cu mine? a întrebat-o direct Violet. Ar fi minunat să te am acolo.

Isabel a făcut un semn aprobator din cap.

– Poate vin peste câteva zile să-ţi fac o vizită, după ce Diego se va fi obişnuit să te aibă acolo. Ştii doar, soţii îşi doresc o anume intimitate.

Chipul lui Violet s-a făcut roşu ca para focului. Diego nu dorea niciun fel de intimitate cu ea.

– Atunci, am să pregătesc totul pentru călătorie. Îmi

închipui că micuțul meu se va distra de minune la țară.

– Dacă îi plac animalele, sunt încredințată că se va distra. Nimic nu-i place mai mult unui copil decât să alerge după găini şi să se joace cu pisoi. Ce spunea Isabel suna minunat. Şi tu vei aprecia după-amiezile liniştite şi tăcerea nopților.

Cu fiecare vorbă a lui Isabel, dorința ei de a merge la moşie şi de a fi împreună cu Diego creştea. În Córdoba se simțise cu adevărat bine alături de verii soțului ei, totuşi voia să plece, în pofida îndoielilor sale şi a surprizei care ar putea s-o aştepte acolo dacă Diego era de altă părere. Dar trebuia să încerce, în speranța că ar fi un bun prilej de apropiere şi de depăşire a piedicilor care-i stăteau în cale. Da, vedea cu alți ochi plecarea la moşie.

Capitolul 6

Era extrem de obosit. Toată ziua însemnase şi mânase vite, supraveghease recoltele şi singurul lucru pe care îl voia în acel moment era să ajungă acasă, să facă o baie şi să doarmă neîntors douăsprezece ceasuri, deşi a doua zi îl aştepta o muncă şi mai grea decât cea pe care tocmai o sfârşise. A dat pinteni calului, care pornise deja pe drumul de întoarcere la moşie. Putea să vadă slabele lumini galbene şi fumul care ieşea pe coş. Chiar dacă în timpul zilei era cald, noaptea se răcorea destul de mult, de aceea se aprindea focul în cămin. Nădăjduia că Esperanza nu-i pregătise o cină copioasă, căci nu avea chef să mănânce, ci să se trântească pe pat şi să nu facă nimic, doar să-şi refacă forţele.

Activitatea desfăşurată până la istovire era imperios necesară pentru el, fiindcă astfel îşi alunga din minte gândurile distrugătoare.

După ce a descălecat de pe armăsar, un băiat de la grajduri a luat hăţurile. Diego şi-a scos mănuşile şi s-a spălat pe mâini şi pe faţă într-o găleată cu apă rece, pe care o ţineau mereu la uşă. Ginés, soţul Esperanzei şi administratorul moşiei, a închis poarta mare pe care o ţinuse deschisă până la sosirea lui.

– Aveţi oaspeţi, i-a spus Ginés cu un aer grav. Diego s-a oprit pe treapta a doua a scării de la intrarea în casă. Soţia dumneavoastră. A ajuns la prima oră a după-amiezii.

Diego a înjurat în sinea lui. „Ce naiba caută ea la

moşie?", s-a întrebat surprins. La Bidasoa fusese foarte categoric, dar se pare că nu îndeajuns. Fără să spună nimic despre asta, a intrat în vestibulul cald şi slab luminat, a lăsat pălăria şi haina scurtă în cuierul aflat într-un colţ, şi-a trecut mâinile prin părul ciufulit şi a păşit în salon. Când a intrat pe uşă, fiul Miguel i s-a aruncat în braţe. Diego l-a ridicat cu o dragoste nedisimulată.

– Tată! Tată!

Diego a sărutat obrazul moale şi neted al micuţului, inhalând mirosul de copil. După o zi istovitoare de muncă, îmbrăţişarea fiului său îi provoca cea mai plăcută senzaţie din lume.

– Ce surpriză!, a exclamat fără să-şi desprindă privirea de pe chipul copilului. Ţi-a plăcut plimbarea cu trăsura până la moşie?, l-a întrebat.

Miguel a dat aprobator din cap.

– Diego! Exclamaţia lui Violet l-a făcut să îşi întoarcă privirea de la fiul la soţia sa. Ne era foarte dor de tine şi de aceea am hotărât să venim să-ţi facem o vizită.

Se obişnuise cu tăcerea lui prelungită, chiar dacă o detesta. Violet s-a uitat la veşmintele lui Diego, atât de diferite de cele pe care le purta în Córdoba. Era îmbrăcat în haine de lucru. Peste pantaloni avea apărătoarea din piele. Îşi scosese haina scurtă şi pălăria cordobeză. Avea vesta descheiată, ca şi doi nasturi de la cămaşă. Nodul batistei din jurul gâtului era slăbit şi avea mânecile cămăşii suflecate până la cot, iar cizmele cu pinteni zăngăneau de câte ori păşea, cu toate acestea nu exista un bărbat mai chipeş pe lume. Şi, indiferent dacă era îmbrăcat în haine elegante sau de lucru, emana aceeaşi virilitate debordantă.

Diego a cercetat-o şi el cu băgare de seamă şi a văzut-o un pic schimbată. Rochia de călătorie era puţin şifonată, dar îi venea bine. Şi părul şi-l pieptăna altfel, acum buclele îi încadrau chipul rotund, dar el nu o voia la moşie, nici în viaţa lui.

– Mă duc să mă schimb, cobor în câteva clipe. Violet a strâns buzele ca să-şi reprime un geamăt. Diego nu se bucurase de venirea lor, mă rog, se bucurase să-şi vadă fiul, nu şi pe ea. Vii cu mine, viteazule? Am multe să-ţi spun.

Miguel s-a prins şi mai tare de gâtul tatălui său şi şi-a sprijinit căpşorul de bărbia lui fermă.

– Vă aştept aici, a spus Violet cu un aer trist.

Era de netăgăduit iubirea adâncă pe care Diego o simţea pentru fiul lui şi preţ de o clipă lungă şi grea a invidiat această afecţiune care o excludea, menţinând-o la o distanţă sigură pentru el, dar avea de gând să schimbe această stare de lucruri. Va înceta să mai fie un obiect supărător. Diego trebuia s-o accepte o dată pentru totdeauna cu tot ce însemna acest lucru. Făcuse nişte jurăminte pe care nu şi le îndeplinea, dar ea nu avea de gând să-i ceară asta. Se mulţumea să-i fie alături, chiar dacă simţământul de îndepărtare pe care îl trăia lângă el era atât de puternic încât o demoraliza, scufundând-o într-un puţ adânc şi negru din care nu putea să iasă dacă el nu o ajuta, însă Diego nu făcea nicio încercare în acest sens.

Cina s-a desfăşurat, ca întotdeauna, într-o atmosferă de muţenie apăsătoare. Micul Miguel dormea în odaia pe care o pregătiseră pentru el, chiar lângă cea a lui Violet, în celălalt capăt al coridorului. Diego îi explicase că îi pusese acolo, pentru că la moşie ziua începea foarte devreme şi aceea era zona cea mai liniştită din casă, unde nu riscau să audă zgomotele matinale. Violet nu-şi lua ochii de pe chipul soţului ei, care se uita în farfurie cu o privire goală. Chiar dacă stăteau împreună la masă, el nu se afla acolo cu ea, şi Violet a regretat că luase hotărârea să-l viziteze.

Bucătăreasa Esperanza îi prezentase personalul casei. Femeia care făcea curat şi servea masa se numea Juana şi în acel moment strângea farfuriile de pe masă. Cea a lui Diego era aproape plină, abia dacă înghiţise ceva, la fel şi

ea. Peste măsură de tulburată, a lăsat ochii în poală şi a respirat adânc ca să înghită nodul de neputinţă care i se pusese în gât. Cel puţin în compania lui Isabel şi a lui Luis nu se simţea atât de nefericită, dar nu mai era cale de întoarcere, se afla la moşie şi trebuia să facă faţă furtunii cât de bine putea. Când a ridicat iarăşi privirea, a fost conştientă de mâna femeii care atingea umărul lui Diego şi de gestul lui scurt de refuz făcut cu capul. Ochii lui Violet s-au întunecat când a înţeles. Zadarnic a încercat să-l stăpânească, însă geamătul de surprindere i-a urcat până în gât şi a rămas captiv acolo.

După ce Juana a ieşit din sufragerie, l-a ţintuit cu privirea pe Diego, căutând o confirmare a bănuielilor ei. Era amanta lui! Nu putea fi adevărat, deşi n-ar fi trebuit să fie surprinsă. El nu o mai atinsese din noaptea aceea în care ea îl sedusese. Îl silise să aibă relaţii intime ca să-şi atingă un scop: să lase cale liberă vărului ei şi să-şi ţină făgăduiala făcută unchiului.

– Câte servitoare sunt?, a întrebat sec.

Diego a clipit de mai multe ori auzind întrebarea. A privit chipul soţiei lui şi a mijit ochii întunecaţi, neştiind de ce era aşa supărată.

– Doar Juana. Nu ţi-a spus Esperanza?

– Locuieşte în casă?

Ochii femeii scoteau flăcări.

– Ca şi ceilalţi lucrători, în clădirea alăturată acesteia, credeam că ştii.

Gelozia şi-a înfipt colţii ascuţiţi în inima ei îndrăgostită. Au muşcat-o cu ferocitate, cu lăcomie. Deşi poate se pripea, era puţin probabil. Ca o femeie disperată, recunoştea privirile interesate pe care altă femeie le adresa soţului ei. O voia pe Juana departe de moşia Vílchez, departe de Diego!

– Isabel şi Luis îţi trimit salutări, a zis ea încercând să-şi potolească zvâcnirile dureroase pe care le simţea în

tâmple. E posibil ca verişoara Isabel să ne viziteze în curând. Îmi închipui că nu te va deranja.

Diego a privit-o fix.

– Ce cauţi aici?

Violet a respirat adânc, încercând să-şi reprime un geamăt de mânie.

– Fiului nostru îi era dor de tine, i-a spus, dar în clipa următoare s-a căit pentru vorbele ei, fiindcă era pentru prima oară când se folosea de fiul ei ca să-şi motiveze o faptă impulsivă şi propria nevoie.

– Voiam să mă întorc la Córdoba vinerea viitoare.

– Nu aveam de unde să ştiu.

– Nu contează.

Din nou Diego se ascundea sub o mască de nepăsare.

– Ce...? Ce nu contează? l-a întrebat cu privirea îndurerată. Fiindcă ochii tăi exprimă adânca neplăcere pe care ţi-a pricinuit-o sosirea mea.

Tonul lui Violet continua să crească, ameninţând să se transforme într-un strigăt.

– Te rog, a început Diego, dacă ai chef de ceartă, trebuie să-ţi spun că sunt foarte obosit. Violet a închis pleoapele, pentru ca el să nu vadă cât de tare o răneau vorbele lui. Mai bine zis, absenţa lor. Aşa că... noapte bună. Ne vedem mâine, la cină.

Diego a împins uşor scaunul şi s-a ridicat de la masă. A lăsat şervetul pe faţa de masă şi s-a îndreptat spre vestibul fără să privească înapoi nici măcar o dată.

Violet a înţeles că fusese o greşeală să vină la moşie. Şi simţământul de mâhnire a învăluit-o asemenea unui nor de furtună.

Nu putea să doarmă. Imaginea mâinii Juanei pe umărul lui Diego i se întipărise pe retină asaltând-o cu o furie batjocoritoare care o sufoca. A continuat să se plimbe prin odaie fără să găsească alinarea de care avea nevoie, fără să-

şi poată alunga furia pe care o simţea în piept din pricina nepăsării lui Diego. Dar de un lucru era sigură. Nu va îngădui ca altă femeie să se bucure de ceea ce era al ei prin drept legal. Era soţul ei în faţa lui Dumnezeu, în faţa lumii întregi. Şi trebuia să înţeleagă asta o dată pentru totdeauna. Trebuia să-i vorbească. De ceasuri întregi umbla prin cameră încercând să-şi insufle curajul de care avea nevoie pentru o nouă întâlnire. Cele de dinainte o lăsaseră complet vlăguită emoţional şi nu ar fi putut să doarmă până când el nu o va linişti.

A ieşit pe coridorul întunecos şi a şovăit dacă să-şi urmeze pornirea. Alte asemenea fapte o costaseră foarte scump. Şi-a strâns bine nodul de la capotul lung. Materialul era atât de fin şi de moale că se unduia la fiecare pas pe care îl făcea. S-a oprit chiar la uşa închisă, şi-a rezemat fruntea de lemnul cald şi a respirat adânc înainte să ridice mâna ca să bată, dar s-a gândit mai bine. A apăsat pe clanţă şi a văzut că ceda sub apăsarea mâinii. A împins uşor uşa şi şi-a aţintit privirea asupra bărbatului aşezat pe fotoliu şi a femeii care îl mângâia pe gât.

Diego era gol de la brâu în sus. Violet a văzut roşu în faţa ochilor. Avea în faţă dovada pe care nu voia s-o recunoască: realitatea eşecului ei ca femeie. Şi tot amarul pe care îl simţea a năvălit deodată pe buzele ei făcând-o să comită cea mai mare nesăbuinţă a vieţii sale. A păşit hotărâtă înainte şi a trântit uşa atât de tare că zgomotul l-a făcut pe Diego să sară în sus de pe fotoliu. Juana s-a întors cu ochii cât cepele.

– Strânge-ţi lucrurile şi părăseşte casa! Eşti concediată! Femeia şi-a acoperit gura cu mâna ca să-şi reprime un geamăt de spaimă, dar a rămas pe loc, nemişcată. Violet a strâns din dinţi atât de tare că Diego a crezut că o să şi-i spargă. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă din dantelă şi atât de transparentă încât capotul nu izbutea să-i ascundă culoarea pieli, nici rozul sfârcurilor. Şi-a ferit

privirea destul de stânjenit. După ce că eşti proastă mai eşti şi surdă?, şi-a reluat ea atacul. Ţi-am spus să-ţi strângi lucrurile şi să pleci!

Juana s-a uitat la Diego – auzind porunca soţiei lui –, însă a şovăit să se supună.

– N-am făcut nimic rău, doamnă, i-a răspuns precaută, dar mândră.

Furia lui Violet era evidentă.

– Mâine vei fi plătită pentru munca ta, dar acum aştept să părăseşti imediat casa!

Juana era uluită, pentru că nu înţelegea de ce se supărase femeia.

– Ai auzit-o pe doamna. Strânge-ţi lucrurile, voi avea grijă ca dimineaţă să-ţi fie plătit salariul pe această lună şi să ţi se dea o scrisoare de recomandare. Juana s-a uitat surprinsă la Diego, a făcut un gest de încuviinţare şi a ieşit din odaie cu capul plecat. A închis uşa în urma ei, în tăcere. Violet a înghiţit în sec de mai multe ori. A tras adânc aer în piept, fără să înceteze să-şi privească soţul adulter, care stătea mai departe în fotoliu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi venea să strige, să-l scuture ca să străpungă stratul de gheaţă cu care se acoperea. Altceva?, a întrebat-o Diego.

Pentru că ea nu i-a răspuns, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre dulapul cu haine ca să lase cămaşa pe care o ţinea în mâini. Violet l-a prins de braţ chiar când a trecut pe lângă ea. El a încercat să se elibereze, dar ea nu i-a permis. A privit-o în ochi şi a văzut în ei durere şi suferinţă. Nu l-a surprins, pentru că erau oglinda alor lui.

– De ce cauţi alinare în alte braţe când le ai pe ale mele?, l-a întrebat cu o voce abia auzită. Dacă ai nevoie de o târfă, şi eu pot să fiu, trebuie doar să-mi ceri.

Diego a apucat mâna care îl ţinea de braţ şi, unul câte unul, a desfăcut degetele până când a izbutit să se elibereze.

– Nu ştii ce vorbeşti, i-a răspuns cu o figură impasibilă.

Violet a făcut un pas ca să ajungă în faţa lui. În noaptea asta va pune totul în joc, căci ajunsese la capătul răbdării.

– Te iubesc, Diego, şi ştiu că pot să te fac fericit. Lasă-mă să-ţi dovedesc asta. Violet şi-a desfăcut nodul de la cordon şi şi-a scos capotul cu mâini neîndemânatice. Diego stătea în faţa ei fără s-o scape din ochi. Când capotul a rămas la picioarele lor, degetele ei au început să lase pe umeri bretelele cămăşii, care i-a alunecat pe şolduri şi a ajuns peste capot, dar Diego nu şi-a plecat privea şi nici nu s-a uitat ea ca un bărbat care priveşte o femeie goală aflată în faţa sa. Violet a văzut dispreţ în privirea lui, care devenea din ce în ce mai rece. Importanţa acestei descoperiri a făcut-o să roşească până la rădăcina părului. Cu toate acestea, nu a dat înapoi. Eu pot să-ţi dau tot ce ai nevoie, trebuie doar să primeşti, l-a implorat cu glas răguşit din pricina efortului de a-şi stăpâni plânsul. Fă-o, Diego, primeşte ce îţi dau şi voi încerca să te fac fericit.

Diego a vorbit în sfârşit, dar cuvintele lui au fost ca nişte muşcături de şarpe.

– În noaptea aceea m-ai mutilat, m-ai rănit de moarte, fiindcă nu te iubeam, nici nu te doream. Mi-ai furat un fiu care nu trebuia să fie al tău, ci al femeii pe care o iubeam. Nu doar pe mine m-ai trădat, ci toate lecţiile de viaţă onorabilă primite de la tatăl tău. Lacrimile fierbinţi au început să curgă în voie pe obrajii femeii. Mi-ai dat o lovitură atât de cumplită, de-a dreptul mortală, încât nu suport să te ating, nici să te privesc. Îţi urăsc mirosul, pentru că îmi aminteşte de trădarea al cărei obiect m-ai făcut.

Umerii lui Violet au tremurat de durerea pe care nu putea să şi-o mai stăpânească. I se oferise ca o târfă şi o respinsese fără măcar să clipească. Putea să se simtă mai mizerabil? Se îndoia.

Diego s-a aplecat, a luat de jos cămaşa şi a aşezat-o pe trupul femeii, acoperindu-i goliciunea. Violet şi-a pus bretelele pe umăr fără să înceteze să îl privească pierdută.

Nici măcar o dată degetele lui nu atinseseră pielea fierbinte şi bolnavă de dragoste.

– Într-o zi, Diego, vei iubi atât de mult şi cu atâta intensitate, că vei avea remuşcări pentru clipele amare pe care mă faci să le trăiesc alături de tine.

Gura lui Diego s-a arcuit într-un zâmbet cinic.

– Te înşeli în privinţa timpului, doamnă Vílchez, am iubit deja atât de mult şi cu atâta intensitate încât nu pot să simt pentru tine decât nepăsare. Milă, dacă mă străduiesc.

Palma puternică a răsunat în tăcerea odăii ca o împuşcătură. Chipul lui Diego s-a mişcat uşor sub impactul loviturii, dar nu şi-a dus mâna la obrazul lovit. A privit-o cu atâta dispreţ că, instinctiv, Violet a făcut un pas înapoi. Respira cu greutate, cu toate acestea nu regreta că îl pălmuise. Se simţea atât de exaltată, încât voia să-l facă să simtă puţin din amărăciunea ei.

– M-am rugat zile întregi ca furtul meu să nu dea roade, dar Dumnezeu nu mi-a ascultat ruga şi mi-a dat cel mai frumos dar din lume. Violet a tăcut o clipă ca să-şi recapete respiraţia. Îmi pare rău că te-am sedus, că te-am silit să faci dragoste cu mine, dar nu pot să schimb ce am făcut, nici nu-mi dai prilejul să te răsplătesc. Spune-mi ce vrei şi îţi voi da. Viaţa mea îţi aparţine, trupul meu îţi aparţine, poţi să faci din viitorul meu un iad, fiindcă n-o să mă plâng, dar nici nu-ţi voi da din nou prilejul să mă dispreţuieşti. Diego voia s-o întrerupă, dar Violet nu i-a permis. Voi intenta acţiunea de divorţ după ce mă întorc la Córdoba.

Violet a dat să plece, însă de data asta Diego a fost cel care a prins-o de braţ ca s-o oprească.

– Uiţi ceva foarte însemnat, doamnă Vílchez. Tonul aspru a deranjat-o, dar nu a reacţionat în niciun fel. Miguel nu este vinovat de greşelile tale, de păcatele tale femeieşti. Pentru el m-am însurat cu tine şi aşa vom rămâne până când Dumnezeu va hotărî altfel. Era nebun. Ea nu putea să mai

rămână lângă el în aceste condiţii, şi-a spus nedumerită. Iar bănuielile tale în privinţa Juanei sunt nefondate. Şi acum, noapte bună, a rostit supărat.

Violet nu s-a mişcat din loc, nici nu a dat crezare vorbelor lui Diego. Se simţea roaba ochilor lui. Nu avea însemnătate cât de dur şi de sec era cu ea, îl iubea şi nu avea scăpare. A respirat adânc de mai multe ori înainte de a rosti o sentinţă de condamnare.

– Jur pe fiul nostru că te voi face să mă iubeşti! Chiar dacă asta mi-ar lua toată viaţa. Jur! Şi-atunci vei înghiţi acelaşi venin ca şi mine, şi voi avea faţă de tine aceeaşi milă pe care mi-o arăţi tu. Jur!, a repetat cu un glas puternic şi hotărât.

Totul fusese spus între ei.

Capitolul 7

Violet se întorsese la Córdoba. Prăpastia care o despărţea de Diego se adâncise la maximum, atingând pragul nebuniei. El rămăsese la moşie pentru a rezolva ultimele chestiuni în legătură cu însămânţarea, cu vânzarea de vite şi cumpărarea altor armăsari. După ultima lor discuţie, ea se hotărâse să se întoarcă în oraş ca să încerce să imprime un nou curs vieţii chinuite pe care o avea. Soţul ei o respingea, dar ea refuza să se îngroape de vie, obosise să se simtă ruşinată pentru faptele ei. Îl iubea. Oare în iubire nu era îngăduit totul? Într-o zi Diego va înţelege, iar în aşteptarea acestei clipe îşi va canaliza întreaga energie ajutorării lui Isabel şi Luis. Le scrisese fratelui şi unchiului ei să-i trimită bani peşin, cu care voia să cumpere nişte terenuri cu măslini în zona de nord a Córdobei. Angajase un intermediar care să se ocupe de detaliile legale privitoare la cumpărare. Luase şi o fermă de mari dimensiuni, dar trebuia să facă mari investiţii ca să repare casa. Angajase un arhitect renumit din Madrid, care avea să vină în curând în oraş ca să înceapă lucrările. Împreună cu el urmau să vină tâmplari, zidari, zugravi şi un însemnat număr de muncitori. Pentru că era o femeie măritată, cumpărarea s-a făcut pe numele fratelui său, dar n-avea importanţă, pentru că dorea să-şi ajute verii şi avea de gând să facă asta cât mai curând. A cumpărat mai multe terenuri cu măslini, deşi unele dintre ele se aflau în aşezări mai îndepărtate.

Don Enrique Pérez îi fusese de mare ajutor. Căutase cele mai bune ferme, cele care produceau cele mai multe măsline şi o îndemna să-şi construiască o presă de ulei

proprie, dar Violet a respins sugestia, fiindcă voia s-o folosească pe a lui Luis, ca să-l ajute financiar. Luis îi spusese limpede că nu voia banii ei, dar nu ar fi refuzat măslinele.

A ajuns acasă cu răsuflarea tăiată. Când a intrat în vestibul, deja îşi dăduse jos capa şi pălăria. Ana a venit în grabă s-o ajute cu pachetele. Judecând după numărul celor pe care vizitiul le descărca, se părea că domniţa ei jefuise toate magazinele din Córdoba.

– Alte rochii?

Întrebarea fusese rostită pe un ton sarcastic care nu a deranjat-o defel. Violet i-a zâmbit radios cameristei ei, care a pufnit mirată.

– Cărţi, tablouri şi câteva obiecte de artă pentru noua mea casă.

Ana i-a indicat vizitiului să ducă pachetele într-un colţ al bibliotecii, unde îngrămădise şi alte cutii cumpărate în zilele anterioare.

– Mami! Mami! Micul Miguel i-a alergat în întâmpinare. *Jucării! Jucării!*

Violet l-a luat în braţe şi s-a învârtit de câteva ori, făcându-l pe micuţ să râdă în hohote. Râsul fiului ei era un dar din Ceruri.

– De unde ştie îngeraşul meu că am adus jucării?

Miguel râdea întruna, în vreme ce săruta obrazul mamei lui cu o candoare ce a topit-o de plăcere.

– Un *căuţ?*, a întrebat-o cu înfrigurare.

– Un cal, i-a răspuns.

– O *padă?*, a vrut el să ştie.

– O spadă, a răspuns ea.

Miguel a izbucnit într-un râs molipsitor. Violet l-a îmbrăţişat şi mai tare, absorbiţi de aceste efuziuni, niciunul dintre ei nu l-a văzut pe bărbatul care intra chiar

atunci pe uşă.

– Câtă veselie! Mi-aţi rezervat ceva şi mie?

Mamă şi fiu s-au oprit din învârtit.

– Luis!, a exclamat Violet, bucuroasă de venirea lui. Când te-ai întors?

– *Vee! Vee!*

Luis a deschis braţele, îmbiindu-l pe micuţ să vină la el. Violet l-a lăsat pe fiul ei cu grijă jos, iar acesta a rupt-o la fugă spre Luis, care l-a îmbrăţişat cu drag.

– Ce înalt eşti!

Mâna bărbatului a ciufulit părul negru al copilului.

– *Si u.*

Luis a izbucnit într-un hohot de râs, care l-a molipsit şi pe Miguel.

– Dumnezeule! Ador accentul ăsta.

– Te rog, intră, l-a poftit Violet, am să-i spun Anei să aducă o răcoritoare. Şi eu abia am sosit.

Luis s-a uitat la restul de pachete care erau tot în vestibul, aşteptând să fie puse la locul lor.

– Sper că ai mai lăsat ceva şi pentru celelalte cordobeze.

Acum Violet a fost cea care a izbucnit în râs.

– Am veşti bune!, a strigat ea cu un aer misterios, dar n-am de gând să-ţi spun nimic aici, în picioare, în vestibul.

Luis şi Miguel au urmat-o în salonul de ceai. Ana a continuat să ducă pachete în bibliotecă. Puţin mai târziu Antonio le-a adus o tavă cu sangría, suc de portocale şi prăjituri proaspete. Miguel a înfulecat mai multe în câteva clipe.

– Când urmează să vină vărul meu?

Auzind întrebarea lui Luis, veselia a dispărut de pe chipul lui Violet.

– Sincer, nu ştiu, a recunoscut cu un aer vinovat.

– E de prea multă vreme la moşie, a remarcat Luis.

– Patru săptămâni, două zile şi optsprezece ceasuri.

Violet socotea vremea care se scurgea, fără să-şi dea seama de asta. Răspunsul ei a fost foarte grăitor pentru Luis.

– Isabel îţi transmite salutări. Crede că va putea veni să te viziteze săptămâna viitoare.

Lui Violet îi era foarte dor de prietena ei, dar nişte treburi grabnice o reţinuseră în Villafranca.

– Abia aştept s-o văd.

– Mi s-a spus că ai fost foarte ocupată.

– Aveam nevoie de asta.

– Diego o să se supere când o să afle cu ce te-ai ocupat săptămânile astea.

– Am măslinii!, a rostit ea pe un ton conspirativ.

– Ştiu.

– De unde ştii? l-a întrebat curioasă.

– Córdoba nu este un oraş atât de mare ca să păstrezi o taină.

– Îţi baţi joc de mine? Zâmbetul lui Luis i-a dat de înţeles că glumea. Nu mă cunoaşte nimeni în Córdoba.

– Te înşeli. Vestea despre străina bogată care cumpără toate câmpurile cu măslini puse în vânzare s-a răspândit ca fulgerul. Nu ştiu cum de nu a aflat deja vărul meu.

Acum Violet chiar s-a îngrijorat. Ea voise să păstreze secretul tranzacţiilor şi pesemne făcuse ceva rău dacă ieşiseră la lumină şi aflase toată lumea de ele.

– Teoretic, proprietarul terenurilor este fratele meu.

– Te-ai pripit, a mustrat-o Luis. Nu trebuia să acţionezi fără ştirea lui Diego.

Violet ştia. Cu toate acestea, nepăsarea lui Diego în legătură cu tot ce voia ea o făcuse să se hotărască.

– Eu aveam banii, moşierii cordobezi – pământurile, iar tu vei obţine măslinele. O ecuaţie perfectă.

– Dacă aş fi în locul lui Diego, m-aş supăra foarte rău pe tine.

Pe ea a deranjat-o răspunsul bărbatului.

– Dar nu eşti, i-a spus pe un ton sec.

Micul Miguel a hotărât, în acel moment de încordare între adulţi, să capteze atenţia mamei sale.

– Mami! *Jucăii.*

Violet a întârziat câteva clipe până să-i răspundă fiului ei. Receptase criticile lui Luis în cel mai rău fel cu putinţă. Ea voia să-i ajute, pe el şi pe sora lui. Nu aştepta mulţumiri, ci doar puţină înţelegere.

– Vrei să vezi jucăriile?, l-a întrebat, deşi ştia răspunsul. Atunci hai cu mine să ţi le arăt.

Violet s-a ridicat murmurând o scuză. Luis a făcut din cap un gest politicos de încuviinţare. Mama şi fiul au părăsit încăperea cu paşi repezi, căci micuţul era extrem de nerăbdător. După câteva momente, ea s-a întors singură. Ana îl luase pe Miguel ca să se joace în odaia lui în vreme ce îi făcea baie şi îi pregătea cina înainte să-l culce. Violet a luat din nou loc în faţa lui Luis.

– Îmi pare rău că te-am jignit cu vorbele mele, i-a spus ca s-o liniştească.

– Nu m-ai jignit, dar m-au deranjat într-un fel.

– Le-am spus fără să gândesc, nu sunt obişnuit ca o femeie să mute munţii din loc încercând să mă ajute, dar sunt de acord că nu poţi să-mi înţelegi raţionamentul.

Luis o subestima. Bărbaţii mândri nu concepeau că o femeie poate să se ocupe de treburi care au legătură cu banii la fel sau chiar mai bine decât ei.

– Faptele mele izvorăsc din bună-credinţă.

– Nici nu ştii cât mă bucură asta, pentru că altfel aş putea să am o mare problemă cu soţul tău.

– Vreau ceva în schimb.

Surprins, Luis şi-a ridicat sprâncenele.

– Dacă-mi stă în puteri...

Tăcerea s-a lăsat între ei ca o perdea groasă de fum. Violet şi-a umplut un pahar cu sangría şi l-a băut dintr-o înghiţitură. Era gata să mărturisească ceva ce îi provoca o ruşine imensă, dar se hotărâse.

– Vreau să mă ajuţi să-l seduc pe Diego.

Luis s-a înecat cu înghiţitura de vin pe care o sorbise. A tuşit îndelung până când jena din gât a dispărut. Chipul i-a devenit dur precum granitul, privirea severă.

– N-am să fiu unealta cu care să-l faci gelos. Va trebui să cauţi pe altcineva.

Acum cea surprinsă era Violet. Ea nu se referise la felul acesta de ajutor! Poate se exprimase greşit.

– Vreau sfaturi, Luis, doar sfaturi, nu-ţi cer să fii amantul meu, nici altceva cât de puţin asemănător.

– Sfaturi?, a întrebat nedumerit.

– Am să-ţi spun o poveste, i-a zis ea.

– Dă-i bătaie, te ascult.

În următoarele ceasuri, Violet a înşiruit, rând pe rând, toate greşelile făcute. Fiecare simţământ pe care îl nutrea pentru Diego şi fiecare nădejde pe care o pierdea în încercarea de a ajunge la inima lui.

Surpriza de pe chipul lui Luis creştea pe măsură ce o asculta. Violet nu a omis nimic. Avea nevoie de tot ajutorul cu putinţă ca să trezească interesul lui Diego pentru ea şi se gândea să folosească toate mijloacele de care dispunea, deşi era total nepricepută. Isabel îi relatase cu săptămâni în urmă necazurile pe care le întâmpinase Luis cu mai multe femei pe care le sedusese şi a ştiut că era omul potrivit ca s-o poată instrui. Cunoştea multe femei de lume, experte în materie de plăceri trupeşti care puteau să aţâţe un bărbat, exact ce îi trebuia ei. Când şi-a încheiat povestea zbuciumată, Luis a

păstrat o tăcere stânjenitoare.

– Ei bine, ai să mă ajuţi?, l-a întrebat cu sufletul la gură.

Chipul lui Luis era impenetrabil. Violet nu putea să ştie dacă era îngrozit sau scârbit. Păcatele ei erau aşa de mari!

– Vărul meu nu merita aşa ceva, i-a spus într-un târziu. Purtarea ta a fost amorală, lipsită de bun-simţ şi de o cutezanţă care mă uimeşte.

Concluzia la care ajunsese Luis era cât se poate de logică.

– Îl iubesc, a mărturisit simplu. Este lumea mea, bastionul care mă apără şi îmi dă puterea de care am nevoie ca să merg mai departe.

Luis a mijit ochii negri, auzind mărturisirea ei sinceră. În niciun caz nu merita încrederea lui Violet în el, dar acum înţelegea mult mai bine purtarea lui Diego, privirea aceea goală şi atitudinea lui nepăsătoare.

– Nu sunt sigur că vreau să te ajut.

„La fel de sincer şi direct ca un pumn în stomac", şi-a spus Violet, dar nu l-a luat în seamă. Era pe deplin conştientă de amploarea greşelii ei. Şi a folosit toată artileria din dotare. Îl va duce în acelaşi punct în care o dusese Diego pe ea: în purgatoriul emoţional de unde nu avea scăpare.

– I-am propus divorţul, i-a spus cu oarecare sfială.

Violet nu şi-ar fi dezvăluit niciodată simţămintele altui bărbat în afara soţului ei.

– Vărul meu este catolic practicant, i-a spus Luis. Nu va fi de acord cu divorţul.

– Şi va fi nevoit să trăiască toată viaţa legat de mine printr-un amalgam de supărare şi răzbunare? Îl iubesc prea mult ca să mai fiu pricina nefericirii lui, i-a răspuns cu patimă. Divorţul nu este posibil, nici despărţirea – din pricina micului nostru Miguel –, singura cale cu putinţă este să încerc să-l seduc, să-l fac să uite greşelile mele din

trecut şi să mă ierte. Să construim o punte de înţelegere care să ne prilejuiască o anume îngăduinţă şi respect pe viitor.

Luis s-a gândit îndelung la vorbele ei. Înţelegea prea bine impasul în care se afla, dar s-ar simţi lipsit de loialitate faţă de Diego dacă ar ajuta-o.

– Nu trebuie să-i dai voie să se gândească, i-a spus în cele din urmă.

Violet a respirat atât de adânc, că aproape a leşinat. Luis hotărâse s-o ajute în cele din urmă.

– Ce trebuie să fac?

– Diego se învăluie în nefericirea lui şi trebuie să-i dai alte pricini care să-i acapareze complet gândurile. Violet a lăsat ochii în jos, gândindu-se la sugestia lui Luis. Jefuieşte-l emoţional. Bagă-i-te în sânge, nu-i da voie să aibă alte simţăminte, să se delecteze cu mirosuri.

Gura femeii s-a strâns îndurerată.

– Nu-mi suportă nici parfumul, mi-a spus de mai multe ori, a mărturisit timidă şi pierdută în amintiri.

– De obicei miroşi foarte bine, i-a spus Luis galant. Parfumul tău îmi aminteşte de ceva extravagant, un pic dulce, dar original şi îmi închipui că este greu de obţinut.

– Este o esenţă de ulei pe care mi-a dăruit-o...

Îndată a gemut speriată. Şi-a acoperit gura, îngrozită de lipsa de reticenţă în faţa lui Luis. „Cum de nu mi-am dat seama? Sunt o proastă fără pereche! Îmi dau cu parfumul femeii pe care o iubeşte Diego, acelaşi pe care l-am folosit în noaptea aceea blestemată", şi-a spus tulburată.

– Totuşi, nu ţi se potriveşte, este prea aţâţător şi greu. Violet nu putea să-şi ia gândul de la descoperirea pe care o făcuse. O aromă proaspătă ca lavanda sau liliacul ţi s-ar potrivi mai bine, chiar şi o undă de iasomie, dacă îţi plac cumva aromele tari.

Ochii femeii au privit cu atenţie chipul lui Luis.

– Vreau să ştiu mai mult, i-a cerut nerăbdătoare. Tot ce crezi că poate să mă ajute.

Luis a rămas câteva clipe pe gânduri.

– Va trebui să fii foarte îndrăzneaţă, a continuat el. Fusese foarte îndrăzneaţă la moşie şi nu mersese. Subtilă, ingenioasă. Atinge-l de fiecare dată când poţi. Apropie-ţi trupul de al lui, dar să nu-şi dea seama că îţi etalezi farmecele pentru el. Incertitudinea este ceva ce ne înnebuneşte. Violet a regretat că nu avea hârtie şi toc ca să ia notiţe. Dar încerca să ţină minte fiecare sfat şi sugestie pe care le primea. Luis îi era de mare ajutor. Vărul meu m-ar omorî dacă ar bănui ce fac.

Violet i-a zâmbit încântător.

– Am să te apăr eu!

Declaraţia ei înflăcărată l-a făcut să izbucnească în râs.

– Vreau măslinele tale pentru presa mea de ulei, a încheiat el.

Violet şi-a umplut din nou paharul cu sangría, deşi se încălzise. Pentru prima oară în ani de zile va lua în mâini frâiele vieţii ei. Diego nu va avea scăpare. Îl va determina s-o iubească, chiar dacă îşi va pierde viaţa în această încercare.

– Cum trebuie să mă port în pat ca să-ţi aţâţ dorinţa?

Ochii lui Luis s-au deschis cu uimire. Era o întrebare mult prea îndrăzneaţă şi nu avea de gând să răspundă la ea. Dar nu cunoştea încăpăţânarea lui Violet, hotărârea ei de a obţine o capitulare deplină a lui Diego. Cerul să-l apere pe vărul lui, căci avea să fie implicat într-un război despre care nu va şti ce l-a iscat.

– Nu am de gând să-ţi răspund la întrebarea asta, i-a spus Luis destul de stânjenit.

– Vrei măslinele mele?

Luis şi-a zis că Violet învăţa repede, dar avea o mare problemă. Acum înţelegea simţămintele vărului său. Lupta interioară pentru a face ce era drept, în ciuda a ceea ce îi dicta inima. Manipularea unui bărbat era o treabă foarte serioasă.

Capitolul 8

Se întorsese acasă. Diego i-a întins majordomului mănuşile, pălăria şi capa de călătorie. Antonio ţinea tava din argint cu o cantitate uriaşă de plicuri pe care urma să le deschidă.

– Unde este doamna?, l-a întrebat pe majordom.

Antonio a tuşit cam încurcat.

– Doamna Vílchez este în vizită la casa Villares.

Diego a lăsat scrisorile pe tavă; îi pierise pofta de a citi corespondenţa. Ce făcea Violet acasă la verii Isabel şi Luis?

– A spus când se întoarce?

Antonio a clătinat solemn că nu.

– Câteodată nu se întoarce să doarmă acasă, dar trimite pe cineva să ne anunţe dacă are de gând să rămână la Villares.

Diego l-a ţintuit cu privirea pe Antonio.

– L-a lăsat singur pe micul Miguel?

Glasul sunase primejdios de ascuţit.

– Nu, domule, băieţelul merge mereu cu ea şi doarme în acelaşi loc în care doarme mama lui.

Diego s-a liniştit de îndată. Violet putea să fie o femeie interesată, dar era o mamă desăvârşită.

– Urc în odaia mea. Porunceşte să mi se pregătească baia şi, dacă vine soţia mea, spune-i că vreau să-i vorbesc.

Antonio a încuviinţat cu un aer rezervat.

Diego a urcat scările către catul de sus. Nădăjduise să-şi vadă fiul şi lipsa lui l-a dezamăgit. Îi era foarte dor de el. Despărţirea fusese prea îndelungată, dar la moşie apăruseră unele probleme neaşteptate. Din fericire, totul

se rezolvase mulţumitor. Diego a observat cât de tăcută era casa în lipsa micuţului şi, în adâncul sufletului său, într-un colţ ascuns, a recunoscut că îi simţea lipsa şi lui Violet. Pretutindeni se putea auzi pălăvrăgeala ei cu bucătăreasa, cu majordomul şi glumele făcute cu micul Miguel. Da, lui Diego îi fusese dor de amândoi.

– Dă-mi voie. O să deschid eu uşa.

Violet a luat cheia de la Luis, care îl ducea pe micul Miguel adormit pe umărul lui. Era destul de târziu. Întâlnirea se prelungise prea mult şi, chiar dacă majordomul nu se culca niciodată până când nu ajungea ea acasă, folosea cheia, pentru că nu voia să-l deranjeze.

– Flăcăul ăsta este tot mai greu, i-a mărturisit Luis.

– Mănâncă prea multe prăjituri de-ale Adelei, nu este bine pentru el, dar nu pot să-l conving să renunţe.

Violet a răsucit cheia în broască, nădăjduind să nu trezească personalul.

– Tu ar trebui să mănânci vreo câteva. Eşti prea slabă, i-a spus Luis, fără s-o privească, pentru că acoperea cu capa lui trupşorul mic.

– Nu-i adevărat, i-a răspuns ea, ţi se pare doar fiindcă nu mai port armurile alea grele şi scorţoase cu care mă îmbrăcam când eram o venetică sălbatică.

Luis a râs de vorbele ei. Venetică sălbatică? Nici pe departe. Violet era un model de eleganţă şi de bună purtare. Fiecare întâlnire sau petrecere la care lua parte devenea un succes datorită relaţiilor ei despre căminul său din munţii din nordul ţării.

Mâna femeii a împins uşa şi a ţinut-o deschisă ca să intre Luis cu copilul. Lumina slabă din vestibul a împiedicat-o să vadă silueta lui Diego, stând rezemat de balustrada scării şi se uitându-se la cei doi care îşi făceau

mărturisiri.

Luis a fost primul care şi-a dat seama de prezenţa vărului său.

– Diego! Ce surpriză!

Ochii lui Violet s-au îndreptat spre soţul ei, care avea o privire rece în ochii întunecaţi. Inima i-a tresărit în piept. Stătea pe ultima treaptă, ca şi cum i-ar fi auzit venind şi i-ar fi aşteptat. Era îmbrăcat cu halatul lui din mătase bordo şi avea părul umed după baie. I se părea atât de frumos că îi tăia răsuflarea. S-a dus drept la el şi i s-a agăţat pur şi simplu de gât. Ştia că Diego nu i-ar face o figură în faţa lui Luis.

– Sunt atât de fericită că te-ai întors!, a exclamat ea încântată.

Diego a primit firesc îmbrăţişarea soţiei lui şi fără să-şi ia ochii de la vărul său, care ţinea în braţe ceea ce iubea mai mult pe lume.

– Este foarte târziu, a remarcat pe un ton critic. Luis a făcut câţiva paşi ca să-l ducă pe Miguel în camera lui, dar Diego l-a oprit. Îl duc eu.

Luis s-a oprit în faţa lui şi i-a întins copilul cu mare grijă. Diego şi-a luat fiul în braţe şi a privit chipul copilăresc. Expresia i s-a schimbat de îndată. Duritatea şi răceala fuseseră înlocuite de o duioşie şi o iubire nemărginite.

– Eu o să plec, a spus Luis. Mă bucur că te-am văzut, vere, şi nădăjduiesc să putem sta de vorbă în curând. Ai grijă de tine, Violet. Am să-i spun surorii mele că o aştepţi vinerea viitoare.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu se aştepta la reacţia lui Violet. L-a îmbrăţişat pe Luis şi l-a sărutat pe obraz.

– Mulţumesc mult pentru tot. Eşti un văr grozav!

Preţ de o clipă, Luis nu a ştiut ce să facă, dar în privirea

lui Diego se citea o nepăsare atât de mare încât a înţeles că nu se simţea ofensat de dovada de iubire a soţiei.

– Noapte bună!

Uşa s-a închis în urma lui Luis, iar Violet şi-a scos capa şi mănuşile. Diego stătea tot pe prima treaptă ca şi cum ar fi aşteptat-o.

– Am fost surprins că nu te-am găsit acasă când am venit.

Violet îşi scotea acele din păr ca să-şi elibereze buclele. Cocul îi atârna mult prea greu pe cap.

– Nu aveam de unde să ştiu că vei veni în după-amiaza asta, a răspuns şi a început să urce treptele încet.

Diego o urma îndeaproape, având grijă să nu-l trezească pe micuţ. Violet i-a deschis uşa când au ajuns în camera lui Miguel. A dat plapuma la o parte şi a potrivit perna. Diego i-a scos micuţului pantofii şi haina. L-a aşezat pe o parte şi l-a învelit. S-a aplecat asupra lui şi l-a sărutat pe frunte.

Violet privea înduioşată gesturile drăgăstoase. Diego era cel mai bun tată din lume. Îţi făcea plăcere să-l priveşti.

– Trebuie să-ţi vorbesc, a spus pe neaşteptate.

Violet a clipit uimită. Era pentru prima oară când Diego voia să stea de vorbă cu ea în afara bibliotecii sau a sufrageriei.

– Aici?, a întrebat nedumerită.

– În odaia ta, a răspuns el scurt.

A pornit către dormitorul ei, cu Diego urmând-o în tăcere. Când au ajuns, Violet a început să-şi scoată rochia, care era încheiată la spate. Diego i-a făcut semn cu mâna să se oprească.

– Poţi să-mi desfaci şireturile? Nu ajung la ele. El a privit-o cu ochii mijiţi şi fără să ştie prea bine de ce îi cerea aşa ceva. Aş vrea să am şi eu o ţinută lejeră cât timp te

ascult. Fără chef, Diego a început să desfacă numeroasele şireturi pe care le avea prinse la spate. Violet îşi ţinea cu o mână părul lung şi cu cealaltă încerca să-şi scoată jartierele şi ciorapii. Când rochia a fost descheiată, s-a întors spre Diego cu un zâmbet larg pe buze. Mulţumesc.

Şi în clipa următoare i-a mângâiat bărbia. Pe Diego l-a luat prin surprindere gestul drăgăstos al femeii, dar n-a schiţat nicio mişcare ca să evite atingerea, cum făcuse de atâtea ori în trecut.

– Nu te juca cu mine!, a avertizat-o pe un ton sec.

Auzindu-l, Violet a strâns buzele.

– De ce vezi în tot ce fac un joc sau o aţâţare? Sunt mulţumită să te văd la Bidasoa, nimic altceva.

Ochii lui Diego se îngustaseră. Corsajul rochiei îi căzuse până la brâu şi sânii îi rămăseseră acoperiţi doar de cămaşa străvezie.

– A fost o greşeală să încerc să vorbesc cu tine în seara asta. Voi aştepta până mâine. Noapte bună!

Violet a rămas în mijlocul dormitorului cuprinsă de un simţământ de înfrângere. Diego nu se schimbase câtuşi de puţin în aceste săptămâni în care fuseseră despărţiţi şi hotărârea ei s-a clătinat uşor. Va izbuti vreodată să-i capteze atenţia? Nu avea de unde să ştie.

Diego şi-a aşteptat soţia ca să ia micul dejun, dar trecuse de zece dimineaţa şi încă nu-şi făcuse apariţia în sufragerie. S-a hotărât să se ducă după ea. Trebuia neapărat să aibă o discuţie despre afacerile pe care le făcuse în absenţa lui. Dacă zvonurile erau întemeiate, va trebui să pună de îndată lucrurile la punct.

A urcat treptele două câte două şi când a ajuns pe coridorul de sus a băgat de seamă că domnea o linişte deplină, dar era hotărât să nu mai aştepte. A luat-o de-a

lungul coridorului şi când a ajuns la odaia lui Violet a bătut uşor în uşă, dar nu a primit niciun răspuns. A apăsat pe clanţă şi a împins uşa hotărât. Înăuntru era întuneric beznă. A mers până la ferestrele mari şi a tras draperiile groase din brocart roşu. Lumina a scăldat încăperea şi acel ceva nemişcat din pat. S-a apropiat şi singurul lucru pe care l-a văzut a fost o claie de păr blond. Violet dormea cu faţa în jos într-o atitudine de abandon total, cu mâinile băgate sub pernă şi tot trupul dezvelit. Învelitoarea fusese împinsă peste noapte şi ajunsese pe jos. Diego a mijit ochii, fiindcă soţia lui dormea fără cămaşă de noapte, doar cu un combinezon ce îi ajungea până la jumătatea coapselor. S-a aplecat asupra ei şi i-a atins uşor umărul ca s-o trezească, dar ea continua să doarmă adânc. A scuturat-o mai tare şi atunci capul ei s-a înălţat ca să vadă cine o trezise.

– Diego! Ce...? Ce se-ntâmplă?, a întrebat Violet foarte nedumerită să-l vadă în camera ei.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Ea a clipit de câteva ori încercând să alunge somnul.

– Acum? Vrei să-mi vorbeşti acum?, l-a întrebat uimită. S-a ridicat în capul oaselor şi a coborât picioarele pe podea. Şi-a trecut degetele peste pleoape şi o clipă mai târziu s-a uitat la Diego, care stătea în picioare în faţa ei şi o privea cu precauţie. Diego a înghiţit cu greu saliva groasă. Când se ridicase, combinezonul i se ridicase până la jumătatea şoldurilor şi atunci a fost pe deplin conştient de triunghiul auriu al pubisului ei, pe care chiloţii din dantelă nu îl acopereau complet. Şi-a plimbat privirea pe picioarele goale, lungi şi fine. Violet s-a ridicat în picioare şi combinezonul a coborât până când i-a acoperit jumătatea coapselor. A ţintuit-o cu privirea pe soţia sa, dar părul răvăşit îl împiedica să-i vadă chipul. Buclele aurii

cădeau neglijent atingându-i curba blândă a şoldurilor. El nu ştia că avea părul atât de lung şi des. Femeia şi-a întors capul de la stânga la dreapta căutând ceva. Nu ştiu unde am pus halatul. Diego s-a uitat la cămaşa pe care o purta ea şi şi-a dat seama că era una de-a lui, mai precis cea pe care o purtase când o prezentase familiei. Aceeaşi din noaptea care a dezlănţuit discuţia aprinsă dintre ei şi l-a făcut să plece la moşie vreme de câteva săptămâni. De ce naiba dormea Violet îmbrăcată cu haine de-ale lui? Cămaşa era în parte descheiată şi a putut să vadă porţiunea de piele mătăsoasă care se înroşise de la frecarea de aşternut de peste noapte. Uite-l! Violet descoperise unde era halatul ei din mătase albă. Când plapuma căzuse jos, rămăsese sub ea. Diego a văzut-o cum îl ia şi se îmbracă cu el. A observat gestul mecanic de a-şi da părul la o parte şi a-l elibera iarăşi o secundă mai târziu. Mor după o ciocolată caldă. Violet a trecut prin faţa lui Diego şi s-a îndreptat către colţul unde se afla lavoarul. A luat cana, a vărsat un pic de apă rece şi apoi şi-a spălat faţa şi mâinile. Diego i-a întins prosopul ca să se şteargă. Nu ştiam ce delicioasă poate să fie o băutură, care e şi înviorătoare. Violet a agăţat pe stinghia din lemn prosopul cu care se şterse pe faţă. Diego a tuşit stânjenit. Miguel s-a trezit?, l-a întrebat, dezmeticită de-a binelea. Soţul ei a clătinat din cap şi atunci Violet i-a observat îmbrăcămintea. Pantalonii maro de călărie – băgaţi cu grijă în cizmele înalte –, cămaşa de culoare crem şi haina neagră. Batista roşie era înnodată cu grijă la gât. Ca întotdeauna, avea o ţinută impecabilă, cu excepţia unei şuviţe rebele care îi cădea în partea dreaptă a frunţii. Avea bărbia proaspăt rasă şi mirosea delicios de bine. Din fericire, Diego nu băgase de seamă că ea îi sustrăsese din apartament săpunul cu esenţă de rozmarin şi loţiunea

răcoritoare cu care obişnuia să se dea după baie. Violet le luase pentru uzul propriu şi o încântau! Ai făcut o partidă de călărie?, l-a întrebat interesată.

– M-am trezit în zori, ştii că sunt obişnuit cu orarul de la ţară şi nu pot să zăbovesc în pat după şase.

Ochii lui Violet au strălucit tainic. Dacă Diego i-ar permite să împartă patul cu el, l-ar lăsa atât de obosit de iubire că nu ar putea să părăsească dormitorul până spre miezul zilei. Ideea păcătoasă şi cu totul imposibilă a fost însoţită de un zâmbet pe care nu s-a obosit să-l ascundă. Era aşa de frumos să viseze!

Diego a făcut un pas înapoi de parcă l-ar fi lovit ceva, dar ea nu a apucat să-l întrebe ce se întâmplase, pentru că în acel moment Ana a intrat în dormitor, cu micul Miguel în braţe. Văzându-şi tatăl, copilul a dat din picioare ca să fie lăsat jos. A alergat în braţele lui Diego, care l-a aruncat în sus de câteva ori.

– Este o alinare să ştiu că nu sunt singura din casă care a lenevit prea mult în pat, i-a spus Violet fiului ei. Ţi-e foame?, l-a întrebat drăgăstoasă.

– *Veau păjituă,* a răspuns Miguel la întrebarea lui Violet.

– Mănânci prea multe prăjituri, i-a spus fără reproş în glasul cristalin. Veniţi cu mine?, i-a întrebat pe soţul ei şi pe micuţ.

– O să vă pregătesc baia, doamnă, i-a spus Ana. Va fi gata când veţi termina masa.

Diego a urmat-o în tăcere pe scări. Crezuse că discuţia pe care voia s-o aibă cu ea va fi amânată până după micul dejun. Când pierduse controlul situaţiei? Nu ştia, dar purtarea soţiei lui îl nedumerea. Era altfel, se purta nefiresc. A recunoscut în sinea lui că îi plăcea şi îl atrăgea, deşi nu avea de gând s-o recunoască şi faţă de altcineva.

Capitolul 9

Râsul fiului său l-a făcut să ridice o sprânceană. Violet râdea, pentru că Miguel îşi băgase în gură o bucată prea mare de prăjitură şi i-a fost foarte greu s-o înghită – transformată cum era într-o masă cu neputinţă de mestecat –, dar micuţul nu s-a dat bătut. A băut o gură zdravănă de lapte ca să îi alunece pe gât şi a atacat din nou prăjitura. Adora prăjiturile Adelei, sucul de portocale şi ciocolata caldă pe care i-o pregăteau zilnic.

– Mestecă încet, să nu te-neci, l-a sfătuit Violet.

Diego a băut o înghiţitură de cafea continuând să privească scena pe care o avea în faţa ochilor. Soţia lui îl ştergea la gură pe Miguel cu şerveţelul de in, muindu-şi în acelaşi timp în ciocolată o jumătate de gogoaşă. O picătură din lichidul gros i-a căzut pe bărbie, dar ea nu a băgat de seamă şi el s-a simţit deodată copleşit de dorinţa de a-şi trece limba peste bărbia ei şi a linge picătura de ciocolată. Ce naiba i se întâmpla? Violet era de nerecunoscut, dar nu ştia ce se schimbase la ea. Nu se sinchisea că avea părul lăsat liber, nici că stătea în sufrageria familiei îmbrăcată doar cu cămaşa lui şi un halat. Nu mai cunoscuse nicio femeie pe care aspectul fizic s-o intereseze atât de puţin. A recunoscut în sinea lui că era o femeie frumoasă şi asta deşi nu avea nicio altă podoabă decât apa curată pe faţă.

– Mami! *Căuţ?*, a întrebat-o micul Miguel pe mama lui când a terminat paharul cu lapte.

– Vrei să călăreşti? Acum?, l-a întrebat ridicând din sprâncene.

Copilul a făcut din căpşor un semn afirmativ.

– *Veau căuţ,* a spus din nou.

– Îl întrebăm pe tati dacă vrea să vină cu tine?

Ochii lui Miguel s-au îndreptat spre tatăl său, care îl privea cu un zâmbet pe buze, chiar dacă nu-i era adresat ei.

– *Vei*, tati? *Vei?*

Miguel îşi privea tatăl cu ochii măriţi.

– Tata trebuie să vorbească puţin cu mama, dar am să te duc să călăreşti în scurt timp, când termin. Poţi să aştepţi până atunci? Miguel s-a gândit o clipă, apoi a încuviinţat cu un gest solemn. Eşti un copil extraordinar. Acum du-te cu Ana până vine tati să te ia.

Micuţul s-a dat jos de pe scaun şi a alergat în braţele Anei, care îl aştepta în uşa sufrageriei.

– Baia este gata, doamnă, a înştiinţat-o şi Violet a privit-o o clipă. Am să-l duc pe micuţ în bibliotecă până când terminaţi.

Diego şi Violet au privit plecarea servitoarei cu copilul, dar niciunul nu a rupt tăcerea ce se lăsase între ei. Ea l-a privit cu ochi plini de dorinţă. Diego era la Bidasoa şi ea se bucura de venirea lui, chiar dacă vedea în adâncul ochilor lui o umbră de supărare care a îngrijorat-o.

– E totul bine la moşie?, a îndrăznit să îl întrebe. Lui Miguel i-a fost foarte dor de tine. „Iar mie şi mai mult", şi-a spus în gând.

– Fătarea mânjilor s-a complicat, dar până la urmă totul s-a sfârşit cu bine.

Violet a luat o înghiţitură de cafea şi s-a strâmbat, uitase să pună zahăr. Cafeaua după ciocolată n-avea niciun gust. Şi-apoi era atât de prinsă de Diego încât uita de toate.

– Mă bucur, i-a răspuns scuturând linguriţa şi lăsând-o pe farfurioară.

Diego o privea mai departe pătrunzător. Violet şi-a zis

că era pentru prima oară când o cerceta cu atâta atenţie şi nu ştia de ce.

– E adevărat, Violet?, a întrebat-o pe neaşteptate.

Violet a lăsat ceaşca de cafea pe masă şi şi-a privit soţul în ochi.

– Da, i-a răspuns simplu. Te iubesc din tot sufletul meu, dar asta deja o ştii.

Un muşchi a tresărit pe mandibula lui Diego. Nu acesta era răspunsul pe care se aştepta să-l audă, deşi pentru prima oară nu i s-a părut lipsit de însemnătate. S-o fi obişnuit s-o audă? Ea l-a privit cu atenţie. Şi, în mod surprinzător, inima a început să-i bată într-un ritm alarmat. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Este adevărat că fratele tău a cumpărat terenuri întinse cu măslini?

– Da, i-a spus scurt.

Diego a respirat adânc şi a rămas tăcut câteva clipe.

– De ce?

– De ce se cumpără terenuri?

– Nu-mi răspunde cu o întrebare.

– Fratele meu vrea să investească şi în acelaşi timp să-l ajute pe vărul Luis. I-am spus că are nevoie de măsline pentru presa lui de ulei.

Diego şi-a dus ceaşca la buze şi a băut o înghiţitură mare, apoi şi-a şters buzele cu şervetelul. Violet îi urmărea mişcările cu atenţie.

– De ce nu am fost înştiinţat?

– Nu erai aici şi el se grăbea.

– Nu sunt prost!, i-a trântit dur.

Violet s-a ruşinat. Pusese problema greşit drept care a hotărât să fie sinceră.

– Iartă-mă, Diego, niciodată n-am vrut să dau de înţeles aşa ceva, dar fratele meu deţine pământurile, iar Luis va

avea măslinele. Mi se pare un lucru drept.

– Fratele tău a plătit pământurile cu banii lui?

Violet l-a privit îngrijorată.

– Fratele meu a folosit banii pe care mi i-a dat unchiul la nuntă.

Sprâncenele lui Diego s-au ridicat fără ca ochii să exprime surprindere. Se purta ca şi cum ar fi aşteptat aceste vorbe.

– Dacă banii sunt ai tăi, proprietăţile trebuie să fie pe numele tău sau al fiului nostru. Este necesar să schimbe de îndată titularul.

Violet nu înţelegea.

– Îmi va da înapoi banii, Diego, poţi să ai încredere în el.

Diego şi-a mijit ochii bănuitor, ca şi când ea ar fi spus o nerozie.

– Pământurile trebuie să fie trecute pe numele tău sau al lui Miguel. Dacă nu face asta, mă voi vedea silit să iau măsurile cuvenite. Violet nu ştia că Diego voia ca fratele ei să stea departe de Córdoba şi aşa ceva era cu neputinţă dacă ajungea să posede terenuri. În plus, cumpărase unele pe care le voia şi el şi care se învecinau cu moşia Vílchez, aşa aflase de achiziţia pe care ea încercase s-o ţină ascunsă. Dacă mai acţionezi pe la spatele meu, te urc pe primul vapor spre Nord.

Violet a respirat adânc. Vorbele lui Diego o supăraseră peste măsură. Ea nu era un obiect pe care să-l mişti dintr-un loc într-altul, ca pe o piatră de pe drum.

– Vina nu este a fratelui meu, ci a mea. Voiam să-i ajut pe Isabel şi pe Luis şi tocmai asta am încercat să ascund, a recunoscut cu umilinţă, de aceea am lucrat fără încuviinţarea ta, deşi ştiu că aveam datoria să te întreb.

Diego s-a ridicat de la masă fără să mai spună un

cuvânt. Violet a ştiut că se retrăgea iarăşi în carapacea sa ca să fie departe de ea şi de tot ce avea legătură cu ea, de aceea şi-a urmat pornirea de a se ridica şi a merge după el ca să-l ţină de braţ. Diego şi-a pus mâna brună peste a ei ca să se elibereze din strânsoare, dar Violet l-a împiedicat. A strâns degetele lungi pe antebraţul bărbatului.

– Familia mea nu ţi-ar face niciodată rău, nici nu te-ar păgubi dinadins.

Diego luase fapta ei ca pe o jignire.

– A mai făcut-o o dată sau ai uitat?

– O să ai tu grijă să n-o facă, i-a răspuns cu îndrăzneală.

– Dă-mi drumul! i-a cerut pe un ton glacial, dar stăpânit.

– Nu te supăra pe mine, nu-ţi dai seama că nu pot să îndur?, l-a rugat într-o şoaptă.

– Supărarea mea este o consecinţă firească, nu crezi? Şi-apoi eu sunt cel care este dator să-i ajute pe verii mei, nu o străină.

Violet a lăsat ochii în jos pentru ca el să nu vadă cât de tare o răniseră vorbele lui. Diego avea să-i amintească faptul că niciodată nu va face parte din familia şi din lumea lui.

– Ceea ce te supără de fapt este că Luis primeşte ajutorul meu şi pe-al tău îl refuză.

Diego a sfredelit-o cu privirea cu o furie prost ascunsă.

– Tu eşti un motiv de supărare permanentă pentru mine, şi acum, dă-mi drumul!

– De ce fugi mereu? De ce mă pedepseşti cu tăcerile şi absenţa ta?

– Nu fac asta.

– Ba da, şi mă înnebuneşti.

– Ai isprăvit?

– Nu, n-am isprăvit, nici n-am s-o fac până când n-ai să

mă vezi ca pe soţia care doreşte să fie pentru tine.

– O soţie nu acţionează pe la spatele soţului ei, de capul său.

– Dă-mi prilejul să-ţi câştig iarăşi încrederea.

– Aşa ceva este numai în mâna lui Dumnezeu. Râvneai la un bărbat care era îndrăgostit de altă femeie şi acum trebuie să înduri consecinţele avariţiei tale. Violet s-a agăţat de gâtul lui Diego şi şi-a lipit buzele de ale lui, a explorat cu limba interiorul gurii lui, care s-a închis în faţa asaltului ei, dar fără bruscheţe. Diego a apucat-o de braţe şi le-a desprins de pe ceafa lui. Să nu mai faci asta!, a mustrat-o cu asprime, dar ea l-a sfidat încă o dată. A pus din nou stăpânire pe gura bărbatului, cu lăcomie. Adora gustul lui, căldura umedă dinăuntru, dar Diego a strâns buzele şi a întors capul ca să se depărteze. În cele din urmă, Violet a rămas în faţa lui cu braţele moi pe lângă trup. Diego a făcut un pas înapoi ca să pună destulă distanţă între ei. N-am lovit niciodată o femeie, Violet, dar nu mă provoca, fiindcă oricare bărbat are o limită.

Ei nu i-a păsat de ameninţare, aproape prefera s-o lovească, s-o scuture până i-ar desprinde capul de gât, pentru că astfel ar atinge-o aşa cum îşi dorea ea.

– Chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viaţa asta, l-a ameninţat cu mai multă tărie decât simţea, mă vei iubi, Diego, cu riscul de a arde după aceea în iad o veşnicie.

Bărbatul şi-a mijit ochii.

– Nu-l ispiti pe diavol, pentru că s-ar putea să-ţi primească provocarea.

Diego s-a întors şi a lăsat-o singură.

Violet şi-a relaxat umerii şi a respirat de mai multe ori până când şi-a potolit din nou bătăile inimii. Un zâmbet hotărât i s-a desenat pe buzele roz. Fiecare întâlnire cu soţul ei îi insufla noi nădejdi. Spusese limpede că iubise

altă femeie, în trecut! Cum putea inima ei să cuprindă o fericire atât de debordantă? Nădejdea o asalta atât de tare, încât abia mai putea să respire.

În seara aceea trebuia să ia parte la o serată foarte importantă cu un moşier bogat. Diego intenţionase să meargă, deşi nu avea niciun chef. Nu va refuza, pentru că mai înainte de orice era un om de onoare. Iar ei îi venea să sară şi să cânte de bucurie fiindcă i se ivea prilejul să-l asalteze cu îmbrăţişări, cu priviri. Violet vedea în fiecare reuniune un prilej de a-l cuceri pe Diego, pentru că de faţă cu străinii se purta aproape firesc. Era atât de fericită, că îi venea să plângă. Drumul până la inima lui era pieptiş, dar ea avea multă voinţă şi multă iubire să-i dăruiască. Nu, n-avea de gând să se dea bătută.

Serata nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor ei. Soţii Castro erau nişte gazde extraordinare, dar, obişnuită cum era cu primirea caldă a lui Isabel şi Luis, rigiditatea şi eticheta o apăsaseră până la sufocare. Roberto Castro era un colonel în retragere şi se împrietenise cu Diego cu ani în urmă, când acesta fusese în serviciul său.

Violet a băgat de seamă că majoritatea oaspeţilor erau militari în retragere, unii de origine engleză, care se hotărâseră să se stabilească în Spania după ce luptaseră alături de spanioli în războiul împotriva lui Napoleon. A văzut mai mulţi moşieri cordobezi; printre oaspeţi se afla chiar şi un toreador în plină ascensiune, pe nume Quintana, care nu-şi lua ochii de la ea. O stânjenea peste măsură. Îşi petrecuse seara privind-o cu neruşinare. Ochii lui Violet l-au căutat pe Diego, care stătea cu spatele la ea şi îl asculta cu multă atenţie pe amfitrion. A şovăit să se apropie de el ca să micşoreze senzaţia neplăcută pe care i-o trezeau ochii negri şi privirea lacomă. Toreadorul era îmbrăcat în nişte

pantaloni prea strâmți pentru gustul ei şi o haină scurtă foarte asemănătoare cu cele pe care obişnuiau să le poarte matadorii în arenă. Avea părul aproape acoperit de un fileu şi un lănțişor de aur cu un crucifix mare care i s-a părut cât se poate de extravagant. Când a văzut că are de gând să se îndrepte spre locul în care ea stătea de vorbă cu doamnele, s-a hotărât să bată în retragere. Şi-a cerut scuze de la doamna Cano şi de la doamna Sánchez, pretextând că se duce să-şi ia o limonadă pentru a-şi astâmpăra setea. Amândouă femeile i-au zâmbit şi au continuat discuția. Violet a văzut că unul dintre oaspeți l-a apucat de braț pe toreador şi l-a reținut.

A străbătut salonul larg şi s-a îndreptat către balcoane şi grădina din spatele casei. Era prea cald înăuntru şi voia să se plimbe un pic printre tufele de trandafiri. Pe drum a luat un pahar cu sangría şi a băut o înghițitură bună, ca să-şi aline uscăciunea din gât. Ajunsă în grădină, a închis ochii ca să asculte zgomotul naturii. O încânta să audă sunetul fântânilor. În Córdoba erau sute, în toate casele, pieţele şi colțurile de stradă. Susurul apei i se părea liniştitor şi contribuia la atenuarea senzației de sufocare în nopțile calde. Putea să deosebească în întuneric diferitele flori pe care le cultiva domnul Castro: trandafiri albi, iasomii şi muşcate, iar într-un colț trebuie să fi avut o tufă de mentă, pentru că mireasma ei era de neconfundat.

– Aici se ascunde zeița mea de aur.

A auzit la ureche glasul bărbatului de care voise să scape. Violet a tresărit surprinsă.

– Am ieşit să iau un pic de aer. E destul de cald în noaptea asta.

Quintana i-a luat mâna liberă şi a dus-o la buze cu neobrăzare. Violet a vrut să şi-o retragă, dar nu voia să

jignească un oaspete al lordului Hill.

– Mi-am pierdut capul de când te-am văzut. Soarele dumitale mă arde pe dinăuntru.

Violet a făcut cu băgare de seamă un pas înapoi. Nu-i plăceau nici tonul, nici vorbele pe care i le spunea toreadorul, dar nu putea să scape.

– Dă-mi drumul!

Quintana continua s-o țină de mână cu o fermitate care nu i-a plăcut deloc.

– Ți-am înțeles privirile. Am descifrat mesajele pe care mi le-ai trimis.

Pesemne era nebun! Ea nu-i trimisese niciun mesaj din priviri.

A făcut un pas într-o parte ca să se întoarcă în salon, dar Quintana a prins-o de mijloc imobilizând-o. Violet şi-a pus palmele pe pieptul bărbatului ca să-l îndepărteze, dar, cu toate eforturile ei, el nu s-a mişcat niciun milimetru.

– Dă-mi drumul sau țip!

– De bună seamă că ai să țipi, dar de plăcerea pe care ți-o voi provoca. Sunt gata să-ți fac pe plac. Oare nu vezi că eşti o femeie norocoasă? Quintana a apărut în viața dumitale.

Violet nu a vrut să mai piardă vremea. L-a împins cu putere, dar nu a putut să scape de strânsoarea bărbatului, pentru că o ținea de mijloc.

– Te rog, i-a spus în încercarea de a-l înduioşa, trebuie să plec.

Râsul bărbatului a făcut ca stomacul să i se strângă de spaimă. Când a fost conştientă că îşi apropie buzele de ale ei, a lăsat orice prudență deoparte şi s-a pregătit să țipe, dar nu a mai fost nevoie. Mâinile lui Quintana nu o mai strângeau de mijloc. Diego îl apucase de umeri şi i-a dat un pumn care l-a trântit la pământ.

„Când venise s-o salveze şi ea nu-şi dăduse seama?", s-a întrebat speriată.

– Dacă mai întreci măsura în comportamentul faţă de soţia mea, am să-ţi trag un glonţ între ochi!

Quintana se ridicase de jos şi se uita la Diego cu furie, dar şi cu mult respect.

– Credeam că este o femeie liberă, s-a justificat.

Diego l-a avertizat din priviri, dar i-a acordat circumstanţe atenuante. Sosise la petrecere mult după prezentările oficiale. Quintana şi-a cerut scuze şi a plecat prin acelaşi loc pe unde venise Diego.

Violet avea ochii larg deschişi şi chipul neobişnuit de serios.

– Te simţi bine?, a întrebat-o îngrijorat. Dar ea nu putea să-i răspundă. Era mişcată. Şi, într-o pornire nebunească, şi-a zis că ar putea să se lase hărţuită de o sută de toreadori îndrăzneţi dacă în felul acesta ar capta atenţia lui Diego. Faptul că fusese salvată de el provoca o senzaţie atât de minunată că o lăsase lipsită de vlagă, incapabilă să reacţioneze. Nu trebuia să pleci din salon. Bărbatul cordobez este excesiv de îndrăzneţ cu o femeie frumoasă, chiar dacă este măritată. Data viitoare să nu uiţi, a sfătuit-o. *Frumoasă?* Diego îi spusese că e frumoasă? Deborda de fericire. Violet era răvăşită de-atâtea emoţii contradictorii. Ochii lui pătrunzători îi cercetau chipul, care era prea palid. Din instinct şi fără să gândească, vârful degetelor lui Diego au mângâiat obrazul soţiei lui şi au dat la o parte o şuviţă de păr blond. A aşezat-o după ureche cu un gest blând, drăgăstos. Picioarele i s-au înmuiat din pricina acestei atingeri divine şi cu totul neaşteptate. Era gata să leşine, fiindcă nu putea să respire normal, dar Diego a ţinut-o înainte să cadă în genunchi pe pardoseala terasei. Nu credeam că te-a afectat atât de tare neobrăzarea lui.

Violet i-a înlănţuit gâtul cu braţele, în vreme ce el o

ţinea strâns, ducând-o spre o bancă din grădină.

– Nu pot să respir, i-a spus Violet după ce a aşezat-o.

Şi era adevărat. Toate simţurile îi amorţiseră.

– Aici vei putea să-ţi revii din leşin. „Nu este leşin, ci o imensă iubire care mă sufocă", i-a spus în gând, dar nu şi prin viu grai. Urechile îi vâjâiau, gâtul îi era uscat. Diego stătea lângă ea şi o privea îngrijorat şi a dorit să fie cu adevărat bolnavă ca să se bucure de atenţia lui mai multă vreme. El i-a înlănţuit umerii cu braţele şi a rezemat-o de pieptul lui, într-o poziţie atât de comodă că ar fi putut să stea aşa o veşnicie. Te simţi mai bine?, a întrebat-o după câteva clipe. Ea continua să tacă, rugându-se ca momentul de fericire să nu se sfârşească niciodată. Trebuie să ne întoarcem în salon.

Ea continua să se bucure de momentul de intimitate cu Diego, fără să-l fi provocat în vreun fel. Era un dar neaşteptat şi bine-venit.

Capitolul 10

Îi venea să-şi ia câmpii. Reuniunile de familie deveneau tot mai greu de îndurat. Diego era un bărbat ataşat de familia lui, dar ei nu-i plăcea să se afle în centrul atenţiei la fiecare eveniment la care lua parte. Verişoarele Ana María, Inés şi Blanca păstra încă distanţa faţă de Violet, nu şi Isabel şi Luis, care se purtau ca nişte adevăraţi prieteni.

Violet îl ascultase pe Diego şi fratele ei trecuse proprietăţile pe numele ei. Împuternicirea pe care i-o trimisese fratelui ei ca să poată să le cumpere înlesnise schimbarea şi spera să nu-i mai creeze niciodată probleme lui Diego printr-o hotărâre pripită sau nechibzuită.

Din colţul salonaşului de unde îi vedea pe toţi cei prezenţi, a băgat de seamă că Isabel se uita la ea din când în când. Vorbea cu mătuşa Catalina despre recolta anuală de măsline. A trecut în revistă persoanele din salon şi s-a oprit la soţul ei care în acel moment îşi ducea paharul cu coniac la buze.

Violet i-a admirat ţinuta desăvârşită. Avea umerii largi şi talia îngustă, pe care o scotea în evidenţă brâul negru. În seara aceasta nu era îmbrăcat ca un domn elegant, ci ca un distins şi rafinat cordobez. Deşi purta costum, alesese să-şi pună unul dintre brâiele sale şi arăta atât de spectaculos, încât ar fi putut să lanseze o nouă modă. Părul negru îi cădea în bucle dezordonate pe care nu se obosea să le aranjeze. Pielea feţei îi era arsă de soare, datorită numeroaselor ceasuri petrecute în aer liber, ceea ce îi conferea un plus de atractivitate. Era cel mai chipeş bărbat din lume, cel mai special şi va fi al ei pentru

totdeauna.

– Parcă ai fi o femeie pofticioasă în faţa unor zaharicale. Violet s-a întors spre prietena ei Isabel şi i-a zâmbit. Nu era o pofticioasă în faţa unor zaharicale, ci o hămesită care se uita cu jind la cea mai gustoasă friptură din lume. Îl adora pe Diego şi nu ştia prea bine cum să ascundă asta. Îţi strălucesc ochii şi îţi umezeşti întruna buza de jos.

Era adevărat, dar se ruşina că îl dorea pe cel mai frumos bărbat dintre toţi.

– Nu-i aşa că soţul meu este cel mai chipeş din acest salon?

Isabel şi-a aţintit privirea asupra vărului ei şi l-a cercetat amănunţit. Anii de armată şi mişcarea neîncetată îl înzestraseră cu o musculatură fermă, bine conturată. Da, era un bărbat deosebit de atrăgător, dar farmecul său se datora în primul rând melancoliei zbuciumate care îi învăluia ochii şi îl făcea mult mai dezirabil.

– E cu neputinţă să-l văd prin ochii tăi de îndrăgostită, dar recunosc că este cel mai frumos bărbat din familie.

Ochii lui Violet s-au îndreptat spre Luis, care se amuza în compania Blancăi.

– Şi Luis este un bărbat frumos, dar nu aşa ca Diego.

Isabel i-a zâmbit verişoarei sale. Uneori dădea dovadă de o naivitate mişcătoare.

– Mă pregătesc ca să particip la târgul de vite de la Sevilla şi mă întrebam dacă ai vrea să vii. L-am lua şi pe Miguel, poate o schimbare de aer îi face bine, în plus o să mai uite de prăjituri.

Violet s-a gândit la invitaţia pe care i-o făcea Isabel şi i-a zâmbit. I-ar plăcea foarte mult. Ar putea să cunoască frumosul oraş Sevilla.

– Am să-i cer permisiunea lui Diego. Dacă nu are nimic împotrivă, mi-ar plăcea să vin cu tine.

Ochii verzi ai lui Violet l-au căutat pe Diego, care stătea de vorbă în acel moment cu mătuşa Catalina. Ar fi minunat să vină şi el cu ea, dar nu avea rost să-şi facă iluzii.

Ca şi cum ar fi presimţit că era privit, Diego s-a întors spre cele două femei care îl priveau din celălalt capăt al salonului şi le-a zâmbit.

Violet a oftat atât de adânc, încât Isabel a privit-o surprinsă.

– Nu e normal ca Diego să bea atâta coniac.

Observaţia lui Isabel fusese rostită cu glas tare, deşi nu asta fusese intenţia ei. Violet s-a încruntat. Era adevărat, soţul ei bea ceva mai mult decât de obicei, dar nu a dat însemnătate acestui lucru. Îl vedea relaxat, liniştit şi, când o privea, ochii lui nu mai exprimau tristeţe, nici supărarea amară care o sufoca şi o cufunda într-un puţ fără fund. Visa la posibilitatea unei împăcări. Avea nevoie de asta! Dar trebuia să se înarmeze cu răbdare dacă voia să capete din partea lui un răspuns emoţional deplin.

Reuniunea s-a scurs încet, plină de priviri care se întorceau la ea încărcate de optimism şi care o făceau să plutească pe un nor de fericire şi speranţă.

Noaptea aceea putea marca începutul sau sfârşitul unui tot.

Casa era tăcută. Toată lumea dormea.

Violet şi-a potrivit cordonul vaporosului halat din mătase albă ca şi cum în felul acesta ar fi putut să-şi alunge ezitarea. Părul îi cădea liber ca o cortină de aur pe umeri şi pe spate, plutind în jurul ei la fiecare pas pe care îl făcea spre paradis sau spre purgatoriu. A străbătut coridorul larg până când a ajuns la uşa odăii lui Diego. În noaptea asta se înarmase cu mult curaj ca să încerce să-l

abordeze. La cină fusese prietenos, amabil şi ea voia să profite de ocazie să mai facă un pas în lupta ei de a-i câştiga iubirea. Şi-a lipit urechea de uşă, dar nu se auzea nimic de partea cealaltă. A apăsat uşor pe clanţă şi a împins uşa. Înăuntru era întuneric, dar cald. Diego nu deschisese fereastra şi pe ea a mirat-o asta, pentru că ea nu câştigase lupta cu căldura oraşului. S-a uitat la trupul care stătea nemişcat în mijlocul patului şi a înaintat cu paşi şovăitori spre el. S-a oprit la câţiva centimetri şi a rămas nemişcată. Diego dormea fără cămaşă, a putut să vadă asta în pofida întunericului, pentru că ochii i se obişnuiseră cu penumbra din odaie. S-a desfătat cu vederea părului moale şi creţ de pe piept, a pielii de pe umeri, care ieşea în evidenţă pe aşternuturile albe. Capul i se odihnea pe perna moale într-o atitudine de abandon şi, în ciuda îndoielilor, s-a aşezat pe marginea saltelei moi din puf, care s-a lăsat sub greutatea ei. Diego a rămas nemişcat şi cufundat într-un somn adânc. Ca şi cum ar fi avut voinţă proprie, mâna lui Violet s-a îndreptat spre obrazul lui şi s-a oprit la câţiva milimetri de pielea caldă. S-a temut să-l atingă, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să-l trezească, dar dorinţa a fost mai tare decât ea. Şi-a trecut un deget peste conturul sprâncenei întunecate şi bine desenate; genele erau atât de lungi că se îndoiau la vârfuri. A continuat să-şi plimbe degetul pe tâmplă şi pe gâtul gros şi puternic şi s-a odihnit pe vena ce zvâcnea liniştit. Deodată Violet s-a simţit rău pentru că se afla într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie, fiindcă nu fusese invitată şi a respirat agitată. Simplul fapt că îl privea avea darul să-i accelereze bătăile inimii, dar trebuia să plece şi tocmai se pregătea s-o facă.

Diego a simţit mângâierea şi a crezut că visa. De vină era coniacul în exces pe care îl băuse, dar de la o vreme era

singurul lucru care îl ajuta să doarmă nopţile. A deschis ochii şi a prins mâna de femeie care se retrăgea, întrerupând atingerea. S-a uitat la strălucitorii ochi verzi care îl priveau cu o sclipire arzătoare de dorinţă nesatisfăcută. A dat din cap ca să alunge toropeala ce îl stăpânea. Îşi simţea picioarele amorţite, grele şi lipsite de energie de fiecare zi. Noaptea era singurul lui moment de slăbiciune.

– Nu voiam să te trezesc, s-a scuzat ea tulburată, voiam doar să mă conving că eşti bine. Am băgat se seamă că ai băut ceva mai mult decât de obicei şi mi-am făcut griji.

„Era adevărat", şi-a spus Diego, care oscila între vis şi trezie. Violet semăna cu o apariţie înveşmântată în alb, cu frumosul său păr mângâindu-i pielea albă a gâtului şi decolteului. A tras-o uşor de mâna care o ţinea încă pe a sa şi ea a rămas întinsă peste pieptul lui. A simţit parfumul feminin care îi amintea de ceva cunoscut, greu de identificat.

– M-ai trezit. Acum, satisfă-mă. Inima lui Violet a început să-i bată nebuneşte în piept. Nu era sigură că auzise bine, dar dorinţa a făcut-o să fie peste măsură de îndrăzneaţă. Şi-a apropiat buzele pline de ale lui şi l-a sărutat uşor, fiindcă se temea de reacţia lui. A lăsat palma să i se odihnească pe pielea torsului tare. Atingerea părului era la fel de moale cum îşi închipuise. A simţit tăria muşchilor, care se încordau sub palmele sale calde şi, încurajată, l-a sărutat din nou pe buzele care s-au deschis ca să-i primească sărutul. Geamătul lui Violet a fost instantaneu când limba lui Diego a mângâiat-o pe a ei într-un dans pe care nu îl cunoscuse niciodată. O furtună violentă s-a dezlănţuit înlăuntrul ei, ca şi cum sute de tunete şi fulgere s-ar fi unit într-o luptă acerbă înlăuntrul şi în afara trupului ei. Răspunsul bărbatului la geamătul

ei a fost instantaneu şi electrizant. Cu un mormăit ivit din adâncul gâtlejului său, Diego şi-a închis mâinile peste şuviţele de păr ca s-o apropie şi mai mult de gura lui. Violet a căzut pe o parte lângă Diego care, în câteva secunde, a fost peste ea, strivind-o cu greutatea lui. I-a luat bărbia cu o mână, silind-o să deschidă gura şi mai mult şi a pătruns cu limba mult mai adânc înlăuntrul ei. Violet nu avea aer, pentru că sărutul pe care îl primea de la Diego nu o seducea, o devora. Era nerăbdător, lacom. Se adâncea şi se retrăgea ca într-un act sexual şi în această vreme una din mâini a început să alunece încet pe pielea pe care halatul nu o acoperea. Când ea a gemut ca răspuns la mângâierea lui, Diego s-a retras câţiva centimetri ca s-o poată privi cu o înflăcărare sporită în ochi. Violet avea ochii strălucitori, buzele umede şi o privire pătimaşă care l-a făcut să simtă un spasm în pântece. Asta vrei? Chiar dacă ea nu a rostit nicio vorbă, gestul de încuviinţare l-a încurajat. Atunci asta ai să capeţi. Diego a desfăcut cordonul halatului şi a cuprins unul din sânii ei tari. Sfârcul s-a întărit şi degetul lui l-a mângâiat languros, în cerc, până când a devenit atât de sensibil încât simpla lui respiraţie aproape a făcut-o să ajungă la climax. Violet a închis ochii încercând să controleze senzaţiile care o străbăteau din cap până-n picioare. Nu purta decât halatul, era goală pe dedesubt, visase acest moment şi se bucura să îl vadă împlinindu-se. Fără nicio opreliştе între pielea ei şi mâna lui Diego. Deschide ochii, vreau să văd cum mă priveşti când trupul tău se înfioară de plăcere.

Mâna lui Diego a coborât până când a ajuns între picioarele ei. Violet şi-a reprimat un ţipăt de plăcere. Tânjea după o atingere mai profundă, mai directă, dar Diego întârzia cu mângâierile pe partea interioară a coapselor ei, până când a explorat regiunea inghinală, dar

fără să atingă creasta roz care devenise dureroasă din cauza aşteptării.

Respiraţia ei întretăiată îi dădea de înţeles lui Diego că era foarte aproape să atingă orgasmul. S-a aşezat mai bine peste ea sprijinindu-se în mâini, deasupra capului ei. Îi strivea părul lung, dar lui Violet nu i-a păsat, era copleşită de intensitatea dorinţei care îi devora totul: voinţă, ruşine, onoare...

Penetrarea fost lentă, măsurată. Dar ea nu voia să aştepte mai mult. S-a contorsionat pe măsură ce el înainta, i-a prins fesele cu mâinile şi l-a apăsat în ea, dornică să se contopească cu el. Diego s-a lăsat în voia ei în vreme ce iniţia o mişcare lentă care căpăta tot mai multă forţă şi rapiditate pe măsură ce dorinţa se aprindea în el.

Mormăitul răguşit a azvârlit-o pe Violet într-un vârtej care a culminat cu valuri de plăcere ce au străbătut-o din cap până în picioare.

Diego a simţit zvâcnirile pântecelui de femeie îmbrăţişându-i fără reţinere membrul şi contracţiile de plăcere l-au biciuit fără milă până când a ajuns la orgasm.

Au rămas amândoi îmbrăţişaţi şi istoviţi pe pat.

Capitolul 11

Diego s-a trezit cu braţul amorţit şi cu gâtul înţepat de mii de ace. Mai era mult până să se crape de ziuă. Capul îl durea îngrozitor şi brusc şi-a amintit de ce se simţea atât de rău. Băuse prea mult coniac. A deschis ochii şi a văzut-o pe Violet care dormea alături de el într-un abandon total. S-a ridicat brusc în capul oaselor şi a constatat surprins că amândoi erau goi. Amintirea a ceea ce se petrecuse în noaptea de dinainte i-a străpuns inima ca şi cum ar fi fost înjunghiat pe la spate.

O făcuse din nou! Se împreunase cu el când era lipsit de voinţă, când nu putea să se apere de şiretlicurile şi de tertipurile ei. De ce naiba îl căutase noaptea? Diego a făcut o mişcare bruscă să-şi elibereze braţul, care era prins sub trupul ei.

Violet a deschis ochii speriată.

– Dă-te jos din patul meu!

Tonul mânios a luat-o prin surprindere.

– Ce este? De ce eşti supărat?

Violet a primit ca pe un pumn în stomac privirea lui dispreţuitoare.

– Eşti o târfă!, i-a spus cu amărăciune, în vreme ce îşi căuta pantalonii ca să se îmbrace. Te-ai vârât în patul meu ca să-mi stârneşti dorinţa când nu eram conştient de faptele mele. Ce dracu' căutai?

Fiecare vorbă rostită de Diego îi ardea inima ca un fier încins, dar toate erau adevărate. Dacă Diego ar fi fost conştient de faptele lui, nu ar fi făcut dragoste cu ea, şi nici ea nu ar fi băut acum fierea amară a mâniei lui.

– Voiam să văd dacă te simţi bine, i-a răspuns.

Violet s-a ridicat, şi-a pus halatul mototolit şi a legat cordonul acoperindu-şi goliciunea.

– Minţi!, s-a răstit Diego cu glas plin de dispreţ. Violet şi-a încordat umerii jignită. Oare el nu se desfătase la fel de mult ca şi ea? Ai venit să cauţi o tăvăleală ca să-ţi satisfaci poftele de târfă. Nu-i aşa?

Geamătul ei şi ochii plini de lacrimi au fost pentru Diego precum un balsam cald pe rănile deschise din nou.

– Eşti soţul meu şi o tăvăleală cu tine nu face din mine o târfă.

Diego a pufnit plictisit. După ce s-a încheiat la pantaloni, a luat-o de cot şi a împins-o spre uşă. Voia ca ea să stea cât mai departe de viaţa lui, de persoana lui dacă era cu putinţă. Făcuse exact aceeaşi mârşăvie pe care o comisese în trecut ca să-l compromită. A deschis uşa dormitorului cu bruschete. Dintr-o singură mişcare a împins-o afară, pe coridor. Era atât de furios că nu-şi măsura nici vorbele, nici faptele.

– Urmăreşti cumva să rămâi grea din nou? Nu este de-ajuns o pedeapsă, acum încerci să adaugi încă una vieţii mele?

Violet s-a simţit peste măsură de îndurerată şi doar cu preţul unui efort supraomenesc a reuşit să-şi reprime lacrimile care îi ardeau ochii.

– Să nu mai spui că fiul nostru este o pedeapsă, dacă nu vrei să te omor!

De data asta Diego nu a rămas nepăsător în faţa ameninţării. A ieşit pe coridor, a prins-o de mâini şi a scuturat-o cu putere. Era atât de furios că puţin îi păsa dacă îl trezea pe diavol în persoană cu strigătele lui.

– Trebuia să te omor în noaptea aceea blestemată! Eşti un coşmar neîntrerupt în viaţa mea, o povară pe care nu o merită nici cel mai josnic dintre păcătoşi, dar asta nu se

va mai repeta niciodată. Strânge-ţi imediat lucrurile şi întoarce-te la familia ta!

Diego a scuturat-o de mai multe ori, răstindu-se la ea. Violet a îndurat izbucnirea lui cu restul de demnitate care îi mai rămăsese.

– N-o să plec din casa mea!, l-a înfruntat întristată.

– Nu vreau o târfă lângă mine!

Auzindu-l, Violet simţea că moare.

– Acum câteva ceasuri nu mă vedeai ca pe o târfă, nu-i aşa? Te simţeai atât de bine...

Diego a întrerupt-o brusc. Ţipetele lor se auzeau în toată casa.

– Taci! Mă faci să mă simt atât de murdar că abia mai pot să respir. Mă uit la tine şi mă copleşeşte scârba pe care mi-o stârneşti.

– Diego!, a strigat rănită peste măsură.

– Pleacă sau mori, puţin îmi pasă! Dar ieşi dracului odată din viaţa mea!

Violet l-a pălmuit cu putere. Diego a ridicat mâna să-i răspundă, dar a rămas cu ea în aer fără s-o lovească. Ea îi susţinea privirea cu neobrăzare.

Plânsul unui copil i-a făcut pe amândoi să se întoarcă. Miguel stătea în capul scărilor şi plângea foarte speriat. Diego a înjurat printre dinţi, iar Violet şi-a şters lacrimile de pe obraji şi s-a îndreptat spre fiul său.

– Scumpule, nu s-a întâmplat nimic. Te rog să nu te sperii.

Miguel a făcut un gest total neaşteptat pentru amândoi părinţii: s-a întors spre scări şi a început să le coboare repede, fugind de ei. O clipă mai târziu amândoi au auzit zgomotul făcut de trupşorul care cădea de-a dura pe trepte. Ţipătul lui Violet a răsunat în liniştea revărsatului de zori, trezindu-i pe servitori, dar, înainte să poată

ajunge la prima treaptă, Diego deja le coborâse din trei în trei într-o goană la fel de nebună ca aceea a fiului lor câteva momente mai înainte.

Când Violet a ajuns pe palierul de la catul de jos, soţul ei ţinea în braţe trupul mic şi îi atingea cu multă grijă mâinile şi picioarele. Teama o năucise în asemenea măsură încât nu putea să rostească nicio vorbă.

Micuţul nu se mişca. Diego a început să strige după ajutor în vreme ce îl ducea în camera lui. Violet îl urma îndeaproape cu sufletul la gură şi, când a vrut să-l atingă, Diego s-a întors spre ea ca un animal rănit. Ochii lui oglindeau o furie care a făcut-o să dea un pas înapoi.

– Nu care cumva să îndrăzneşti să-l atingi!

Cât timp au aşteptat sosirea medicului, Diego nu i-a îngăduit să se apropie de pat. Îl culcase pe copil şi îl ţinea nemişcat. Încercările lui Violet de a-l readuce în simţiri s-au dovedit zadarnice. Servitoarele au ascultat poruncile lui Diego de a nu-i permite să intre în cameră. Iar ea, măcinată de nelinişte, a hotărât să aştepte în vestibul sosirea medicului.

Majordomul trimisese grabnic pe unul dintre băieţi să-l cheme pe văr. Luis a venit cât de repede i-au îngăduit împrejurările, dar tăcerea care domnea la Bidasoa i s-a părut rău-vestitoare.

Când l-a văzut intrând pe uşă, Violet l-a îmbrăţişat copleşită de emoţii devastatoare. Nu l-a lăsat să-şi scoată mănuşile şi pălăria ca să i le dea majordomului. El i-a răspuns la îmbrăţişare printr-o atitudine respectuoasă.

– Unde este?, a întrebat-o în şoaptă.

Băiatul îi spusese de accidentul micului Miguel.

– În camera lui Diego, nu mă lasă să intru, nu-mi dă voie să stau cu el.

Luis a putut să-i vadă neliniştea nu doar în glas, ci şi în

priviri.

– E mai bine să aştepţi aici. Urc să văd despre ce este vorba.

Inima lui Violet bătea să-i spargă pieptul.

– Trebuie să fiu acolo! Sunt mama lui!, a rostit nerăbdătoare.

Luis s-a gândit să-i dea puţin laudanum ca s-o liniştească, pentru că era prea agitată.

– Făgăduiesc să cobor repede ca să te înştiinţez. Acum mă duc la micuţ. Are nevoie de mine.

În cele din urmă, Violet a dat aprobator din cap. L-a privit pe Luis cum urcă până la catul de sus. Ea nu putea să stea să aştepte fără să facă nimic şi brusc şi-a dat seama cum trebuia să acţioneze în vreme ce Luis se ocupa de micuţul ei. Stătea îndurerată în capul scărilor, chiar în locul unde căzuse copilul, dar în clipa următoare s-a întors rapid spre uşa care dădea în stradă şi a ieşit pe ea ca urmărită de diavol.

***

Luis a tras aer în piept de mai multe ori pe măsură ce se apropia de dormitor. Câteva cameriste stăteau de pază lângă uşa închisă, probabil pentru a o îndepărta pe Violet. A bătut încet în uşă.

– Sunt Luis, i-a spus vărului său.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit. Când a intrat, a văzut că Diego nu-şi lua ochii de la micuţ, care zăcea fără simţire în pat.

– Mă tem că şi-a fracturat o gleznă, i-a spus Diego când l-a văzut că se îndreaptă spre pat. E încă în nesimţire şi e atât de mic...

– De ce nu l-ai dus la spital?

– Mi-a fost teamă că mişcarea trăsurii o să-i agraveze

vreo posibilă fractură.

– Cum a căzut?, l-a întrebat ca să-i distragă atenţia, în vreme ce îl cerceta pe copil.

Când l-a atins, s-a simţit străbătut de un fior de nelinişte şi durere. Era prea târziu.

Violet a alergat ca niciodată în viaţa ei. A ieşit desculţă din casă şi îmbrăcată doar cu halatul de mătase. Străzile înguste din Córdoba păreau fără sfârşit, dar ea avea o singură ţintă: Piaţa Capucinilor. Trebuia să ajungă la Hristos al Păgubiţilor şi al Îndurării.

Presimţise apropierea morţii la Bidasoa. Pietrele de pe străzi îi răneau picioarele, dar ea alerga mai departe, ştiind că de asta depindea viaţa ei. A ajuns în piaţă şi a privit silueta nemişcată. S-a apropiat de baza din piatră şi a îmbrăţişat-o cu patos. Printre sughiţuri şi suspine, a început purgatoriul ei:

– Hristoase al Îndurării, primeşte-o pe păcătoasa Ta şi ascultă-mi ruga cea mai sinceră, nu nesocoti implorarea mea dureroasă şi alungă această nesiguranţă care mă sufocă. Sunt o păcătoasă, pentru că am râvnit la ceva ce nu era al meu şi nu-mi aparţinea şi azi vin la picioarele Tale să-Ţi cer mila ca să-l salvezi pe micuţul meu. Făgăduiesc să-mi înfrânez iubirea şi să-l eliberez pe Diego. Îi voi reda libertatea, jur! Chiar dacă îl iubesc din tot sufletul, voi fi o femeie resemnată cu soarta mea şi cu destinul pe care mi-l hărăzeşti; dar apără-l pe micuţul meu, eliberează-l de orice rău şi dă-mi prilejul, să-mi îndrept greşelile în acest moment târziu de luciditate. Binecuvântează-l pe Diego, ajută-l să-şi găsească drumul pe care l-a rătăcit din pricina mea, dar salvează-mi copilul şi făgăduiesc că nu voi fi o piedică în calea fericirii lui. Pogoară-Ţi lumina asupra lui Miguel, Te rog, şi nu îngă-

dui să se pogoare în întuneric. Şi, dacă astăzi este nevoie să sacrifici o viaţă pentru prea numeroasele mele păcate, primeşte-o pe a mea, pe care o dau cu dragă inimă. Ţine-l în viaţă pe micuţul meu, primeşte sacrificiul pe care Ţi-l fac în schimbul vieţii lui şi jur că orice ai hotărî decizia pe care o iau sub această cruce va fi de neclintit. Salvează-l, Hristoase! Salvează-l! Salvează-l!

***

Vreme de ceasuri în şir, Violet s-a rugat lui Hristos al Păgubiţilor şi al Îndurării. I-a sărutat picioarele cu adânc respect, înnebunită de durere şi de remuşcări. Hristos trebuia să-i primească sacrificiul vieţii, al iubirii şi să-i apere micuţul de orice rău.

Când mult mai târziu s-a întors la Bidasoa şi a intrat în casă, tăcerea a împresurat-o ca un lanţ al morţii.

Luis stătea în capul scării, aşteptând-o. Ea i-a zâmbit cu afecţiune, întrucât ştia că micuţul ei va fi bine dacă îl îngrijise el. Era un medic extraordinar. Luis şi-a aţintit privirea asupra figurii femeii care nu semăna deloc cu cea pe care o cunoştea el. Purta un halat cu căptuşeala ruptă, iar părul îi era o grămadă de noduri încurcate. Avea mâinile şi picioarele rănite şi nu ştia de unde venea sau ce făcuse de ajunsese într-o asemenea stare jalnică.

– Eşti rănită!, i-a spus apropiindu-se de ea, care rămânea cu totul nemişcată.

Uşa dinspre stradă era deschisă în spatele ei.

– Micuţul meu e bine, nu-i aşa?

Întrebarea fusese rostită pe un ton care friza nebunia. Luis nu ştia cum să-i dea vestea morţii lui Miguel. Îi va pricinui o durere cumplită, totuşi avea datoria s-o facă.

Şovăirea lui Luis a fost pentru ea ca o lovitură de spadă

drept în inimă. O să moară. Voia să moară!

– Îmi pare rău, Violet. Şi-a frânt gâtul când a căzut pe scară. N-am putut să fac nimic.

Vorbele lui Luis i-au şuierat în auz cu un ţiuit infernal. Scumpul ei micuţ nu putea fi mort, dar atunci de ce ochii lui Luis oglindeau durere, suferinţă? De ce chipul lui era palid şi îngrijorat?

Violet şi-a dus mâna la gât ca să-şi înăbuşe strigătul care până la urmă i-a ieşit din gâtlej. S-a frânt de mijloc într-un spasm cumplit, care a săgetat-o în măruntaie.

Luis a susţinut-o şi a dus-o în bibliotecă, dar nu a putut s-o liniştească şi nici să pună capăt strigătelor ei disperate. În cele din urmă, a leşinat înainte să ajungă la fotoliu. El ştia că următoarele ceasuri aveau să fie marcate de un zbucium şi o disperare cum nu mai cunoscuseră niciodată.

Capitolul 12

S-a trezit cu inima pustie şi cu sufletul amorţit. Era îmbrăcată cu o cămaşă curată şi avea picioarele bandajate. Isabel a alergat la pat şi a îmbrăţişat-o. Gestul acesta a declanşat neliniştea lui Violet, deşi nu a vărsat nicio lacrimă. Sângele îi îngheţase în vene. Se simţea mai mult moartă decât vie şi brusc şi-a amintit vorbele lui Luis.

– Nu! Nu! O, Dumnezeule! De ce? Trebuie să-l văd!, a strigat cu glas răguşit.

Isabel i-a dat un halat pe care să şi-l pună peste cămaşa roz.

– Diego nu ne dă voie să intrăm în odaie. S-a încuiat cu cheia de mai multe ceasuri, i-a spus Isabel cu glas întretăiat. Durerea de neîndurat o asalta din nou. Făcuse o făgăduială, dar Hristos al Îndurării nu o ascultase. Respira din inerţie, pentru că se simţea goală pe dinăuntru. Trebuie să-l convingi să ne lase să-l înmormântăm pe micuţ.

Violet şi-a scuturat umerii hohotind, chiar dacă din ochi nu curgeau lacrimile eliberatoare. Simţea spasme de durere în stomac, zbuciumul o scutura stârnindu-i o nelinişte otrăvitoare. Dacă nu s-ar fi temut de pedeapsa divină pentru Diego, şi-ar fi adunat curajul să-şi ia viaţa şi să-l însoţească pe Miguel în călătoria lui. Nu putea să fie mort! Fiul plămădit din trupul ei nu putea s-o părăsească.

Şi-a lăsat picioarele pe podea şi s-a dus până la uşă. O dureau tălpile din pricina rănilor pe care şi le făcuse singură, mergând desculţă pe străzile înguste.

Când a deschis uşa grea, a dat cu ochii de Inés şi Blanca. Restul familiei umplea salonul principal, ca şi

biblioteca, făcând pregătirile pentru înmormântare. Nu ştia cât timp fusese în nesimţire, dar Luis se ocupase de tot.

Cu fiecare pas pe care îl făcea spre apartamentul lui Diego se simţea de parcă ar fi mers pe fier înroşit. Vedea chipurile înlăcrimate, primea condoleanţe fără să poată scoate o vorbă de mulţumire. Uşa dintre coridor şi odaia lui Diego, devenită un zid de netrecut, era închisă. Iar tăcerea semăna cu un lanţ greu legat de gâtul ei, care o strângea tot tare, nelăsând-o să respire.

Isabel le-a cerut celorlalte femei s-o lase singură ca să poată vorbi între patru ochi cu Diego. Coridorul s-a golit într-o clipă. Isabel aştepta stând pe prima treaptă de jos a scării, rugându-se şi plângând totodată.

Violet respira anevoie. A ridicat mâna ca să atingă uşa, dar a renunţat, pentru că se simţea sleită de puteri. În cele din urmă şi-a făcut curaj şi a lovit cu degetele în uşa groasă. După câteva secunde a încercat din nou.

– Diego, te rog, deschide uşa. Vorbele fuseseră rostite în şoaptă, cu un glas chinuit ce nu părea omenesc. Tăcerea s-a menţinut preţ de câteva momente şi ea a stăruit iarăşi. Te rog, Diego, dă-mi voie să intru şi să-l sărut pe Miguel, te rog. Nu mă lăsa afară, am nevoie de voi...!, a bâiguit cu glas frânt. Isabel plângea tot mai amarnic pe măsură ce auzea implorarea lui Violet. Ea trebuia să fie cea care s-o consoleze, dar nu se simţea în stare. Soţia vărului ei dădea dovadă de o perseverenţă care îi sporea admiraţia şi respectul pentru ea. Violet şi-a lipit urechea de uşă, dar nu se auzea nimic înăuntru. A bătut din nou, dar de data asta mult mai uşor. Ştia că Diego o aude şi că avea nevoie de un răgaz ca să poată s-o înfrunte. Diego, te rog. Vreau să stau cu tine, cu el. Lasă-mă să-l îmbrăţişez, să-l sărut. Te rog, te implor, Diego! Strigătul femeii rănite a fost ca o

furtună pentru cel care asculta din cealaltă parte. În cele din urmă, uşa s-a deschis, dar ei i-a lipsit curajul să intre şi preţ de câteva clipe a rămas nehotărâtă în prag. Camera părea un mormânt întunecat. Când ochii lui Violet s-au obişnuit cu penumbra, s-au îndreptat către patul care era gol. S-au plimbat prin încăpere până s-au oprit asupra fotoliului din piele de lângă căminul stins. A putut zări cămaşa albă a lui Diego şi ceea ce ţinea în braţe. Micuţul său, carne din carnea ei, era rece. S-a dus anevoie până acolo şi s-a oprit la câţiva centimetri de el. S-a lăsat pe vine şi şi-a odihnit mâinile pe genunchii soţului ei, simţindu-le tremurul. Trebuie să mi-l dai, i-a cerut în şoaptă. Diego a clătinat din cap o singură dată în semn de negaţie. Nu am să-i fac rău, făgăduiesc. Tăcerea apăsa asupra ei, sporindu-i chinul. Înţelegea fiecare simţământ pe care îl trăia el: frică atroce, durere cumplită, remuşcare de moarte. Înţelegea, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru. Am să-l ţin eu, s-a oferit, dar Diego l-a strâns şi mai tare la piept, ca şi cum ar fi încercat să-l apere de propria lui mamă. Violet se simţea neputincioasă şi pieptul ei era străbătut de o durere ascuţită care o împiedica să respire. Şi-a pus mâna stângă pe braţul lui Diego şi cu dreapta a mângâiat părul copilaşului, aranjându-i câteva bucle cu o nesfârşită duioşie. Te rog, Diego, trebuie să mi-l dai. Mâna lui Violet a atins chipul lui Diego şi şi-a trecut degetele peste bărbia aspră. A auzit respiraţia adâncă a bărbatului, a văzut uşoara lui ezitare şi, în cele din urmă, a primit răspunsul la cererea ei. Diego i-a întins ceremonios trupul lui Miguel. Violet l-a luat în braţe şi s-a aşezat pe jos. L-a ţinut în poală şi l-a strâns lângă inima ei, care bătea mult mai încet. A sărutat obrazul rece. A mirosit părul moale şi l-a îmbrăţişat cu putere, ca şi cum în felul acesta ar fi putut să-l readucă la viaţă. L-a legănat pe micuţ ca de atâtea alte

ori şi i-a fredonat acelaşi cântec de leagăn pe care i-l cânta înainte să-l sărute de noapte bună. Era un ritual pe care îl respecta de la naşterea lui. După câteva momente de tăcere, întrerupte doar de suspinele lui Diego, Violet s-a ridicat cu micuţul în braţe şi s-a îndreptat spre uşă. Isabel şi Luis aşteptau afară. Nu-şi dăduse seama, dar lacrimile îi şiroiau pe obraji. Luis a întins braţele ca să ia micul trup inert al lui Miguel. Pregătiţi-l, i-a spus ea lui Isabel, acum o să mă ocup de Diego. Pe urmă, voi veni la el. Isabel a făcut din cap un semn de încuviinţare şi l-a urmat pe Luis, care îl ducea pe micuţ în camera lui ca să-l îmbrace. Violet s-a întors în camera în care Diego stătea cuprins de durere, pierdut în gânduri. S-a dus până la fotoliu şi s-a oprit. Nu ştia ce să-i spună ca să-l aline, căci ea însăşi era neconsolată, dar trebuia să încerce. Lasă-mă să mă apropii de tine, i-a spus cu o voce mică. Am nevoie de tine!

Violet s-a aşezat pe braţul fotoliului, foarte aproape de el. A mângâiat părul soţului ei aşa cum, cu câteva momente mai înainte, îl mângâiase pe al fiului lor. Diego nu a respins gestul ei.

– Eu l-am omorât, a mărturisit pe neaşteptate.

Auzindu-l, Violet a oftat. Glasul bărbatului era înecat de durere, exprimând un zbucium ce nu avea nimic omenesc.

– Te rog, nu vorbi aşa, pentru că îmi faci rău.

– Nu mai mult decât îmi fac mie însumi. Dacă mi-aş fi ţinut în frâu iritarea, Miguel ar mai trăi. L-am omorât! Violet nu a putut să se stăpânească şi i-a înlănţuit gâtul cu braţele în vreme ce continua să plângă amarnic. Îndura un chin cumplit. Diego a îmbrăţişat-o fără să-şi dea seama că îi înfigea unghiile, ca nişte gheare, în carnea braţelor, deşi ea avea nevoie să simtă durerea ca să-şi stăpânească zbuciumul. De ce mi l-a dat Dumnezeu dacă acum mi-l

ia?, a întrebat Diego zdrobit de durere. Violet nu ştia ce să-i spună. Ea însăşi se dăruise lui Hristos, dar în acel moment de suferinţă şi durere extremă se arătase nemilos faţă de ea. Jertfa ei fusese respinsă. Voia să-şi strige frustrarea şi să alunge mâhnirea care îi otrăvea sufletul. Ca să mă pedepsească!, a strigat el.

Diego era distrus. Copleşit de sentimentul vinovăţiei, pe deplin încredinţat că greşeala îi aparţinea doar lui.

– Plângi cu mine, Diego. Plângi cu mine, fiindcă mâine vom avea vreme de ocări şi blesteme.

Câteva clipe mai târziu, amândoi plângeau îmbrăţişaţi în întuneric. Nicicând doi oameni nu fuseseră mai uniţi în suferinţă şi mai despărţiţi în iubire.

În casă domnea o linişte desăvârşită. Rudele au plecat rând pe rând, în tăcere, cu chipurile marcate de aceeaşi durere.

Ea era recunoscătoare pentru liniştea din acel moment. Era singurul lucru pe care îl dorea mai mult decât orice: agerimea spiritului, măsura în simţăminte.

A umblat pe coridoare şi curţi interioare, dar fără să se bucure de susurul apei din fântâni, de mireasma florilor care îi asalta nările. S-a îndreptat cu paşi hotărâţi către bibliotecă. Toate uşile erau încă deschise, din porunca expresă a mătuşii Catalina. Oglinzile care împodobeau unii pereţi fuseseră acoperite cu cearşafuri albe. La uşa de la intrare se pusese o fâşie de pânză neagră, în semn de doliu.

S-a uitat la diversele tablouri şi şi-a dat seama că nu era niciunul care să-l înfăţişeze pe micul Miguel. Nu avuseseră vreme să comande unul şi acum regreta foarte mult, căci va rămâne doar cu amintirea menită să-i păstreze înfăţişarea desăvârşită.

Şi-a desprins privirea de pe tablouri şi şi-a îndreptat-o către frumoasa masă pe care Diego o folosea ca birou. Era din lemn închis la culoare, cu blat neted, sertarele sculptate cu motive geometrice aveau mânerele din fier forjat şi alcătuiau o stea în opt colţuri cu un pendul. Pe masă se aflau o călimară din cristal, un metronom şi mai multe cărţi de filosofie.

S-a apropiat de masă şi a mângâiat marginea lemnului cu vârfurile degetelor. S-a uitat la fotoliul în care stătea Diego atunci când lucra. De acolo deschidea corespondenţa pe care o primea. Şi-a aţintit privirea asupra registrului de venituri şi cheltuieli. A deschis coperta şi a văzut cifrele frumos scrise pe foi. Soţul ei era un bărbat metodic şi ordonat.

După înmormântare, Diego se întorsese împreună cu ea acasă, dar numai cu trupul, fiindcă mintea îi era în altă parte. Într-un loc atât de îndepărtat şi ascuns încât ea nu putea să ajungă până acolo.

Se simţea incapabilă să-şi aline toată suferinţa, chinul imens care o rănea fără milă. Până când nu îl va fi ajutat pe el, ea îşi va reprima durerea. Când îşi va atinge scopul, va împlini făgăduiala făcută lui Hristos, chiar dacă ruga ei nu fusese ascultată. Fiul ei murise, dar ea făcuse un jurământ sfânt şi avea de gând să-l respecte.

Partea a doua

ISPĂŞIREA

Iubirea întrece toate lucrurile;
să lăsăm cale liberă iubirii.
Publius Virgiliu MARO

Capitolul 13

Vremea se scurgea cu o încetineală chinuitoare. Tăcerea asociată cu delăsarea îi transformau viaţa într-o magmă neagră care înghiţea totul, şi-a spus Diego. Şi-a trecut mâna peste frunte ca să alunge durerea de cap, dar nu a izbutit. Se scurseseră mai multe zile de la înmormântare şi el încă simţea în piept o apăsare care avea să devină cronică: o amintire încarnată în vină, dar faptul că se ştia răspunzător nu micşora mânia împotriva lui Dumnezeu şi îi alimenta în mod deliberat împotrivirea.

Tot ceea ce încă din copilărie i se părea acum o batjocorire cruntă, căci erau nevinovaţi, nepătaţi şi se simţea incapabil să treacă peste pierderea lui Miguel. Totuşi, tovărăşia lui Violet o făcea mai suportabilă. Zâmbetele continue şi mângâierile fugare îi alinau sufletul rănit. Obişnuia să-l atingă atunci când durerea îl biciuia fără milă, ca şi cum l-ar fi mângâiat pe fiul pe care îl

pierduseră, şi el era recunoscător chiar dacă buzele îi rămâneau pecetluite.

Diego nu se îndoia că soţia lui îl vedea pe fiul lor în propriul lui chip, în culoarea părului, a pielii lui. Miguel fusese imaginea lui vie şi el detesta încăpăţânarea femeii, felul în care îşi stăpânea simţămintele, înăbuşindu-le în prezenţa lui. Altă femeie ar fi fost distrusă de pierdere, dar ea îşi păstra chipul senin, privea resemnată, iar el simţea nevoia s-o vadă suferind pentru răspunderea ce îi revenea. De aceea, dispreţuia fiecare gest binevoitor al mâinii ei, fiecare privire compătimitoare. Era la fel de vinovată şi nu avea de gând să uite asta, pentru că, dacă nu s-ar fi strecurat în patul lui, Miguel ar mai fi fost în viaţă.

Pentru prima oară de mai multe zile, a tras draperia grea care împiedicase lumina să intre în încăpere şi a privit haosul care devenise viaţa lui. A dat la o parte pânza albă care acoperea oglinda mare şi şi-a pironit privirea pe imaginea pe care o reflecta. Nu părea acelaşi, dar nici nu pretindea să fie, căci ar fi fost cu neputinţă. Totul se schimbase în jur, mai puţin simţămintele distrugătoare care îl măcinau nu. Trebuia să facă ceva cu furia pe care o simţea, altfel va înnebuni dacă nu cumva înnebunise.

Şi-a trecut mâinile prin părul răvăşit, încercând să-l netezească, dar fără succes. Mâinile i-au căzut inerte pe lângă trup când uşa camerei s-a deschis brusc şi a intrat Violet.

Avea cearcăne adânci care deveniseră ca de ceară. Pielea îşi pierduse nuanţa aurie, din pricina claustrării în care trăia. A văzut-o şovăind un moment şi, în cele din urmă, adresându-i zâmbetul pe care el îl detesta, pentru că era acelaşi pe care i l-ar adresa unui copil lipsit de

apărare, iar el dorea un zâmbet adevărat, dintre acelea care mişcau inima. S-a mustrat. Nu mai avea inimă, era un bărbat fără suflet care îşi pierduse busola. Mergea în derivă. Şi ea era pricina nefericirii lui.

Violet a încercat să înghită nodul pe care îl simţea în gât şi care creştea pe măsură ce Diego o cerceta cu o atenţie mărită. El purta nişte pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă albă descheiată. Îşi pusese cizmele înalte de călărie şi ea s-a întrebat dacă voia cumva să călărească, întrucât era o oră destul de neobişnuită. Avea părul umed şi se bărbierise. Era mai slab, amândoi îşi pierduseră pofta de mâncare şi cheful de a mai face şi altceva în afară de a suferi până la istovire.

– Cina va fi servită în câteva clipe, i-a spus pe un ton scăzut.

Diego s-a uitat la rochia albă fără podoabe pe care o purta ea. Era de croială imperială, ca acelea pe care le impusese în modă împărăteasa franceză Josephine Bonaparte. Succesul în rândul femeilor fusese aproape imediat, fiindcă toate o imitau, deşi căzuse în dizgraţie.

– Nu mi-e foame, i-a răspuns cu asprime. Aveam de gând să mă duc să călăresc. Violet a făcut cu capul un gest de încuviinţare şi deja se întorsese spre uşă când Diego a oprit-o cu o întrebare rostită pe un ton ce putea fi socotit dispreţuitor. De ce te îmbraci în alb? Din glasul lui răzbătea o furie care a nedumerit-o preţ de o clipă. Culoarea doliului este negrul, doamnă Vílchez!, a mustrat-o.

Violet a clătinat din cap în semn de tăgadă.

– Negrul este pentru amintirea celor păcătoşi, dar copilul meu era un înger neprihănit şi de aceea vreau să-l cinstesc prin culoarea ce nu are pată.

Auzind răspunsul, Diego a mijit ochii. Îmbrăcată astfel

şi cu pielea atât de palidă părea o nălucă, şi nu o femeie în carne şi oase, dar nu a mai stăruit asupra acestui lucru. Şi-a spus că fiecare putea să treacă peste durere cum credea de cuviinţă.

Violet a vrut să iasă din odaie, dar glasul lui Diego a oprit-o din nou.

– Trebuie să te hrăneşti, altfel te vei îmbolnăvi.

Violet s-a întors şi de data asta s-a apropiat de el. Îngrijorarea lui o înduioşase şi îi atinsese coarda sensibilă de femeie îndrăgostită. Împreună plămădiseră un copil atât de frumos cum fusese Miguel. Dumnezeu nu putea fi supărat pe ei şi, dacă hotărâse să-l ia asta, se datora faptului că avea un scop anume pe care ei nu puteau încă să-l înţeleagă. Poate vor reuşi cu timpul, când inima va începe din nou să bată în piept, va putea să înţeleagă.

– Şi tu ai slăbit, i-a răspuns drăgăstoasă.

A schiţat gestul de a-şi apropia mâna de chipul lui ca să-l mângâie, dar Diego a oprit-o înainte să-i ajungă la bărbie.

– Dacă mă atingi, îmi voi pierde şi puţina stăpânire de sine pe care o mai am.

Privirea ei s-a îmblânzit când l-a auzit, chiar dacă nu înţelesese tâlcul vorbelor lui.

– N-am să-ţi mai fac niciodată rău, Diego. Am făgăduit.

Răspunsul ei a fost neaşteptat şi de neînţeles pentru el.

– Nu sunt Miguel, nu mă atinge ca pe el, i-a spus cu amărăciune.

Violet l-a privit îndurerată auzindu-i tonul rece, marcat de un dispreţ pe care a crezut, cu naivitate, că nu-l va mai vedea pe chipul soţului său, dar nu a putut să păstreze tăcerea.

– De câte ori mă uit la tine, îmi închipui cum ar fi arătat fiul nostru adult şi nu ştii cât mă bucur că îţi semăna,

fiindcă aşa nu voi uita niciodată vreo trăsătură de-a lui. Niciun gest sau vreun zâmbet de-al lui. Trăieşte în tine! Şi faptul că sunt conştientă de asta face ca inima mea să simtă o anume uşurare. Diego a regretat vorbele aspre pe care le rostise la început, dar, de câte ori îl atingea uşor în felul acela atât de blând, îl enerva. Şi-a pironit ochii întunecaţi pe chipul femeii şi s-a îngrijorat, pentru că părea cu adevărat bolnavă. Diego, trebuie să-ţi spun ceva, i-a zis Violet cu glas şovăielnic.

O vedea neobişnuit de agitată, şovăitoare şi nu ştia care era motivul.

– Te ascult.

Violet a respirat cu oarecare greutate. Diego era prea supărat pe ea şi se temea de reacţia lui când îi va spune că pleacă de la Bidasoa, de lângă el, cum jurase, aşa că s-a gândit să amâne vestea.

– Nu contează, ceea ce am să-ţi spun poate să mai aştepte un pic.

Din nou tăcerea s-a lăsat între ei ca o ocară cu neputinţă de contracarat.

– Vorbeşte odată!, a îndemnat-o pe un ton sec.

Violet s-a gândit că poate era mai bine să-i spună că pleacă şi să termine odată cu asta. A respirat adânc şi a făcut cu băgare de seamă un pas înapoi.

– Plec, Diego, plec de la Bidasoa.

Ochii lui Diego au căpătat o strălucire primejdioasă.

– Vrei să petreci o vreme departe de Córdoba? În Granada poate?

Violet nu se exprimase bine. Cum spui unui soţ că îl părăseşti? Nu ştia.

– Te dezleg de făgăduiala pe care ai făcut-o, l-a înfruntat în cele din urmă. De angajamentul pe care nu trebuia să ţi-l iei niciodată.

Diego a făcut un pas spre ea, cu un aer amenințător.

– Numai Dumnezeu poate să hotărască aşa ceva!, a rostit cu glas puternic.

Violet a făcut o încercare să înghită saliva groasă.

– Domnul a hotărât, i-a spus cu o voce mică. A rupt legătura dintre noi luând singurul lucru care ne mai ținea uniți.

Diego şi-a pus mâinile în şolduri încercând să-şi stăpânească furia crescândă. O soție nu-şi părăseşte soțul după ce a pierdut un fiu.

– Eşti prea afectată şi nu ştii ce vorbeşti. Violet ar fi putut să râdă de absurditatea situației. Cu zile în urmă era gata s-o alunge din viața lui, fiindcă îl incitase să aibă relații trupeşti cu ea, şi acum, când dispăruse singurul lucru care îi ținea uniți, se dusese, credea că aiurează. Cine este?, a întrebat-o cu glas tăios. Fiindcă am să-l omor!

Amenințarea a lăsat-o cu gura căscată. A clipit de mai mute ori la auzul întrebării inchizitoriale. Cum putea să îi treacă prin minte că era altcineva în viața ei, în afară de nefericire? O jignise profund suspectând-o de infidelitate şi a hotărât să-l atace folosindu-se chiar de bănuiala lui.

– Oare ar fi aşa de surprinzător? Diego şi-a încordat bărbia. Ar fi atât de greu ca alt bărbat să mă socotească frumoasă şi vrednică să fiu iubită?

Diego s-a întrebat de ce glasul ei părea atât de vulnerabil şi emoționat.

– Eşti o femeie frumoasă, asta este de netăgăduit, chiar dacă răutatea întrece cu mult orice însuşire creştinească pe care ai putea-o avea, i-a răspuns cu o furie prost ascunsă.

Diego nu-şi măsura vorbele, s-a gândit ea. Ştia cum să înfigă cuțitul până la plăsele ca să-i facă o rană de moarte.

– Şi care a fost răutatea asta, din pricina căreia să nu mi

se acorde iertarea divină? Te-am folosit sexual, dar nu asta fac bărbaţii de când e lumea lume? Vărul meu a folosit dreptul pe care îl avea asupra logodnicei lui, iubita ta, şi cu toate acestea nu-l blamezi, nu-i aşa?

Diego a făcut un pas, cât îl despărţea de Violet, şi i-a prins bărbia cu atâta putere că a lăsat-o cu gura deschisă.

– Tu nu aveai niciun drept!, s-a răstit îndurerat.

– Dar asta nu mă face rea sau perversă. Am acţionat din iubire şi din iubire se comit cele mai mari nebunii în viaţă. Seducerea ta a fost una dintre acestea. Faptul că te-am silit să faci dragoste cu mine. Aerul şuiera printre dinţii lui Diego, pe măsură ce răsufla. O ţinea de bărbie în vreme ce o privea furios. Ea rămăsese cu privirea senină şi mâinile inerte pe lângă corp, cu un aer înfrânt. Te iubesc atât de mult că am hotărât să te părăsesc şi, dacă ai nevoie de o dovadă a simţămintelor mele creştineşti, tocmai ţi-am dat-o.

Diego nu putea să gândească. Violet îl nedumerea. Spunea că îl iubeşte şi pleca? Nu avea nicio noimă.

– N-ai să mă părăseşti, a rostit.

Violet a dat din cap ca să îndepărteze mâna care o ţinea, dar nu a izbutit, pentru că Diego a luat-o de mijloc şi a apropiat-o de trupul lui cald, încordat.

– Şi pentru ce, Diego? Ca să ne facem şi mai mult rău? Capetele lor erau atât de apropiate că respiraţiile li se amestecau. Nu mă doreşti lângă tine, iar eu nu mai vreau să stau.

– Asta pentru că nu-ţi îngădui să vii în patul meu?

„Pentru că mă alungi din inima ta", şi-a spus mâhnită, deşi buzele i-au rămas pecetluite, însă mâinile au acţionat din voinţă proprie. Degetele i-au mângâiat o buclă rebelă care îi cădea pe frunte şi au aşezat-o după ureche. Pe Diego l-a ars atingerea, şi măruntaiele i s-au strâns

dureros.

– Nu mai vreau să vin în patul tău, i-a spus ea ca şi cum i-ar fi făcut o mărturisire, tăcând un moment înainte de a merge mai departe. Ultima oară când am făcut asta l-a costat viaţa pe micuţul meu şi nu pot să mi-o iert.

– Taci!, a strigat Diego supărat.

Mărturisirea ei că se simţea vinovată îi sporea durerea.

– Îţi doresc linişte şi de aceea trebuie să mă îndepărtez de tine, a încheiat Violet.

Diego gândea la repezeală. Rămăsese încremenit. Ea nu putea să-l părăsească, nu acum când avea nevoie de ea. Descoperirea l-a uluit. Avea nevoie de ea! Dar voia să plece, să-l lase singur într-o casă plină de năluci şi de durere. Dacă făcea asta, n-ar putea să îndure. Alături de ea, pierderea nu-l înnebunea...

– Există un mijloc ca să te împiedic să pleci.

Gura lui a strivit-o pe a ei cu putere. Cu furie şi disperare.

Violet nu se gândise la asta. Diego o strângea tot mai tare de mijloc până când i-a simţit apăsarea sânilor pe torsul tare. Simplul gând de a o pierde îl împiedica să judece sau să se poarte cu înţelepciune. Ea voia să ajungă în patul lui şi era hotărât să-i îndeplinească dorinţa.

Geamătul femeii a sporit nebunia care îl stăpânea. A smuls cu un singur gest corsajul rochiei, asaltându-i gura cu dispreţ şi respect totodată. A luat-o în braţe şi a mers spre pat cu gândul vădit să o posede. A pus trupul uşor pe pat şi a privit goliciunea pe care el o dăduse la iveală rupându-i hainele. Şi-a scos cămaşa şi s-a descheiat la pantaloni. Apoi s-a trântit peste ea, ţinându-şi o mână strâns pe gâtul lung şi alb.

Violet dorea atingerea intimă a lui Diego, să se simtă consumată de patima şi forţa lui, dar preţul putea fi prea

mare şi plătise deja o dată cu tot ce avea. Nu-i mai rămânea nimic, decât o nesfârşită amărăciune care o îneca şi de aceea chibzuinţa a scuturat-o cu o furie devastatoare.

Diego va face dragoste cu ea nu pentru că o iubea sau o dorea, ci din obligaţie, ba chiar din răzbunare şi, chiar dacă nu-şi dorea nimic altceva decât să se piardă în braţele lui, a făcut singurul lucru înţelept la care o îndemna inima, a pus mâna pe pieptul lui şi l-a împins încercând să-l îndepărteze de ea.

– Nu, nu vreau să faci dragoste cu mine. Diego îşi susţinea greutatea pe braţe, sprijinite de o parte şi de alta a trupului femeii. Nu aşa.

– Asta ai căutat mereu.

Violet a închis ochii ca el să nu vadă cât de adânc o rănise din nou. Diego credea că ea căuta doar apropierea trupească de el, dar se înşela. Îi căuta iubirea, însă îşi dăduse seama, chiar dacă prea târziu, că asta era cu neputinţă. Nu putea să atingă o picătură din apa cerului în vreme ce o mistuia setea din infern.

– Confunzi iubirea cu pasiunea, i-a răspuns cu mâhnire. Diego i-a ridicat poalele fustei ca să ajungă la lenjeria intimă. Violet nu l-a oprit, a nădăjduit că o vor face privirile ei, dar s-a înşelat, căci mâna îndrăzneaţă i-a smuls chiloţii fini dintr-o mişcare. Era conştientă că nu putea să oprească atacul bărbatului dacă era hotărât s-o posede şi îl iubea prea mult ca să facă asta, dar trebuia să încerce. El deja se pregătea s-o penetreze. Oricum am să plec, l-a ameninţat.

– Nu, n-ai s-o faci, a rostit el. Şi dintr-o mişcare a pătruns-o. Violet a gemut pentru că penetrarea fusese foarte dureroasă, ca acea primă oară când îl sedusese. Diego nu îi atingea trupul decât prin lipirea şoldurilor. A început să se legene uşor, ieşind şi intrând rând pe rând din inte-

riorul catifelat. Violet se simţea împărţită în două. În acel moment, îl iubea şi îl ura deopotrivă. Diego a accelerat ritmul şi ea a început să respire mai repede, căci cu el era lipsită de voinţă. Ar putea să-şi taie venele dacă Diego i-ar cere-o. Dacă se hotăra s-o ucidă în acel moment, nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin, nici nu i-ar fi luat-o în nume de rău. A ridicat mâinile ca să se prindă de gâtul lui, simţea nevoia să îl apropie de ea ca să-l sărute. Diego nu s-a împotrivit şi a pus stăpânire pe gura ei cu grabă şi lăcomie. Nu o săruta cu duioşie, nici nu se mişca în ea cu delicateţe, dimpotrivă. Se dovedea brusc, aspru, dar ea îl iubea, chiar dacă era o iubire blestemată. Nu, nu vei pleca, a repetat Diego înainte ca trupul lui să se încordeze spasmodic peste cel al lui Violet, care s-a alăturat orgasmului cu o rapiditate ce l-a uimit.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Violet. Făcuse o făgăduială, şi faptul că Diego o antrenase în jocul iubirii nu o va împiedica s-o ducă la capăt, dimpotrivă. Dar era recunoscătoare pentru ultima amintire pe care i-o lăsase Diego: să fie iubită pentru prima oară fără să-l fi silit.

Diego s-a răsucit şi a rămas întins pe spate. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste pleoape ca să-şi aline durerea de cap pe care o simţea de prea multă vreme.

Violet s-a ridicat în cotul stâng şi l-a mângâiat pe frunte cu nesfârşită dragoste.

– Mulţumesc, nu voi uita niciodată acest moment.

– Pleacă, Violet, lasă-mă o clipă singur.

Iar ea i-a făcut pe plac. Şi-a luat rufăria de corp şi corsajul rupt şi a ieşit din încăpere într-o tăcere desăvârşită.

Capitolul 14

Era moartă. Înfrântă. Ajunsese o fantomă vie, fără nimic de oferit, fiindcă nu avea nimic înlăuntrul ei. Acum putea să dea frâu liber întregii dureri pe care şi-o mascase la Bidasoa pentru Diego, ca să-l ajute să suporte mai uşor pierderea lui Miguel, dar ea nu putea să îndure lipsa micuţului ei. Trăia cufundată într-o suferinţă chinuitoare, departe de tot şi ascunsă de lume.

L-a părăsit pe Diego profitând de o plecare de-a lui de-acasă. Închiriase o trăsură şi plecase în frumosul oraş Granada. Vărul ei avea o casă în faţa castelului Alhambra, şi servitorii o cunoşteau, fiindcă fusese acolo odată. A rămas până când a hotărât ce să facă până la urmă cu viaţa ei, deşi a ştiut, după doar două zile, că nu va putea pleca pentru totdeauna din Córdoba. De aceea a angajat un avocat care să se ocupe de restaurarea casei pe care o cumpărase cu luni în urmă. Era amplasată într-unul dintre terenurile cu măslini. Iar casa merita din plin banii daţi pe ea, chiar dacă trebuia refăcută aproape în întregime. Îi dăduse numele Îngerul Mihail, în semn de cinstire faţă de micuţul ei.

Un singur lucru o deranja: Bidasoa era prea aproape, dar, din fericire, stăpânul său se afla atât de departe încât cele două locuinţe păreau despărţite de un ocean imens.

De mai multe săptămâni nu ieşea din casă, nu se simţea în stare să vadă pe nimeni. Nu voia să audă sau să stea de vorbă cu niciuna dintre rudele lui Diego, dorea să rupă orice legătură cu ele şi de aceea nu lua în seamă cărţile de vizită pe care Isabel şi Luis i le lăsau zilnic. Erau foarte stăruitori, dar ea luase o hotărâre şi nădăjduia să iasă din

iadul în care se afla, ca să poată să-şi înceapă prima dintre ispăşiri. Simţea din nou tăişul otrăvitor care îi sfâşia centimetru cu centimetru inima, cu o batjocură crudă. Durerea era atât de neîndurătoare, că nopţile ţipa fără să fie conştientă de asta. Se trezea lac de sudoare, înnebunită şi rănită de moarte în martirizatele ei simţăminte de mamă. De femeie nesatisfăcută. Implora fără odihnă o moarte grabnică, fiindcă era singurul lucru care ar fi putut să-i aline chinul imens.

Violet s-a lăsat să cadă pe saltea, înfrântă. Încetase să mai mănânce, să-şi mai potolească setea. De nimic nu-i păsa, nici de strigătele pe care le auzea în acel moment jos, în vestibul. După glas, a ştiut că era Isabel, care se lupta cu chelăreasa s-o lase să intre în casă. A ascultat sunetul pantofilor pe scări şi a simţit adierea proaspătă care i-a scăldat chipul când Isabel a deschis brusc uşa încăperii.

– Dumnezeule, Violet! Ăsta-i un mormânt! Isabel a tras perdelele cu o mişcare iute şi când a văzut silueta din pat şi-a astupat gura ca să-şi stăpânească un ţipăt. Acolo nu era un trup, ci un cadavru. Sfântă Fecioară! Ce-ai făcut? Violet şi-a spus că nu făcuse nimic ce nu merita. Căuta moartea, dar Hristos al Păgubiţilor şi al Îndurării nu-i asculta umila ei cerere. O făcea să plătească şi să-şi spele vina pe care o simţea ţinând-o în viaţă, dar nu folosea la nimic, era în continuare prinsă într-o furtună veşnică. Ieşind pe coridor, Isabel a poruncit să se pregătească o baie fierbinte şi o supă şi s-a apropiat de pat unde a descoperit trupul aproape lipsit de viaţă al prietenei sale. Dacă te omori, nu vei izbuti să fii cu fiul tău pe lumea cealaltă, s-a răstit la ea cu duritate. Te vei condamna pentru veşnicie. Nu-ţi dai seama de asta?

Ea era pe deplin conştientă de lucrul acesta, de aceea nu se sinucisese încă, deşi simţea o nevoie imperioasă s-o

facă. Şi o speria cumplit eventualitatea de a trece la fapte în orice clipă.

– Vreau să mor, n-am să tăgăduiesc, a şoptit cu o voce întretăiată.

Isabel i-a pus o pernă la spate ca să stea ridicată şi să-i pieptene părul încurcat. Chipul verişoarei sale era foarte palid.

– Am s-o dau afară pe chelăreasa aia care nu e bună de nimic, i-a spus supărată. Mi se pare inadmisibil să stea nepăsătoare văzând că te îngropi de vie.

– Este o slujnică bună, a ripostat cu ultimele puteri. În primele zile nu izbuteam s-o conving să mă lase în pace, dar până la urmă i-am impus să nu mai intre în camera mea.

– Unde este Ana?, a întrebat-o supărată.

I se părea de necrezut că slujnica particulară a lui Violet nu era acasă să aibă grijă de ea.

– S-a dus s-o ia pe nepoata ei de la Madrid. Fata a fugit de-acasă şi Ana este foarte îngrijorată. Cred că avea de gând să se întoarcă cu ea acasă.

Plecarea Anei nu putea să survină într-un moment mai prost, şi-a spus Isabel.

– Ce s-a schimbat, Violet?, a întrebat-o de-a dreptul. Luis şi cu mine credeam că începuseşi să te împaci cu moartea lui Miguel. Auzind numele micuţului ei, a izbucnit din nou în plâns, dar fără să verse nicio lacrimă. Era secătuită. Umerii i s-au zguduit, şi-a lipit pumnii de stomac şi a strâns din dinţi făcându-i să scrâşnească, dar ochii i-au rămas lipsiţi de strălucire, fără viaţă. Îmi pare rău, s-a scuzat Isabel îmbrăţişând-o. A fost o impertinenţă din partea mea.

– Nu pot să mă împac cu moartea lui, Isabel. Vreau să mor şi nu ştiu cum să fac să-mi primească Dumnezeu

sacrificiul.

Isabel a legănat-o încet ca şi cum ar fi fost o fetiţă.

– Diego are nevoie de tine, i-a spus pe neaşteptate, în încercarea de a o alina.

– Îl iubesc atât de mult! Deşi acum aş fi în stare să-l omor!, a gemut neputincioasă.

Isabel era uluită. Dacă îl iubea, de ce naiba îl părăsise?

– A plecat acum câteva săptămâni de la Bidasoa. Se află la moşia Vílchez.

Violet a păstrat tăcerea. La moşie, Diego se va împăca mai uşor cu moartea fiului lor. Acolo va găsi alinare.

– Juana îl va alina. În braţele ei va uita de această întâmplare.

Isabel a clipit uluită. Violet nu putea să vorbească despre Juana, servitoarea care avea o căsnicie fericită şi era mama a trei copii mici. Nu, Violet aiura.

– Diego nu ţi-ar fi niciodată necredincios, este un bărbat de onoare şi este la fel de nefericit ca şi tine. Isabel a tras aer în piept ca să-şi continue mustrarea. Şi nu înţeleg încăpăţânarea asta de a sta despărţiţi. Acum mai mult ca oricând trebuie să fiţi alături unul de altul, să vă sprijiniţi reciproc ca să treceţi mai uşor peste pierderea lui Miguel, a mustrat-o Isabel pe un ton sever.

– Am făcut o făgăduială, i-a mărturisit Violet.

– Ce făgăduială?, a întrebat-o precaută.

– I-am făgăduit lui Hristos al Păgubiţilor şi al Îndurării că îl voi elibera pe Diego şi că mă voi da la o parte din drumul lui ca să-şi refacă viaţa cum a dorit dintotdeauna. Cu o femeie pe care s-o iubească într-adevăr, şi nu cu o păcătoasă care a râvnit la bunul altuia şi i-a pricinuit nenorocirea. Oricât încerca, Isabel nu izbutea s-o înţeleagă. Asemenea făgăduieli nu foloseau la nimic, căci Hristos nu le accepta. Erau sacrificii în van. Am jurat în

noaptea aceea, fără să-mi pese de urmări. Şi trebuie să-mi ţin făgăduiala.

– Hristos nu va primi sacrificiul tău, pentru că te iubeşte.

– Este pedeapsa mea, sunt o laşă, chiar dacă îmi vine greu să recunosc. Isabel o privea pătrunzător. I-am promis unchiului meu că îl voi ajuta să redobândească moştenirea familială pe care o pierduse şi de aceea i-am întins o cursă lui Diego ca să-l compromit. Era beat, lipsit de apărare şi am profitat de ocazie ca să mă strecor în patul lui, l-am aţâţat cu mângâieri şi sărutări neruşinate ca să-mi răspundă. Mi-am îndeplinit făgăduiala faţă de familia mea, în schimb am provocat nefericirea unui bărbat care nu-mi făcuse niciun rău. Am fost atât de crudă!, a rostit chinuită de remuşcări. Iubea pe alta şi eu m-am aşezat în calea acestei iubiri.

– Diego te iubeşte pe tine, a asigurat-o Isabel, şi umerii lui Violet au fost din nou zguduiţi de plâns.

– Mulţumesc că îmi spui asta. Deşi ştiu că nu este adevărat, mă bucur că aşa crezi. Violet a tăcut o clipă evocând o amintire. I-am făcut atâta rău...

Isabel a îmbrăţişat-o mai strâns. Trebuia s-o facă să iasă din melancolia asta nesănătoasă şi din chinul care o istovea. Când îşi va reveni, va vedea totul altfel.

– Mai întâi vei face o baie fierbinte şi apoi te vei hrăni.

– Nu pot, sunt sleită de puteri.

Isabel a blestemat în sinea sa, căci salvarea ei din situaţia aceea dezastruoasă avea să fie foarte dificilă, dar s-a dedicat în întregime acestui scop. Soţia vărului ei va redeveni femeia pe care o cunoscuse ea.

Violet s-a trezit în cele din urmă. Mulţumită stăruinţei lui Isabel, îngrijirii şi atenţiei sale neîncetate, izbutise să

facă mai suportabilă suferința care îi schingiuia inima. A încurajat-o așa cum a putut, ducând-o chiar la câteva orfelinate din oraș ca să constate câtă nevoie era de ea. Acolo, printre copiii lipsiți de iubire, își găsise un rost. Și s-a dedicat ajutorării lor în toate privințele, făcând, printre altele, o însemnată donație în bani pentru înființarea unei noi școli care avea să poarte numele de Miguel Vílchez.

Chiar dacă Violet nu zâmbea, ochii ei își recăpătaseră o parte din strălucirea de odinioară. Era mult mai slabă, dar asta nu era din pricina suferinței cumplite pe care o îndurase. Luis obișnuia să le însoțească în vizitele la mănăstire și a ajutat-o în toate chestiunile legale referitoare la ajutoarele destinate îngrijirii micuților. Culoarea îi revenise în obraji, ca și nădejdea că putea să facă ceva folositor cu viața ei.

Isabel și-a întors privirea de la scenă la prietena ei, care era absorbită de spectacol. Dansatorul Curro Jiménez izbutise s-o entuziasmeze prin ritmul săltăreț al picioarelor pe podeaua din lemn.

– Este superb!, a remarcat Violet.

Isabel i-a zâmbit înțelegătoare.

– Auzi cum cântă chitara?, a întrebat-o. Violet a dat aprobator din cap. În acel moment a înțeles pe deplin de ce oamenii din Sud manifestau atâta respect pentru un instrument muzical precum chitara. Ea ascultase muzicieni de renume interpretând piese faimoase, care o emoționaseră mult, dar dansatorul îi capta în mod special atenția. Emana forță și hotărâre. Sâmbătă ești invitată la palatul Gaena. Violet s-a grăbit să refuze, clătinând de mai multe ori din cap. Luis și cu mine te vom însoți. O să-ți facă bine.

– Nu am chef să mă aflu într-un loc înțesat de lume, i-a mărturisit, continuând să privească spre scenă.

Isabel s-a gândit ce argumente să folosească pentru a o convinge.

– Va fi de faţă marchiza de Santos. Violet ştia că prietena ei încerca s-o ispitească, dar ei îi era totuna. Chiar dacă la cină ar veni însuşi Fernando, regele Spaniei, ea nu avea de gând să meargă. Şi contesa de Azuel.

Isabel se străduia din răsputeri, s-a gândit Violet cu un licăr de umor în pupile.

– Vorbesc serios, nu stărui.

Isabel s-a hotărât să folosească un ultim cartuş.

– Luis va fi foarte dezamăgit, fiindcă în absenţa ta va trebui s-o însoţească pe Blanca şi ştii foarte bine că nu îi suportă pălăvrăgeala obositoare.

Violet şi-a luat o clipă ochii de la dansator ca să se uite la Isabel.

– Este nedrept să vorbeşti aşa despre verişoara ta!, a mustrat-o cu un aer senin.

– Luis vrea foarte mult să stea de vorbă cu un bancher care va fi de faţă. Dacă te va însoţi pe tine, va putea să aibă o discuţie de afaceri care să nu fie întreruptă de intervenţii copilăreşti.

Violet şi-a mijit ochii verzi, cântărind argumentele lui Isabel în favoarea participării la cină. Era adevărat că ar putea să facă rost de nişte fonduri pentru şcoala copiilor, iar Luis ar avea posibilitatea să poarte o discuţie, fără să fie nevoit să facă pe dădaca micuţei Blanca. La cei şaptesprezece ani ai ei avea o energie debordantă. La reuniunile la care luase parte, îl chinuise pe bietul Luis, silindu-l să danseze practic toată seara şi să întreţină conversaţii obişnuite între fetiţe.

– Am să mă gândesc. A fost singura concesie pe care a făcut-o, dar Isabel a strâns-o cu dragoste de braţ. Şi acum lasă-mă să mă delectez mai departe cu arta lui.

Isabel a răsuflat uşurată. Era prima serată mai însemnată la care va lua parte şi cine ştie peste ce surprize ar putea da acolo. O vedea atât de refăcută că îi venea să se roage şi să-i mulţumească lui Hristos.

Încetul cu încetul, Violet va redeveni femeia care venise în Córdoba.

Capitolul 15

A luat din nou sticla, a dus-o la gură şi a băut până când mai multe picături i-au alunecat pe bărbie. Le-a şters cu dosul mâinii, dar alcoolul nu izbutea să atenueze simţămintele contradictorii pe care le închidea în piept. Miguel nu mai era, nici Violet. Îl părăsise, aşa cum făgăduise, şi acum, când în sfârşit avea parte de singurătatea după care tânjise atât de mult, o disprețuia. Bidasoa era lipsită de viaţă, ca şi el. Diego semăna cu o cochilie goală care nu folosea la nimic şi de aceea hotărâse să se depărteze de lume şi să se îngroape în munţi, dar luase durerea şi amărăciunea cu el. Nu izbutea să scape de senzaţia aceea de neputinţă care îl însoţea zi şi noapte din ceasul acela blestemat. Nu putea să se concentreze la lucru şi de aceea îşi nesocotise treburile. Din fericire, administratorul era un bărbat foarte priceput.

Amânase la nesfârşit chiar şi să călărească, pentru că nu suporta să iasă dintre cei patru pereţi pe care îi socotea mormântul lui în viaţă.

Ar fi dat orice ca să audă iarăşi râsul copilăresc al lui Miguel, vorbele lui stâlcite, însoţite de privirea limpede şi fără pată. Ar fi dat tot ce avea ca să mai vadă măcar o dată verdele ochilor lui, atât de asemănători celor ai mamei lui... De ce naiba se gândea la femeia care îi întorsese spatele atunci când avea cea mai mare nevoie de ea?

Îi era dor de glasul blând şi măsurat al lui Violet când se juca cu micuţul lor sau când îl îndemna să-şi bage picioarele în fântâna din curte, crezând că nimeni nu va descoperi năzdrăvănia. Când îşi dăduse seama că

devenise atât de importantă în viaţa lui? Fusese atât de ocupat să-şi plângă de milă, că fusese orb la orice altceva.

O învinovăţise întotdeauna că îl obligase să se înhame la o căsătorie plină de suferinţă, dar la un moment dat, dintr-o pricină ciudată, începuse s-o iubească, deşi o acuza de fiecare dată când erau împreună.

Diego şi-a criticat cu sinceritate purtarea, felul său de a trata problemele şi a recunoscut că avea o mare parte de vină pentru simţămintele romantice pe care le trezise în Violet când o cunoscuse în ţinuturile din Nord.

Cum de nu-şi dăduse seama că purtarea lui galantă îi alimenta dragostea de care nu era interesat? Acum dădea o mare însemnătate privirilor îndurerate pe care i le adresase ea pe meleagurile ei, zâmbetelor timide pe care i le dăruise, iar el, neştiutor ca nimeni altul, contribuise prin faptele lui la iluzionarea unei fete nevinovate.

Diego nu putea să nu se gândească la evenimentele care îl siliseră să se însoare cu o străină şi şi-a asumat o parte din vină pentru acest deznodământ. Şi-a amintit plimbările călare pe care le făcuseră împreună în unele dimineţi şi care sporiseră interesul ei faţă de el.

Şi acum unde rămăsese iubirea vieţii lui? Fata care fusese toată lumea lui vreme de atâţia ani? Recunoştea cu sinceritate că fusese o iluzie a tinereţii din pricina lipsei de experienţă. A fost nevoie de moartea lui Miguel ca să i se ia un văl de pe ochi. Iubirea pe care el o credea adevărată era o himeră. Fata care însemnase totul pentru el detesta să călărească de când aflase la ce folosea un cal şi de aceea se bucurase el, fără să se gândească la urmări, de compania unei femei frumoase care era, în plus, o amazoană excepţională. Râsese cu Violet la comentariile ei glumeţe, ea fiind singura femeie care se purta firesc, fără frivolitate. Se întrecuseră în curse dintre care el pierduse

câteva. Acum îşi dădea seama că femeia de care se crezuse îndrăgostit devenise o închipuire începeţoşată. Şi vreme de luni în şir îşi hrănise iluzia pierdută. Viitorul frânt.

Iubise pătimaş o fetiţă, e adevărat, dar nu cu maturitate, ci iluzionându-se că va deveni o femeie care va trăi şi va respira pentru el. Acum se vedea nevoit să recunoască faptul că trufia, şi nu inima lui, se lăsase amăgită de o iluzie.

Ca militar, legăturile lui cu femeile fuseseră destul de puţine şi poate de aceea îşi făcuse o imagine greşită despre fata care îl făcea mereu să râdă prin faptul că gesturile ei erau nechibzuite. Acum nu mai putea să facă nimic, decât să-şi plângă singur de milă din pricina urmărilor faptelor sale.

O învinovăţise pe Violet că se amestecase între el şi iubirea vieţii lui. Dar iubirea vieţii lui era tocmai femeia care îl sedusese într-o noapte cu lună plină.

A luat din nou sticla şi a băut o înghiţitură atât de mare, încât aproape s-a înecat din lipsă de aer.

Vreme de ani în şir fusese obsedat de o iluzie tinerească şi îndrăzneaţă şi acum, când iubea o femeie cu raţiunea pe care i-o îngăduia experienţa, ea nu mai voia să ştie de el. Avea vreo noimă? Cu ochi sticloşi s-a uitat la tablourile care atârnau pe unul dintre pereţii salonului şi şi-a dat seama că nu era niciunul de-al lui Miguel, nici de-al lui Violet. O greşeală de neiertat pe care nu mai putea s-o îndrepte.

– Mi se pare de neconceput nechibzuinţa ta.

Glasul lui Luis l-a făcut să întoarcă brusc capul spre el. Ce dracu' făcea în Hornachuelos?

– Ce-i cu tine la moşia Vílchez?, l-a întrebat, deşi ştia răspunsul.

– Am venit să-ţi înapoiez o parte din banii pe care mi i-

ai împrumutat.

Spatele lui Diego s-a încordat vădit.

– Ai venit să-mi înapoiezi banii *soţiei mele*... banii mei?

Luis a schiţat un mic zâmbet când l-a auzit. Vărul lui rostise mai apăsat cuvântul soţie, deşi, după felul cum îl privea, se îndoia că îşi dăduse seama. Starea de delăsare în care l-a găsit l-a făcut să ofteze, adânc îngrijorat.

– Presa merge foarte bine, a început să-i spună, abia dacă pot să presez toate măslinele pe care le primesc, chiar şi unii moşieri de la ferme mai îndepărtate au hotărât s-o folosească. Diego s-a bucurat, dar n-a rostit niciun cuvânt. Apropo, arăţi îngrozitor, a spus Luis pe un ton critic. Diego era o umbră. Lui Violet nu i-ar plăcea să te vadă în starea asta jalnică.

Diego a respirat adânc şi a numărat până la zece. Dacă Luis o ţinea tot aşa, va da peste o mare belea: pumnii lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să i se zgândăre rana, care încă sângera.

– Mă îndoiesc că mă va vedea în starea asta sau în oricare alta, i-a spus cu un glas din care răzbătea o furie nedisimulată. Prin urmare, grija ta nu are rost.

– Violet s-a întors la Córdoba de multă vreme, l-a înştiinţat.

O uşoară zvâcnire a ochiului drept i-a dat de înţeles lui Luis că Diego era mai afectat de veste decât voia să recunoască.

– De ce crezi că trebuie să ştiu?

Diego a recunoscut în sinea lui că din cauza supărării îi răspundea atât de brutal.

– Pentru că, dacă ai vedea-o, ţi-ai da seama de răul pe care vi-l faceţi unul altuia.

Diego a închis ochii şi a înghiţit anevoie saliva.

– Nu eu am părăsit-o!, a ripostat cu amărăciune.

– O învinovăţeşti pentru asta? l-a întrebat uimit Luis.

Diego nu ştia unde voia să ajungă vărul lui.

– Am rugat-o să nu plece, a mărturisit întristat.

– Cunoscându-te, ştiu că nu ai rugat-o, mai degrabă i-ai poruncit.

Diego a lăsat sticla pe un colţ al biroului şi s-a uitat cu obrăznicie la vărul lui.

– Aveam nevoie de ea, Luis, şi m-a lăsat baltă în cel mai greu moment al vieţii mele.

– Te iubeşte, i-a răspuns Luis.

– Nu părăseşti pe cine iubeşti!, a strigat Diego fără să îşi ascundă ranchiuna.

– Mă uimeşte egoismul tău. Diego l-a privit cu gura căscată. Soţia ta nu a putut să dea frâu liber suferinţei ei până când nu s-a încredinţat că tu vei face acelaşi lucru cu a ta şi vei trece peste ea. Diego a clipit o singură dată. Ce încerca vărul lui să-i spună? Luis avea chipul neobişnuit de serios. Nu a putut să plângă moartea micuţului ei, nici să-şi exteriorizeze amărăciunea, fiindcă era prea îngrijorată de suferinţa ta, ca să se mai ocupe şi de-a ei.

Vorbele lui Luis l-au lovit ca un trăsnet, căci erau adevărate. În cele mai negre şi mai cumplite ceasuri de durere care îl măcinaseră, Violet fusese alături de el. Îmbrăţişându-l, alinându-l. Datorită prezenţei ei nu înnebunise, iar el o răsplătise cu răceală şi nepăsare.

– Ai venit ca să-mi înapoiezi banii sau ca să mă jigneşti?, l-a întrebat morocănos.

Luis a înjurat în sinea sa, dar de îndată şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

– Am venit să-ţi cer să te întorci la Córdoba. Violet are nevoie de tine. Diego şi-a spus că Luis glumea. Nu se va întoarce niciodată. Simţea o nevoie imperioasă să se îngroape de viu. Emoţiile erau încă vii, inclusiv durerea

care îl asalta feroce. Nu, nu putea să se întoarcă în oraş, fiindcă suferinţa pe care i-o pricinuise plecarea ei îl rănea aproape la fel de mult ca pierderea lui Miguel. Dacă nu ai grijă de ce-i al tău, un altul o să fie bucuros s-o facă, l-a prevenit.

– Vorbeşti în numele tău?

Întrebarea ardea ca uleiul încins. Vărul său şi-a încrucişat picioarele înainte să-i dea un răspuns tăios.

– Eşti un ticălos fără pereche, i-a spus, înţelegând îndoitul tâlc al întrebării lui Diego. Chiar credea că el s-ar purta într-un fel atât de mârşav? Nu te-aş jigni niciodată în felul ăsta. Dar Quintana nu are atâtea scrupule.

Nările lui Diego s-au dilatat când a auzit numele, dar cunoştea repulsia pe care o simţea Violet faţă de toreador şi nu şi-a făcut griji.

– Mă surprinde atitudinea ta bun samaritean, dar îţi pierzi vremea, i-a spus după o pauză. Violet nu mai doreşte să fie cu mine şi trebuie să-i respect dorinţa.

Luis a stăruit. Diego nu-şi dădea seama de primejdia ce o păştea pe soţia lui într-un oraş plin de bărbaţi care admirau tot ce era diferit, exotic. Iar Violet, cu trupul ei zvelt, părul blond şi ochii verzi, exercita o atracţie pe care ar fi fost imposibil s-o nesocotească.

– Prin încercările lui de a se apropia de Violet, Quintana a trezit interesul lui Pedro Juan Fernández de Castro, marchiz de Montenegro, faţă de ea. Ştiu că îl cunoşti. Diego a mijit ochii. Ultima veste dată de Luis îl îngrijorase cu adevărat. Marchizul de Montenegro era un nobil important din Córdoba şi susţinător al lui Carlos, fratele regelui Fernando. Soţia îi murise într-un accident de trăsură în urmă cu doi ani şi îl lăsase cu doi copii mici, Pedro şi Teresa, de cinci şi şapte ani. Luis a remarcat

fiecare emoţie întipărită pe chipul vărului său, i-a văzut ezitarea şi îndoiala, dar rezista într-o muţenie jignitoare. A înţeles că trebuia să treacă direct la subiect. Aproape a murit, Diego. S-a delăsat într-un fel care mă înfioară. Diego nu se aştepta la aceste vorbe, şi la auzul lor a simţit o emoţie neaşteptată. La ce delăsare se referea? Luis a continuat, dându-i toate amănuntele. Dorea să moară şi, dacă nu intervenea Isabel, crede-mă, acum nu ai fi plâns doar pierderea fiului, ci şi a soţiei tale.

Pumnalul i-a intrat în stomac până la plăsele. Vorbele lui Luis păreau lipsite de noimă. El însuşi remarcase tăria şi curajul lui Violet după moartea fiului lor. Ceea ce auzea i se părea imposibil şi de neînţeles.

– Nu înţeleg ce vrei să sugerezi şi cu ce scop.

– Încerc să-ţi spun că soţia ta are nevoie de tine, acum mai mult decât oricând. Nu poţi să-i întorci spatele. Diego a strâns supărat buzele până le-a redus la o linie. El nu îi întorsese spatele soţiei lui, dimpotrivă. Violet te iubeşte într-un fel atât de profund că îmi stârneşte invidia. Oricare bărbat s-ar simţi onorat şi fericit să fie iubit astfel.

Diego şi-a spus că Luis bătea câmpii. Dacă într-adevăr Violet îl iubea aşa de mult cum spunea, ar fi rămas alături de el. Dăruindu-i copii... Gândul a devenit chinuitor, căci îl rănea de moarte.

– Nu te-am întrebat dacă mă iubeşte, ci la ce te referi când spui că aproape a murit.

Luis s-a gândit la vorbele cele mai potrivite ca să-l înduioşeze, să-l facă să iasă din hăul acela în care se cufundase din proprie voinţă.

– Voia să moară, dar se temea prea mult de pedeapsa divină ca să se sinucidă. Doar din această pricină este încă în viaţă. Luis a băgat de seamă că vărul lui înghiţea

anevoie. Când Isabel a izbutit să o vadă, după mai multe încercări, era aproape un cadavru.

Diego a închis ochii îndurerat. Dacă vorbele lui Luis erau adevărate, el avea cea mai mare vină pentru nefericirea lui Violet. Toate faptele sale fuseseră comise, ceea ce el credea că era o onoare incontestabilă, dar acum se temea că o nedreptățise.

– Cum se simte?

Tonul lui Diego era nerăbdător. Se angajase într-o luptă în care știa limpede că el era cel învins.

– Trăiește doar din inerție. Singurul lucru care o ajută să nu-și piardă mințile este grija pentru copiii de la orfelinat. Face donații mari pentru construirea unei școli și a unui spital, adună fonduri și de aceea ia parte la unele evenimente și întruniri organizate de doamne care îi aplaudă inițiativa. Diego îl privea pe Luis fără să clipească. La una dintre aceste întruniri l-a cunoscut pe marchizul de Montenegro, care a pus capăt atențiilor ireverențioase din partea lui Quintana, ce continuă s-o urmărească cu neruşinare. După întâmplarea aceea, Montenegro o asaltează emoțional și într-un fel atât de discret că ea nici nu-și dă seama. Și, pentru că sunt conștient de vulnerabilitatea ei, am venit să te previn. O femeie atât de lipsită de apărare este o ispită prea mare pentru un bărbat atât de protector ca Montenegro. Știi doar. Stomacul lui Diego s-a strâns dureros. Nu l-ar fi îngrijorat nicicând interesul lui Quintana pentru Violet, dar cu marchizul era altceva. Îl cunoștea foarte bine, fusese cel mai apropiat prieten al lui până când s-a însurat cu Teresa, femeia care a izbutit să despartă doi buni prieteni. Te gândești cumva să-i acorzi divorțul?

Întrebarea lui Luis era de prisos, și-a zis Diego, fiindcă un catolic spaniol nu divorța, nici nu-și încălca jurămin-

tele sacre care se rosteau o dată în viaţă, iar vremea le făcea de nezdruncinat.

– Niciodată n-am să-i acord divorţul. Şi nici ea nu ar îndrăzni să mi-l ceară.

Luis şi-a reprimat un zâmbet la auzul răspunsului hotărât şi posesiv al vărului său. Până la urmă găsise spărtura prin care să-l hărţuiască până când îl va face să reacţioneze.

– Şi-atunci socoteşti mai potrivit s-o transformi în adulteră? Dinţii lui Diego au scrâşnit cu putere. Fiindcă purtarea ta nepăsătoare la asta o va împinge.

– Ajunge, Luis!, a strigat supărat. Orice bărbat are o limită, iar tu o forţezi pe-a mea.

– Îţi relatez nişte fapte, ca să te fac să acţionezi. Chiar te preţuiesc, şi asta e valabil şi pentru ea. Este o femeie nemaipomenită şi merită tot ajutorul cu putinţă, cu atât mai mult de la singurul om care are dreptul să i-l dea: tu.

– Nu cumva te-a trimis ea ca să-i netezeşti calea? Poate se gândeşte la posibilitatea de a divorţa şi te foloseşte ca să afle ce cred eu despre asta?

Luis a oftat adânc, auzind concluziile la care ajunsese Diego. Fără îndoială, supărarea vorbea în locul lui şi aceasta putea să-l împingă pe un bărbat să treacă la fapte. De aceea s-a hotărât să-l zgândăre şi mai mult.

– Violet nu are nicio legătură cu vizita asta, dar am crezut că era de datoria mea să te previn de urmările nedorite pe care poate să le aibă pentru tine starea asta de lucruri. Am în vedere nepăsarea pe care o manifestă faţă de ceea ce îţi aparţine prin drept divin.

Diego şi-a rezemat capul de spătarul fotoliului şi a închis ochii. Vorbele lui Luis îl afectaseră profund, zgândărindu-i durerea.

– Nu mi-am câştigat niciodată acest drept, a mărturisit

în cele din urmă. Luis a păstrat tăcerea. Am crezut că era o pedeapsă şi am tratat-o ca atare. Merit ceea ce mi se întâmplă. Şi într-adevăr era o pedeapsă corectă pentru faptele lui. Ea îl iubise, iar el îi dispreţuise dragostea. Acum îşi dădea seama că şi el o iubea, iar ea îi plătea cu aceeaşi monedă pe care o folosise el: nepăsarea. Tăcerea dintre cei doi bărbaţi a devenit stânjenitoare. Luis şi-a spus că toate străduniile lui fuseseră în zadar. Vărul său era cufundat într-o nepăsare distrugătoare, aşa cum fusese cu săptămâni în urmă Violet. Dar nu se va da bătut, va încerca să-l scoată din puţul amărăciunii în care căzuse. Din fericire, nu a fost nevoie, pentru că Diego a reacţionat până la urmă. Nu ştia care dintre toate vorbele pe care le rostise nimeriseră la ţintă, dar imediat s-a simţit uşurat. Dacă mă aştepţi, mă întorc cu tine la Córdoba, i-a spus cu o figură obosită. Luis a dat aprobator din cap. Am să dau poruncile necesare ca să se facă pregătirile în lipsa mea.

– Putem să fim la Bidasoa la primul ceas al serii, i-a spus Luis.

Diego nu i-a mai răspuns.

Capitolul 16

Florile o îmbătau cu mirosul lor. Mireasma dulce a crinilor o însoţea în vreme ce suia Cuesta de los Gabachos dinspre San Fernando. Strada lega cele două părţi ale oraşului, Villa cu Ajerquía. În drumul ei, Violet privea prăvăliile cu umbrele şi evantaie, dar şi prăvălia de cărbune. A admirat ghivecele de pe fiecare scară ce înconjura pereţii caselor. În capătul străzii s-a oprit la librărie, a privit curtea interioară a casei mari, a cărei uşă era deschisă, şi, când a cotit ca să traverseze strada pietruită, a dat nas în nas cu un bărbat care a ţinut-o de umeri să nu cadă pe spate din pricina izbiturii. Când a înălţat ochii ca să-i mulţumească, l-a văzut pe Pedro Fernández de Castro, şi surpriza a amuţit-o. Ce căuta marchizul în partea aceea a oraşului? Se afla prea departe de casa lui, palatul Montenegro.

– Vă simţiţi bine?, a întrebat-o.

Ea a dat aprobator din cap.

– Domnule Fernández, ce surpriză!, a rostit. Nu ştiam că v-aţi întors în Córdoba.

Pedro plecase la Madrid pentru nişte chestiuni importante, dar se întorsese curând. Câţiva crini căzuseră, şi el s-a aplecat să-i ridice.

– Doream să mă întorc, i-a răspuns cu blândeţe, continuând s-o privească şi dându-i totodată florile care îi căzuseră din braţe.

Violet le-a luat roşindu-se.

– Îmi închipui că le-a fost dor copiilor de domnia voastră, nu-i aşa?

– Copiii mei sunt întâia pricină a întoarcerii mele, iar domnia voastră a doua.

Violet s-a simțit stânjenită la auzul vorbelor marchizului.

– Daţi-mi voie, vă rog.

A făcut un pas înapoi ca să-şi vadă de drum. Pedro a prins-o de braţ.

– Iertaţi-mă dacă v-am supărat. Departe de mine ideea să vă jignesc prin vorbele mele, a lămurit-o el în grabă. Sunt nerăbdător să văd lucrările de la spital. Braţele lui Violet s-au înmuiat la auzul explicaţiei. Interesul lui Montenegro nu avea legătură cu ea, ci cu afacerile lor comune. Fernández s-a uitat la florile pe care le strângea la piept. Îmi închipui că duceţi florile la orfelinat. Îmi daţi voie să vă însoţesc?

Violet a făcut un semn de încuviinţare şi a luat braţul pe care i-l oferise, zâmbindu-i prieteneşte. Pierderea soţiei şi singurătatea celor doi copii cărora le era dor de mama lor strânseseră legăturile de prietenie dintre ei. Înţelegea prea bine simţământul de abandon pe care îl încercau copiii, ca şi pierderea suferită de marchiz. Ea însăşi fusese lovită la fel de crunt ca el.

– Nu mă aşteptam să vă văd pe-aici, i-a spus cu privirea pierdută.

Îi cunoştea pe copiii lui Montengro şi îi îndrăgise, iar ei se purtau mereu respectuos faţă de ea.

– Am comandat nişte cărţi pentru copii.

– Ce fac Pedro şi Teresa?

Montenegro i-a adresat un zâmbet binevoitor. Femeia întreba de copiii lui într-un fel cu totul dezinteresat. Pierderea pe care o suferise ea, prin moartea micului Miguel, era şi mai mare decât aceea îndurată de el prin moartea Teresei, soţia sa. Violet era prima femeie pe care nu o interesa titlul lui şi, chiar dacă marchizul ştia că nu era întru totul liberă, depărtarea de baronul de Bidasoa îi

dădea de înţeles că va fi foarte curând. De ce se arăta Diego atât de nepăsător faţă de o femeie atât de deosebită cum era soţia lui?

– Micuţii mei sunt nerăbdători să vă revadă. Le place să le povestiţi despre locurile domniei voastre de baştină. Povestea monstrului din pădure nu i-a lăsat să doarmă două nopţi.

Violet a regretat că le spusese micuţilor povestea, dar ochii zâmbitori ai lui Montenegro au liniştit-o.

– Niciodată gândul meu nu a fost să-i tulbur, s-a scuzat, dar Montenegro nu a mai apucat să-i răspundă, pentru că ajunseseră la orfelinat.

Violet a bătut cu putere în uşă cu ciocanul greu şi după câteva momente aceasta s-a deschis, şi o călugăriţă a zâmbit la vederea lor.

– Bine aţi venit! Copiii sunt nerăbdători să se revadă.

– Îmi pare rău că de data asta nu pot să rămân, i-a spus el. Violet s-a întors şi l-a privit. Montenegro îşi ţinea pălăria în mâini şi o învârtea între degete. Ea tocmai îi dăduse crinii călugăriţei, care i-a dus în capelă. Nădăjduiesc să vă văd curând la Montenegro. Am de gând să dau o petrecere la care vor veni oameni de afaceri leonezi[3], dispuşi să facă donaţii pentru proiectele noastre.

Era o veste minunată! Violet şi-a zis că în curând vor avea sprijinul necesar pentru începerea lucrărilor la spitalul de copii. Şcoala o umplea de mândrie şi de fiecare dată îşi făcea tot mai multe iluzii. Se simţea folositoare. Prin influenţa marchizului de Montenegro, fondurile trebuincioase vor fi acoperite în curând.

– Cu multă plăcere, doar ştiţi că orice strădanie e prea mică pentru îmbunătăţirea vieţii acelor micuţi. Violet a

[3] Originari din León, provincie din nord-vestul Spaniei. (n.t.)

tăcut un moment. Veţi veni la reuniunea de la palatul Gaena? Marchizul a încuviinţat din cap. Atunci ne vom vedea acolo.

– Îmi va face plăcere să vă însoţesc, dacă îmi îngăduiţi.

Violet a refuzat politicos.

– Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, dar voi fi însoţită de vărul meu, Luis Vílchez, şi de sora lui, Isabel.

Montenegro şi-a mijit ochii negri. Socotea că are în Vílchez un rival demn de luat în seamă.

– Ne vedem acolo. Până atunci, aveţi grijă de domnia voastră.

Marchizul a ieşit pe uşă, dar, înainte să se facă nevăzut pe stradă, s-a uitat la ea o ultimă oară şi a înclinat din cap. Nu-şi pusese încă pălăria. Violet i-a răspuns cu un gest al mâinii şi, o clipă mai târziu, s-a răsucit pe călcâie şi a urcat scara abruptă spre camerele copiilor. Cunoştea ca-n palmă mănăstirea, iar călugăriţele o lăsau să meargă unde voia. Nu mai era nevoie s-o însoţească.

Casa Villares se afla într-o zonă liniştită din Córdoba, în piaţa Cruz del Rastro. Isabel îi spusese de mai multe ori povestea acelui monument atât de semnificativ.

Frăţia Caritătii era un ordin întemeiat în mănăstirea San Pedro pentru ajutorarea invalizilor şi alinarea suferinţelor muribunzilor. S-a hotărât punerea unei cruci în piaţă pentru a se comemora uciderea evreilor şi a convertiţilor din anul 1473, ca urmare a unui eveniment petrecut la procesiunea Fecioarei. Isabel îi spusese că potrivit legendei sângele victimelor săpase un drum îngust pe pământ, creându-se un râuşor care a lăsat o urmă bine marcată ce ajunsese până la o câmpie mică de pe malul Guadalquivirului şi de aceea în locul acela se pusese prima dintre cruci. Cea pe care o vedea ea în acest

moment fusese aşezată cu peste douăzeci de ani în urmă. Casa prietenilor Isabel şi Luis era mai mică decât Bidasoa, dar avea acelaşi aer seniorial şi primitor. Când se pregătea să bată, majordomul a deschis uşa. Violet i-a zâmbit cordial.

– Doña Isabel vă aşteaptă, i-a spus servitorul cel slăbănog. I-o luase înainte în gând şi vorbe. Urmaţi-mă, vă rog. Violet i-a dat mănuşile, pălăria cu văl şi capa. După ce majordomul le-a pus la locul lor, i-a făcut semn să-l urmeze. Vestibulul larg dădea într-o curte cu fântână. Ea realizase că, practic, toate casele aveau grădini deschise şi fântâni ca puncte de atracţie. Violet nici nu mai concepea o casă fără aceste două elemente pe care le socotea indispensabile. A observat ghivecele mari cu copăcei cu frunze perene: portocali şi lămâi, care miroseau foarte plăcut. Au străbătut salonul de lectură, cel de croitorie şi, în cele din urmă, majordomul a deschis uşa bibliotecii ca s-o anunţe. Doamna Vílchez.

Isabel s-a întors către uşă şi i-a zâmbit larg, pentru care i-a fost recunoscătoare.

– Am să-ţi dau o veste mare, i-a spus, nemaiputând să aştepte până când se aşază şi ia o ceaşcă de cafea. S-a întors!

A privit-o cam mirată.

– Cine s-a întors?

– Emilio de la Sierra, conte de Rosales. Violet nu ştia cine era bărbatul pe care îl pomenise Isabel. Aceasta, văzând nedumerirea verişoarei sale, a lămurit-o emoţionată: bărbatul vieţii mele.

Surpriza a făcut-o să-şi ducă mâna la gură ca să-şi înăbuşe un strigăt. Era o veste nemaipomenită. Isabel era îndrăgostită! Cum de nu se gândise?

– Bărbatul vieţii tale?

– S-a întors de pe mare, Violet. Acum era şi mai nedumerită. Este căpitan pe Santa Sabina. Nu l-am mai văzut de mai bine de şase ani. Sunt atât de fericită şi emoţionată! Marea mi l-a dat înapoi până la urmă.

– Isabel!, a exclamat alăturându-se bucuriei ei. Este o veste minunată.

Chipul lui Isabel a devenit neobişnuit de serios, şi Violet nu ştia care era pricina unei schimbări atât de mari de dispoziţie.

– Mama nu a văzut niciodată cu ochi buni o legătură între noi. Isabel rămăsese pe gânduri, ca şi cum şi-ar fi amintit o întâmplare foarte tristă din trecut, dar în acel moment şi-au făcut intrarea în bibliotecă gemenii Felipe şi Enrique, fraţii lui Isabel, împreună cu mama lor.

– Violet dragă, a salutat-o aceasta politicoasă, ce plăcere să te văd la Villares!

Violet s-a ridicat ca să primească un sărut pe obraz de la mama lui Isabel. Ambele femei aveau acelaşi nume, deşi erau total diferite la înfăţişare şi fel de a fi.

– Doña Isabel, mă bucur să vă văd! Felipe, Enrique!, i-a salutat ea pe gemeni cu un zâmbet sincer.

Băieţii au înclinat respectuos din cap înainte să ia loc lângă sora lor. Privindu-i cu atenţie, Violet şi-a zis că vor fi doi bărbaţi foarte frumoşi când vor ajunge la vârsta adultă, căci abia aveau şaisprezece ani şi semănau ca două picături de apă, cu ceea ce îi punea în încurcătură pe cei care îi vedeau.

– Mamă, vrem să plecăm, a spus deodată Felipe, înainte ca mama lui să sfârşească să-i umple o ceşcuţă cu ciocolată caldă.

Doña Isabel s-a uitat la fiii ei cei mici cu oarecare reproş în ochii întunecaţi.

– Nu este momentul nimerit să faci o vizită. Cei doi

tineri au pufnit nemulţumiţi. În absenţa lui Luis, mama se dovedea severă şi de neclintit. Vei veni la cina de la Gaena?, a întrebat-o pe Violet pe un ton ceremonios. Aceasta a dat aprobator din cap. Mă bucur să aflu asta. Margarita şi Águeda vor fi încântate, pentru că vor să-ţi spună câte ceva despre noua şcoală.

– Mă interesează orice sugestie în legătură cu proiectul, i-a răspuns cu precauţie.

Violet fusese surprinsă să constate că mai multe doamne respectabile din Córdoba îi sprijineau iniţiativa de a construi o şcoală nouă.

Restul zilei s-a scurs printre râsete, glume şi comentariile celor doi gemeni despre şcoală şi despre dorinţa de a se încheia cât mai repede cursurile.

Violet se uita la prietena ei, care se cufundase într-o lume cunoscută doar de ea. Voia să poată sta de vorbă împreună despre întoarcerea iubirii vieţii sale: Emilio de la Sierra.

Capitolul 17

Palatul Gaena era plin de nobili cordobezi şi de negustori bogaţi. Muzica ce se auzea dintr-unul dintre saloane înfrumuseţa serata. Violet era însoţită de Luis, care în acel moment stătea de vorbă cu un important om de afaceri din Sevilla. Ea se retrăsese câţiva paşi ca să le ofere o oarecare intimitate. Părerile mai multor doamne referitoare la schimbarea conducerii şcolii fuseseră luate în seamă. Ei i se păreau amănunte lipsite de însemnătate, important era ca şcoala să fie terminată şi copiii să poată fi instruiţi între zidurile ei.

A urmărit cu privirea paşii lui Isabel, care îşi pironise ochii săi frumoşi asupra unui chipeş ofiţer, fără îndoială Emilio de la Sierra. Dându-şi seama de dorinţa care se citea pe chipurile lor, a lăsat ochii în jos gânditoare, întrucât căile iubirii erau prea întortocheate. I se părea nedrept ca doi oameni care se iubeau din tot sufletul să fie nevoiţi să stea despărţiţi din pricina prejudecăţilor familiei.

Violet a revenit brusc la realitate. În vreme ce îi oferea o cupă cu şampanie, Luis îi pusese o întrebare pe care ea nu o auzise.

– Iartă-mă, Luis, eram adâncită în gânduri, s-a scuzat ea, dar el nu a mai apucat să repete întrebarea, pentru că în acel moment a sosit marchizul de Montenegro.

Luis a încruntat din sprâncene, văzând că o privea insistent pe Violet. Dorea ca Diego să ia în mâini frâiele vieţii soţiei lui o dată pentru totdeauna.

– Mă bucur să vă văd, doamnă Vílchez! Luis, Esteban! Pedro Fernández îi salutase pe cei doi bărbaţi, fără să-şi

ia ochii de la chipul ei. Sunteţi foarte frumoasă în seara aceasta. Violet i-a întins mâna ca să i-o sărute şi marchizul a ţinut-o între ale lui mai multă vreme decât s-ar fi cuvenit. Îmi daţi voie să vă invit la dans?

Violet clătina deja din cap în semn de tăgadă, dar, contrar aşteptărilor ei, Luis a încurajat-o să accepte.

– Du-te, Violet, aşa ai să te distrezi câtă vreme închei eu discuţia cu Esteban. Ea a şovăit un moment atât de lung că a devenit stânjenitor. Montenegro te va aduce înapoi după dans.

Fără voie, a luat braţul pe care i-l întindea marchizul, dar nu i-a întors şi zâmbetul. În seara aceea se simţea ciudat, era agitată şi nu înţelegea motivul. Marchizul a călăuzit-o prin diferitele încăperi până în salonul de dans, de unde se auzea un menuet şi, când dansul s-a încheiat, muzicanţii s-au pregătit să cânte un vals. Montenegro s-a postat în faţa ei şi i-a arătat paşii. Lui Violet îi plăcea să danseze, dar era multă vreme de când nu mai făcuse asta: de când se măritase cu Diego.

– Vă gândiţi să vizitaţi vreodată Madridul?

Glasul lui Montenegro a făcut-o să clipească de mai multe ori înainte de a se trezi la realitate. Era foarte distrată în seara aceea.

– Am fost acolo o dată, dar nu m-a impresionat în mod deosebit, i-a răspuns cu simplitate.

– Este cel mai bun loc ca să te pierzi, i-a mărturisit Montenegro.

– Întotdeauna am crezut că pentru a te pierde nimic nu se aseamănă cu Londra.

– Unii spun că ar fi New Yorkul.

Violet a coborât pleoapele la auzul ultimului său comentariu.

– Totuşi, mi-ar plăcea să vizitez Salamanca. Se zice că

are cele mai bune crescătorii de vite din Spania.

Montenegro a zâmbit. Violet era o femeie surprinzătoare. Adora caii, ca şi el, şi se pricepea la multe lucruri pe care el le socotea potrivite doar pentru minţile privilegiate ale bărbaţilor.

– Fără nicio îndoială, după cele cordobeze, a corectat-o cu umor. Acum ea a fost cea care i-a adresat un zâmbet vesel. Marchizul era un bărbat atrăgător şi vreme de o clipă s-a gândit câţi ani ar putea să aibă. Părea mai în vârstă decât Diego, dar nu putea să spună cu precizie. Aveau chiar aceeaşi statură, însă marchizul era mult mai brunet şi mai vorbăreţ. Violet şi-a reproşat aceste gânduri. De ce îl asemuia cu soţul ei? Se simţea neloială. Aş vrea să vă vizitez în curând. Sprâncenele lui Violet s-au înălţat cu o curiozitate pe care nu a încercat s-o ascundă. Aş vrea să vă vorbesc despre ceva.

– Puteţi s-o faceţi aici.

Montengro a tăgăduit de mai multe ori, dar nu a mai apucat să spună nimic, pentru că valsul se terminase.

Şi-atunci ochii ei l-au descoperit pe Diego. O privea fix din celălalt capăt al salonului şi în clipa aceea ea nu a mai auzit râsetele şi vorbele oaspeţilor. Stătea în picioare în mijlocul ringului de dans, dar nu era în stare să se mişte din loc. Se simţea asaltată de o mulţime de îndemnuri pe care nu putea să le urmeze. Se transformaseră în sânge şi nisip în capul ei, în chin în inimă. Ar fi vrut să-i strige să se apropie, să nu şovăie şi s-o cuprindă în braţele lui.

Diego continua să o privească cu o intensitate devoratoare. Îi pricinuia spasme chinuitoare în pântece. Făcea paşi mici străbătând salonul, fără să-şi desprindă de pe chipul ei ochii adânci, ce urmau acelaşi drum ca şi picioarele. Se roteau în jurul ei, chiar dacă el nu-şi dea seama. Gura lui Diego i-a şoptit numele, a putut să-l ci-

tească pe buzele lui. Simţea că o cheamă, îi insufla iubire şi dorinţă doar privind-o. Ce i se-ntâmpla? Disperată, şi-a dus mâna la gură ca să-şi stăpânească un geamăt ce putea să fie de durere adâncă sau de nesfârşită fericire. Era schimbat, mult mai slab şi avea cearcăne adânci sub ochi, dar pentru ea rămânea cel mai frumos bărbat din lume, singurul, şi o privea fără licărul de supărare pe care îl oglindiseră cândva. Avea buzele uşor arcuite într-un zâmbet care a dezarmat-o. El nu putea să-şi ia ochii de la singura femeie care îl interesa. Acum ştia. Când o văzuse în braţele celui care odinioară fusese cel mai bun prieten al său, gelozia i-a înţepat inima. I-a sfâşiat fiecare bucată de piele ce tânjea după ea. Era superbă, mai slabă, mai palidă şi lipsa culorii din obraji era întărită de hainele albe, de doliu după fiul lor. A văzut nerăbdarea din ochii ei, şoapta buzelor rostindu-i numele şi s-a dus până la ea cu sufletul la gură. Era la un pas să leşine din cauza neliniştii şi a grabei pe care o simţea, dar şi a spaimei şi a nesiguranţei de a nu şti cum va reacţiona.

Montenegro era străin de privirile pătrunzătoare, pline de o frumuseţe fără seamăn, pe care le schimbau doar doi oameni în salon. Nu ştia că pulsul accelerat, buzele tremurătoare şi ochii strălucitori ai lui Violet se datorau prezenţei lui Diego în palatul Gaena.

– Am să vă conduc la vărul domniei voastre, s-a oferit galant, încercând să vadă ce îi captase atenţia.

– Nu va fi nevoie. Violet şi-a dus mâna la gât ca să-şi stăpânească un geamăt la auzul glasului iubit, de care îi fusese atâta dor. Montenegro s-a răsucit pe călcâie şi a văzut ochii lui Diego, care nu se uitau la el, ci la ea. S-a întrebat când o fi sosit în Córdoba şi de ce se afla în palat. Întrebările se succedau una după alta în mintea lui, dar prezenţa bărbatului a năruit brusc nădejdile pe care le

nutrea. Soţul se întorcea ca să-şi ia ceea ce era al său de drept şi, între domni, se cunoşteau aceste gesturi, ba, mai mult, se respectau. Eşti superbă!

– Diego...!

Violet nu a fost în stare să termine fraza. Vorbele îi rămăseseră în gât. Montenegro s-a uitat când la unul, când la celălalt, remarcând schimbul de priviri şi tăcerile lor grăitoare.

– Mulţumesc că ai avut grijă de ea, Pedro, acum am să mă ocup eu de soţia mea.

Montenegro a făcut o grăitoare plecăciune din cap şi s-a retras din scenă ca unul care ştie să piardă.

– Ne mai vedem. Diego, doamnă Vílchez!

Marchizul s-a întors şi a plecat către alt salon, dar niciunul dintre ei nu l-a urmărit cu privirea. Erau absorbiţi unul de celălalt, nevăzând şi neauzind nimic altceva.

Orchestra începuse alt vals, dar ei erau străini de tot, rămâneau în picioare în mijlocul ringului. Când Diego a prins-o de mijloc şi i-a luat mâna într-a lui ca s-o invite la dans, Violet aproape a leşinat. S-a împiedicat în rochie şi el a ţinut-o cu putere şi a învârtit-o şi a tot învârtit-o până când a scos-o pe uşile cu geam deschise, în grădina din spatele palatului. Muzica şi-a redus volumul până când aproape că nu s-a mai auzit.

S-au privit în faţă preţ de un moment lung, spunându-şi din ochi ceea ce nu făceau cu buzele.

– Când te-ai întors?

Glasul ei fusese doar o şoaptă.

– Acum câteva zile.

– Mă bucur să te văd, i-a spus cu ochi strălucitori.

Diego a dat din cap şi o şuviţă de păr i-a căzut pe frunte. Violet a aşezat-o la loc, cu un gest tandru,

drăgăstos. A oftat adânc, de fericire că îl vedea.

– Suspinele tale sunt ca nişte cuţite în inima mea, i-a spus el cu glas catifelat. Încetează, te rog!

– Suspinele mele sunt expresia unei fericiri care e mai presus de puterea mea de stăpânire, i-a răspuns ea.

– Te bucuri că sunt aici?

Violet a încuviinţat şi a tăgăduit totodată. Diego se recuperase, dar ea se simţea mai zdrobită ca oricând. A strâns buzele ca să-şi înăbuşe un oftat.

– Mă bucur foarte mult!, i-a spus ea cu sinceritate.

– Eşti dureros de frumoasă! Violet a închis ochii, pentru ca el să nu vadă suferinţa oglindită în ei. Nici nu poţi să-ţi închipui ce a însemnat pentru mine faptul că m-ai părăsit.

– Şşşt... Violet i-a pus un deget pe buze ca să-l împiedice să vorbească. M-ai iertat?

Diego a dat din cap în semn de aprobare, dar şi de tăgadă.

– Dacă te întorci la mine...

Nu ştia cum să continue. Vreme de luni întregi se purtase cu ea ca un ticălos şi acum, când o avea în faţa lui, nu ştia ce să facă sau să spună.

– Diego..., a început ea.

– Am înţeles că nu vreau să stau departe de tine, că ai devenit un element fundamental în existenţa mea. Violet şi-a spus că în sfârşit câştigase iubirea lui Diego, dar era prea târziu pentru amândoi. Acum ştiu că te iubesc cum voiai tu. Mi-a trebuit mult să înţeleg, dar n-am să te las să mă părăseşti de tot, i-a spus ca o mustrare.

Dorise atât de mult să audă aceste vorbe... Deveniseră raţiunea existenţei ei, vreme de ani de zile.

– Nu trebuie să mă întorc la tine, i-a mărturisit cu sufletul sfâşiat. Să nu-mi mai ceri asta, te rog!

Ochii lui Diego s-au îngustat periculos. Trupul ei îi spunea că-l iubeşte. Ochii confirmau că era singurul bărbat din viaţa ei, dar vorbele rostite de buze ridicau un zid de care nu îi îngăduia să treacă.

– Nu cumva nu poţi să mă ierţi? M-am purtat ca o canalie, dar mă simţeam rănit în străfundul sufletului. A tăcut o clipă ca să-şi cântărească vorbele. Eram supărat şi orb, de aceea nu puteam să văd limpede că, de fapt, îmi păsa de tine. A fost nevoie de o nenorocire pentru ca în inima şi în mintea mea să pătrundă raţiunea şi lumina.

Dacă Diego o mai privea aşa, toată hotărârea ei se va duce de râpă, dar trebuia să fie puternică, fiindcă acum urma cel mai mare sacrificiu al vieţii ei, cel pe care îl făgăduise lui Hristos al Păgubiţilor şi al Îndurării. Acum când ştia că Diego o iubeşte, înţelegea cu adevărat ce este renunţarea din iubire.

– Nu am de ce să te iert, ai fost mereu şi vei rămâne singura iubire din viaţa mea. Eşti unicul bărbat care a însemnat totul pentru mine, dar nu pot să mă întorc la tine.

Diego a îmbrăţişat-o cu putere. A strâns-o la piept ca şi cum ar fi încercat să o facă una cu el, şi Violet s-a lăsat îmbrăţişată, pentru că perceperea bătăilor inimii lui Diego alături de ale ei, unite pentru prima oară fără resemnare sau dispreţ, era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume.

– N-am să te las să pleci!, i-a spus cu glas emoţionat, încărcat de dorinţă. În Hornachuelos m-am gândit mult la noi, la greşelile pe care le-am făcut cu viaţa noastră în comun. Am învăţat din greşelile mele, Violet, şi aş vrea să-mi dai prilejul să-ţi dovedesc. Nu mă părăsi din nou!

Ascultându-l, Violet şi-a ţinut respiraţia. Diego transpunea în realitate cele mai ascunse visuri ale ei, dar

veneau prea târziu.

– Această alegere nu stă nici în puterile tale, nici într-ale mele, i-a răspuns ea. Acum nu mai e posibil acest lucru.

– Şi-ai să mă condamni să merg pe un drum de amărăciune nesfârşită? Violet şi-a zis că era nedrept cu ea. Simţea cum i se frânge voinţa, cum i se clatină hotărârea, dar trebuia să se ţină tare. Sunt un bărbat fără suflet. Am pierdut pe drum tot ce era bun, tot ce mă făcea să mă simt o fiinţă omenească, pe micul Miguel şi pe tine, dar, dacă m-ai iertat, întoarce-te la mine!

Violet i-a pus palma în piept şi l-a împins uşor ca să-l îndepărteze câţiva centimetri. Diego nu s-a împotrivit, dar nu a eliberat-o din îmbrăţişare. A văzut pe chipul soţiei lui nelinişte adevărată, şovăire puternică şi o strălucire grăitoare care l-a înfiorat, pentru că înţelegea prea bine ce înseamnă.

– Te iubesc, Diego, din tot sufletul, cu toate fibrele fiinţei mele, dar nu trebuie să mă întorc la tine.

– De ce?, a întrebat-o nerăbdător. Ce raţiune te sileşte să stai departe de mine? Diego nu înţelegea nimic. Violet nu a răspuns. S-a eliberat puţin câte puţin din braţele soţului ei, până când atingerea a rămas o simplă amintire. L-a privit ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte trăsăturile lui şi strălucirea din ochi. S-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Violet! Te rog...! Întoarce-te la mine!

Ea nu s-a întors. Astfel că Diego nu a putut să vadă că ochii ei erau înecaţi într-un plâns amarnic, dens de amărăciune şi durere.

Chipul lui Diego era o mască a nesiguranţei, dar a înţeles că fusese doar prima dintre numeroasele bătălii pe care le va da pentru ea.

Capitolul 18

Violet nu-şi dădea seama, dar Diego o urmărea de ceva vreme. Soţia lui avea braţele pline de crini şi el a presimţit că se îndrepta către Piaţa Capucinilor. Îl surprinsese faptul că ea cumpărase o casă atât de aproape de Bidasoa şi şi-a închipuit că avea un scop anume: apropierea de Hristos al Îndurării.

Şi-a pironit ochii negri asupra capei albe. Stofa groasă se unduia la fiecare pas şi i se înfăşura pe picioare. O floare a căzut pe drumul pietruit, dar ea n-a observat şi şi-a continuat drumul. Când a ajuns lângă floarea căzută, Diego s-a aplecat s-o ia, a dus-o la nas ca să-i miroasă parfumul şi a sărutat petalele albe, mătăsoase. A pus floarea în buzunarul hainei de călărie şi, în timp ce se delecta cu parfumul ei, o amintire i-a străbătut mintea, ca un fulger. Violet nu mai mirosea exotic, ci a esenţă de rozmarin, putea să îi simtă parfumul pe măsură ce o urmărea pe strada pietruită. Era o aromă ce i se părea cunoscută şi brusc a schiţat un zâmbet. Bineînţeles că îi era familiară, pentru că aceeaşi aromă o avea şi el pe piele şi a ştiut de ce acest lucru i-a plăcut mult şi i-a dat aripi. Era felul ei de a-şi aminti de el în fiecare zi!

Un faeton condus de un bărbat pe care nu-l cunoştea s-a oprit lângă ea, şi pasagerul i-a vorbit. Diego a aşteptat retras, urmărind discuţia celor doi. Era limpede că Violet îl cunoştea pe individ, fiindcă, o clipă mai târziu, i-a oferit zâmbitoare un crin. Necunoscutul l-a luat cu ochi strălucitori. Cine naiba era? De ce primea un dar de la o femeie măritată? A simţit nevoia să se ducă la ei şi să îşi revendice dreptul asupra ei, ca să alunge orice iluzie sau

nădejde ar fi avut omul acela, dar nu s-a abţinut şi a aşteptat cu o răbdare nesfârşită să termine de vorbit, iar vizitiul să ia din nou hăţurile şi să-şi vadă de drum, ceea ce s-a şi întâmplat câteva momente mai târziu.

Violet a mers mai departe cu două flori mai puţin în braţe, dar cu aceeaşi hotărâre în privire. Din când în când, îl saluta pe câte un trecător care îi răspundea cu o plecăciune a capului. O femeie cu doi copii de mână s-a oprit când a ajuns în dreptul ei. Cele două femei şi-au zâmbit cordial. Violet a început să discute cu însufleţire, mângâind cu o mână părul ciufulit al băiatului. Mai mulţi crini au căzut din pricina slăbirii strânsorii şi fetiţa i-a luat şi i-a dat înapoi. Ea s-a aplecat către trupşorul mic şi a sărutat-o pe obraz, iar fetiţa i-a mulţumit cu un zâmbet nevinovat. Şi-a reluat drumul până când a ajuns în piaţă. Imaginea lui Hristos al Îndurării se afla chiar în mijloc.

Diego a văzut că erau multe ulcioare cu flori care nu fuseseră lăsate să se ofilească. Era pentru prima oară când Îl vedea pe Hristos înconjurat de flori şi nu ştia care era explicaţia.

Violet a lăsat crinii jos şi a luat un ulcior, apoi s-a îndreptat spre una dintre case, a ciocănit şi uşa s-a deschis. Preţ de câteva clipe, Diego a pierdut-o din vedere, dar, la scurt timp după aceea, uşa masivă s-a deschis din nou şi Violet a ieşit cu ulciorul plin cu apă. S-a îndreptat spre picioarele statuii, a pus florile în ulcior, iar pe acesta pe soclul din piatră. Şi-a împreunat mâinile şi a închis ochii, rostind numeroase rugăciuni în decurs de un ceas.

Diego a aşteptat ascuns sub porticul uneia dintre case, care era deschis. A văzut umerii femeii scuturându-se de plâns şi a fost plăcut surprins să constate că Violet era atât de credincioasă. A vrut să meargă la ea, dar după ce s-a gândit mai bine, a hotărât să aştepte până îşi va termina

rugăciunea. Poate că el nu era la fel de credincios, dar respecta tăcerile împărtăşite cu statuia şi lacrimile vărsate din inimă.

Violet s-a rugat ca micul ei Miguel să fie fericit în Cer. S-a rugat ca inima ei să suporte despărţirea de el până când se vor întâlni din nou. S-a rugat pentru Diego, să poată să-şi refacă viaţa şi să fie fericit. S-a rugat pentru Isabel, să-şi împlinească dragostea. S-a rugat apoi pentru familia ei şi pentru prietenii care sufereau. Când a încheiat ultima rugăciune, şi-a făcut cruce şi a sărutat pământul de la picioarele lui Hristos. S-a ridicat, a înălţat chipul către statuie şi, după o ultimă privire, s-a pregătit să plece, şi atunci a dat cu ochii de Diego, care a ţinut-o delicat de umeri. Ea l-a privit uluită.

– Diego! Ce surpriză! El i-a observat nervozitatea pricinuită de vederea ochilor lui întunecaţi. Umerii îi tremurau sub mâinile lui şi a simţit nevoia imperioasă să o îmbrăţişeze, s-o aline. Instinctul îi spunea că are nevoie de asta şi nu a rezistat pornirii. Cu o mişcare rapidă a tras-o spre el şi a strâns-o în braţe legănând-o cu nesfârşită blândeţe, ca pe un copilaş lipsit de apărare. Violet s-a lăsat alinată, fără să se împotrivească. În momentul acela magic, la picioarele lui Hristos al Îndurării, împărtăşeau ceva unic, o comuniune de simţăminte, de afecţiune şi amintiri, care a fost ca un balsam pentru sufletul ei chinuit. Câteva persoane care treceau prin piaţă au zâmbit la vederea scenei tandre şi emoţionante. Mulţumesc, i-a spus ea pe neaşteptate.

Violet nu ştia cum ghicise Diego de ce avea ea nevoie în acel moment. De o îmbrăţişare prietenească. De o privire caldă.

– Te-am văzut când ieşeam să călăresc şi m-am hotărât

să te urmăresc. Eram curios să aflu unde te duci, i-a mărturisit fără să înceteze s-o privească. Am lăsat calul legat de gard la Bidasoa şi am mers pe jos în urma ta. Trag nădejde să-l găsesc tot acolo la întoarcere.

– Vin uneori dimineaţa la mănăstire şi profit de ocazie ca să mă rog lui Hristos.

– Îmi dai voie să te însoţesc la întoarcere?

Violet a dat aprobator din cap.

– Locuiesc foarte aproape.

– Ştiu. Privirile lor s-au încrucişat şi au rămas pironite asupra celuilalt. Erau atât de grăitoare, încât nu mai era nevoie să se rostească nicio vorbă... Cum te simţi?, a întrebat-o cu adevărat interesat, dar ea nu i-a răspuns.

Violet a respirat adânc înainte să păşească alături de el. Diego i-a trecut braţul pe după umeri ca s-o ţină cu putere şi i-a luat mâna stângă ca s-o cuprindă într-a lui, care era mult mai mare şi mai puternică. Ea şi-a rezemat capul de umărul soţului ei, cu chipul senin, radiind de fericire. Tăcerea i-a însoţit pe drumul de întoarcere.

Locuinţa era mică şi cu două caturi, cu o frumoasă grădină în faţă, cu pomi fructiferi, tufe de trandafiri şi de hibiscus. Mâna lui Violet a atins clanţa şi s-a oprit şovăitoare. Diego a ştiut ce-i trecea prin minte: să-l lase în stradă. Aşa că i-a luat-o înainte.

– N-ai de gând să mă inviţi să intru? Ea ezita să facă aşa ceva. Compania lui Diego îi prilejuia o mare bucurie, dar şi o adâncă disperare ce o înnebunea şi nu ştia cum să-i facă faţă. Te rog, Violet, mi-ar plăcea să mai stau puţin cu tine! Făgăduiesc să nu spun şi să nu fac nimic care te-ar putea deranja.

– Nu mă deranjezi niciodată, i-a răspuns cu ochi strălucitori.

A deschis poarta din fier şi l-a invitat să intre. Diego a urmat-o îndeaproape. Doar două trepte despărţeau uşa de intrare în casă de grădina de afară. El s-a mirat că deschidea ea însăşi uşa cu cheia şi s-a întrebat dacă nu avea majordom sau menajeră care să facă treaba asta. Când a intrat, încăperea i s-a părut austeră. În vestibul era o singură mobilă care servea drept bufet, dar care nu fusese făcută pentru acest scop. Violet l-a condus către salonul principal, care era prima uşă din vestibul. Ferestrele mari dădeau în grădina din faţă şi încăperea comunica cu biroul printr-o uşă dublă, glisantă. Lui Diego i-a amintit de structura caselor englezeşti în care se ajungea dintr-o încăpere într-alta prin uşi mari, glisante care puteau să se închidă sau să se deschidă după voie şi astfel făceau legătura între spaţii.

S-a uitat la căminul stins. Cenuşa se răcise peste noapte. Violet şi-a scos mănuşile şi capa şi le-a lăsat pe un fotoliu aşezat lângă un secreter din nuc. S-a întors spre el şi a întins mâinile ca să-i ia capa şi pălăria.

– Nu ai majordom?, a întrebat-o.

Violet a dat clătinat din cap, continuând să-i zâmbească.

– O aştept pe Ana, care va sosi în curând, împreună cu nepoata ei.

– Locuieşti singură?

Diego nu-şi putea ascunde uimirea.

– Am o chelăreasă, Carmen, şi o cameristă, mamă şi fiică. Lucrează în casă, dar amândouă au fost nevoite să iasă în dimineaţa asta ca să rezolve o mică problemă legală; se vor întoarce după-amiază.

Diego a băgat de seamă că punea hainele lui lângă ale ei. S-a răsucit ca să privească încăperea cu atenţie şi atunci ochii i-au căzut pe un şevalet din lemn, acoperit cu o

pânză albă.

– Pictezi?, a întrebat-o uşor tulburat.

Violet a ştiut că era stânjenit, pentru că nu cunoscuse această latură a ei. Erau atâtea lucruri pe care nu le ştia...!

– N-am mai pictat de mai bine de trei ani, dar de curând am reînceput, i-a mărturisit cu o undă de mândrie. Fratele meu spunea că mă descurc destul de bine. Câteva dintre picturile mele sunt expuse în vestibulul casei noastre.

Ochii lui Diego s-au mijit, amintindu-şi de cumnatul lui. Ea lăsase să se întrevadă un dor ce l-a îngrijorat.

– Şi ce-ai început să pictezi? Îmi dai voie să mă uit?

Violet a dat aprobator din cap. Diego a înlăturat pânza albă şi a tresărit. În faţa ochilor lui avea portretul neterminat al fiului lor, Miguel. O sumedenie de trăiri s-au adunat înlăuntrul lui lăsându-l fără apărare, dezarmat. Simţea un nod în gât, care creştea, împiedicându-l să înghită firesc, şi stomacul i s-a strâns dureros.

– Vreau să te pictez, i-a spus pe neaşteptate Violet, dar el nu putea să-şi ia ochii de la desenul neterminat. Buclele negre ale lui Miguel străluceau, îmbrăcămintea era bine redată, dar lipsea conturul ochilor şi al buzelor. Dacă pozezi pentru mine, voi putea să termin tabloul.

Diego a privit-o cu gravitate.

– Să mă pictezi?, a întrebat-o, neputându-şi ascunde emoţia din glas.

Violet i-a zâmbit cu timiditate.

– Mi-ar fi plăcut să comand tabloul unui pictor adevărat, dar numai eu cunosc chipul desăvârşit al micuţului meu, zâmbetul molipsitor, privirea dulce. Niciun pictor nu i-ar putea picta portretul doar după descrierile mele. Diego înţelegea foarte bine ce încerca să-i spună. Nu exista nicio imagine a fiului lor, decât cea din inimile lor.

Cu tine voi putea să-l termin, l-a încurajat. N-am să-ţi răpesc multă vreme.

Diego nu trebuia să se gândească. De bună seamă că i-ar plăcea să-l folosească drept model ca să termine acel frumos tablou.

– Îţi voi servi drept model dacă, după ce termini tabloul, el va atârna în salonul de la Bidasoa.

Violet a făcut un gest de tăgadă destul de grăitor.

– Tabloul lui Miguel va fi mereu acolo unde voi fi şi eu.

Diego s-a simţit zguduit la auzul acestei vorbe, căci ea trebuia să se afle acolo unde era el. Apărată de braţele lui, însoţită de privirea lui.

– Vei picta altul pentru mine?, a întrebat-o cu o voce mică.

Violet a respirat adânc şi nu a răspuns de îndată. Când a făcut-o, a şovăit, pentru că nu dorea să-şi ia un angajament de o asemenea importanţă.

– Poate, i-a răspuns până la urmă.

– Ce trebuie să fac?, a întrebat Diego cu oarecare şovăială.

Zâmbetul lui Violet i s-a înfipt în inimă ca un pumnal ascuţit.

– Doar să te uiţi la mine.

Diego şi-a spus că asta va fi foarte uşor, fiindcă nimic nu-i plăcea mai mult decât să se piardă în apele cristaline ale ochilor soţiei lui. Ar putea să-şi petreacă tot restul vieţii privind-o.

Violet a căutat un scaun comod şi l-a pus foarte aproape de şevalet. Diego s-a aşezat unde îi arătase şi a stat nemişcat o bună bucată de vreme. Ea şi-a pus un soi de halat peste rochia albă. A luat paleta, a pus uleiuri de diferite culori şi l-a privit o vreme atât de intens, că Diego a simţit cum i se ridică părul pe ceafă. Nu era o privire

drăgăstoasă, nici supărată, plină de dorinţă sau de dor, ci una aparţinând cuiva care se uită cu un ochi critic la fiecare linie, la fiecare trăsătură, ca să o ţină minte şi să o pună mai apoi pe pânză.

Simţea că Violet va face o treabă extraordinară.

Restul dimineţii a zburat iute, dar Diego nu se simţise nicicând aşa de liniştit, doar în ziua când a privit chipul micului său Miguel şi a ştiut că va face totul ca să-l apere, deşi dăduse greş într-un mod lamentabil.

Capitolul 19

– Nu te mişca!, l-a mustrat cu blândeţe Violet.

I-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Diego. El stătea ţeapăn pe scaun, dar ultimele mişcări o zăpăciseră.

– E un chin insuportabil, s-a plâns Diego, nerăbdător.

Stătea de mai multe ceasuri în aceeaşi poziţie şi cu greu îşi păstra calmul. Pozatul era un supliciu pe care nu îl dorea nici celui mai mare duşman al său.

– Nu mai este mult, l-a liniştit ea, dar până la urmă a lăsat penelul şi paleta pe măsuţa de alături.

Şi-a şters mâinile cu o cârpă şi şi-a scos halatul. Diego a profitat de pauză ca să se ridice şi să-şi întindă muşchii picioarelor şi braţelor. Violet nu-şi lua ochii de la el.

– Pot să văd? Violet i-a făcut semn să se apropie. Diego a privit tuşele uşoare pe care le adăugase. În cele din urmă, gura fusese terminată. S-a aşezat în spatele ei şi i-a pus palmele pe umeri. De la depărtarea aceea se putea vedea fiecare amănunt. Gura e la fel, i-a spus el cu oarecare mândrie.

Violet s-a uitat la ultimele trăsături de penel şi a zâmbit. În afară de ochi, tabloul era, practic, terminat. S-a întors spre Diego, dar nu se aştepta să fie atât de aproape de ea, în ciuda atingerii de pe umeri. Îi simţea pregnant parfumul. A privit bărbia puternică, ce începea să se înnegrească de la barba care îi creştea.

– Miguel semăna mult cu tine, de aceea îmi vine uşor să-l pictez.

Pentru prima oară de luni de zile, numele micuţului nu i-a stârnit o tresărire dureroasă. Violet s-a întrebat dacă se datora cumva senzaţiei de protecţie pe care izbutea să i-o

insufle soţul ei doar prin simpla sa prezenţă.

Diego s-a uitat la sprâncenele blonde şi la irisul verde pe care îl străjuiau. Ochii lui Violet îi aminteau de frunzele timpurii ale unui portocal, înainte să se umple de flori. Erau frumoşi, seducători şi îl priveau direct în faţă.

–Am să te sărut, i-a spus deodată cu glas răguşit. Violet nu a răspuns. Şi-a înălţat capul şi a venit în întâmpinarea gurii lui. Şi-a întredeschis grăbită buzele, ca să primească sărutul făgăduit. Atingerea a fost pe cât de intensă, pe atât de scurtă, şi ea nu a putut să nu scoată un oftat care l-a învăluit pe Diego asemenea unei chemări. A pus din nou stăpânire pe gura ei, dar de data asta a fost un sărut feroce, devorator. Un sărut care vorbea despre dorinţa reprimată, despre făgăduieli neîmplinite. Diego i-a muşcat buza de jos înainte să se depărteze câţiva centimetri de trupul ce tremura în mâinile lui, dar de data asta Violet a fost cea care l-a sărutat din nou cu disperare. El a gemut simţind buzele moi ce îi cereau mai mult. Ardea de nerăbdare să primească una dintre mângâierile pe care i le dăruise în trecut şi, spre surprinderea lui, a căpătat ce dorea. Mâna lui Violet i-a mângâiat bărbia, coborând apoi pe gât, unde s-a oprit chiar în locul în care pulsul se simţea cel mai bine. El i-a cuprins capul blond în mâini ca să adâncească sărutul. În poziţia aceea era cu neputinţă ca ea să se elibereze. Atunci Diego a transformat sărutul într-unul mult mai posesiv, abia dacă îi îngăduia să respire, asaltându-i limba şi muşcându-i uşor buzele. Violet ştia că orice femeie dorea să fie sărutată astfel, atât de pătimaş. Diego nu cerea, lua cu o forţă care o subjuga. Putea să-i simtă căldura degetelor pe tâmple şi urechi, când le mişca îi provoca nişte gâdilături ce începeau în piept şi coborau până la pântece, cu iuţeala fulgerului. Era sărutul după care tânjise toată viaţa şi nu avea de gând

să-i pună capăt. Şi-a lipit trupul de torsul bărbatului şi şi-a lăsat mâinile să se odihnească pe pieptul lui. Una dintre mâinile lui Diego coborâse până la mijlocul subţire, ca s-o strângă cu putere şi s-o lipească de şoldurile lui, iar cu cealaltă o ţinea de gât, ca într-o mângâiere. Violet nu a putut să-şi înăbuşe un oftat, pe care Diego i l-a înăbuşit cu un sărut. Deodată, ea a simţit că alunecă pe spate şi s-a pomenit întinsă pe pernele moi de pe canapea. El nu îşi dezlipise gura de buzele ei, o săruta făcând-o să uite de toate. A simţit adierea răcoroasă când el i-a ridicat poala rochiei şi i-a căutat grăbit lenjeria intimă ca să i-o înlăture. A vrut să-l oprească, dar era atât de plăcută apropierea de el, că n-a putut. A simţit că îi scotea chiloţii fini din dantelă şi că îşi descheia nasturii de la pantaloni. Era visul ei cel mai tainic ca Diego să facă dragoste cu ea doar pentru că o dorea, fără nimic care să fie între ei, afară de dorinţă şi pasiune. Dintr-o singură mişcare a penetrat-o profund. Apăsarea din pântece era un dulce chin. Ea nu putea să scoată niciun cuvânt, căci gura îi era încă prizonieră într-un fel ce îi tăia respiraţia şi o împiedica să mai raţioneze. Diego a oprit sărutul ca s-o privească în ochi, ca în urmă cu câteva minute, cu o intensitate crescută. Te iubesc! Şi a început să se mişte cu multă blândeţe, ca şi cum s-ar fi temut că-i face rău, şi fără să-şi ia ochii întunecaţi de la ea. Buzele lui Violet s-au deschis ca o floare care primeşte roua dimineţii. Simţea mişcările încete în măruntaie şi a închis ochii de plăcere. Abia putea să respire, inima bătea să-i spargă pieptul. Spatele i s-a arcuit pe perne, în vreme ce valurile de plăcere se succedau ca talazurile care sărută nisipul unei plaje. Diego a accelerat ritmul. Respiraţia lui era precipitată, fierbinte. A sărutat-o din nou, şi ea a putut să simtă bătăile repezi ale inimii lui. Printre sărutări i-a şoptit pe un ton aspru: Dă-mi un fiu, Violet, dă-mi alt

copil la fel de minunat ca Miguel, i-a şoptit la ureche înainte să se cufunde în interiorul ei catifelat. Lumea se oprise pentru ea, ca şi mişcările lui Diego, ce îşi trăgea sufletul, fiind în continuare captiv înlăuntrul ei. Violet a ştiut că fusese cea mai mare nebunie, singura pe care i-o interzicea făgăduiala făcută. Dacă rămânea gravidă, cum ar putea să şi-o respecte? A strâns din dinţi ca să-şi stăpânească un geamăt, dar, de data asta, oftatul întretăiat nu era de plăcere, ci de remuşcare. Diego a simţit înţepeneala trupului ei sub al lui şi a ştiut că Violet regreta cele întâmplate. S-a ridicat cu mare grijă şi i-a acoperit cu rochia picioarele goale. A văzut ochii frumoşi înecaţi în lacrimi pe care încerca să şi le stăpânească. Nu voiam să te rănesc şi să te seduc; n-am făcut-o dinadins, i-a spus cu un glas abia auzit, dar ea îşi îndepărtase privirea de la chipul lui, ca şi cum nu ar fi suportat să se uite la el. Jur!

– Nu trebuie să se mai întâmple, i-a răspuns în cele din urmă, foarte abătută. Diego şi-a ţinut respiraţia. Nu trebuie să rămân iarăşi gravidă. El a simţit lovitura vorbelor ei ca pe o lamă în măruntaie. Făgăduieşte-mi! Sau n-ai să mă mai vezi.

Diego a închis ochii, fiindcă vechea durere revenea cu o intensitate ucigătoare. Îi simţea greutatea în spate, strivindu-l până când îl lăsa fără suflare. Se sufoca!

– Nu!, a strigat după câteva clipe lungi, nesfârşite. Violet a închis ochii. Rămâi sau pleacă, las asta la alegerea ta, dar n-am să-ţi făgăduiesc un lucru pe care nu am de gând să-l duc la îndeplinire! Ea a respirat adânc. Nici nu voi îngădui să-mi striveşti dorinţa pe care o simt de a avea alt copil cu tine. Violet a izbucnit în plâns.

– Ştiu că încă mă iubeşti, i-a spus Diego. Îţi jur că nu înţeleg de ce te încăpăţânezi să te îndepărtezi de mine! Ce am făcut de vrei să mă scoţi cu totul din viaţa ta?

Ea a hohotit şi mai tare. De bună seamă că nu înţelegea! Dar făgăduiala ei nu ar mai avea rost dacă i-ar spune pricina care o făcea să stea departe de el. Şi-apoi nu-i putea permite să-i dea asigurări că greşeşte, căci cu el era lipsită de voinţă.

– Ai milă, Diego! Acceptă hotărârea mea, i-a spus abia mai respirând, altfel ai să mă omori.

Diego a strâns din buze, jignit. I se părea de neînchipuit. Îl iubea, se dăruia lui, dar nu îl voia în viaţa ei. Oare avea vreo noimă? El nu ştia când se întâmplase minunea să se îndrăgostească de ea, dar acum, când era pe deplin încredinţat, ea se ţinea deoparte. Fiecare pe drumul său.

– Există altcineva?, a întrebat-o cu sufletul la gură, cu ochii ca nişte pumnale. Spune-mi că iubeşti pe altul şi îţi jur pe amintirea fiului nostru că te voi lăsa în pace.

Violet a fost gata să-i spună o minciună, dar s-a stăpânit. Diego nu merita ceva atât de josnic din partea ei, nici ea nu voia să-şi mai ia asupra-şi şi păcatul minciunii, pe lângă cel al lăcomiei. Învăţase lecţia.

– Nu este nevoie să existe o a treia persoană ca să ştiu că nu trebuie să fiu cu tine.

– Şi ce am împărtăşit acum câteva clipe?, a întrebat-o el cu un glas pierit. Nu a însemnat nimic pentru tine?

Violet s-a oprit, în cele din urmă, din plâns. L-a fulgerat cu privirea mândră, dar după câteva secunde şi-a îmblânzit chipul.

– Eşti un soi aparte de bărbat, pe care orice femeie doreşte să-l aibă alături, cu care să împartă viitorul, viaţa. Diego a strâns pumnii pe lângă corp. Discuţia lua o turnură ciudată. Ai o privire atât de pătrunzătoare, de dulce şi de atrăgătoare, că poţi să pricinuieşti orgasmul unei femei doar uitându-te la ea. Diego a mijit ochii şi i-a

aruncat o privire tăioasă. Vezi?, a continuat cu glas hotărât, chiar acum simt furnicături în pântece, şi ştii de ce? Pentru că mă priveşti, mă devorezi! Şi mirosul tău, Diego, parfumul tău bărbătesc este cea mai mare atracţie pentru o femeie dornică de plăcere, pentru că este adorabil de sălbatic. Când eşti supărat, aminteşte de mirosul sângelui, de sudoarea victoriei, şi când eşti fericit, de fânul proaspăt, de rozmarinul în floare...

Diego începea să se supere de-a binelea. Vorbea doar despre deliciile cărnii?

– Sunt un bărbat normal şi obişnuit care iubeşte o femeie, *femeia lui,* a rostit apăsat cu privirea înflăcărată, chiar dacă mi-a trebuit ceva vreme să aflu, s-a justificat.

Violet şi-a spus că vorbele acelea sunau la fel de absurde ca şi când ar fi spus că apa şi focul sunt unul şi acelaşi element. El nu era defel obişnuit şi s-a hotărât să-i demonstreze acest lucru.

– Părul tău... Diego a încordat spatele fără să-şi dea seama, fiindcă ea continua să vorbească cu încăpăţânare despre înfăţişarea lui... Este des, rebel şi incredibil de moale, astfel că o femeie şi-ar putea petrece toată viaţa răsucind între degete buclele frumoase. Violet a tăcut o clipă ca să-şi tragă sufletul. Şi onoarea, Diego, onoarea ta de neînfrânt face pentru o femeie mai mult decât o sută de regate. Mai mult decât o mie de coroane de ducate, mult mai mult...

– Ajunge!, a întrerupt-o brusc. Dacă aşa crezi, de ce naiba mă ţii la distanţă? Te contrazici!, i-a spus supărat.

Violet a oftat de mai multe ori.

– Faptul că te iubesc nu înseamnă că trebuie să trăiesc cu tine. Diego a băgat de seamă că ea ocolea ideea de dorinţă şi o înlocuia cu obligaţia. Îţi voi fi mereu alături, dar nu ca soţie, ci ca prietenă.

Vorbele i-au zgâriat auzul lui Diego.

– De ce mă pedepseşti?

Violet a mijit ochii preţ de câteva clipe, fiindcă purtarea ei sugera o pedeapsă, şi nu un zbucium ales de bună-voie.

– Nu te pedepsesc, Diego, dar trebuie să-mi ţin cuvântul.

El înţelegea tot mai puţin.

– Cui ţi-ai dat cuvântul?

Violet i-a răspuns printr-o tăcere pe care el a interpretat-o drept o insultă. După ce cu câteva momente mai înainte se priviseră ca nişte îndrăgostiţi, acum îşi aruncau priviri nedumerite şi triste de neînţelegere. Diego a decis să plece şi, îndurerat cum era, a făcut-o, fără să se uite nicio clipă înapoi.

Capitolul 20

Violet se simțea din nou pierdută. Se întâlnea adeseori cu Diego, ori când mergea la piață, ori când se ducea la biserică și după aceea la orfelinat. Își simțea zidurile de apărare aproape dărâmate și voința în primejdie, dar nu putea să mai continue așa. Ea alesese să trăiască în ceea ce acum era casa ei, din pricina apropierii de Hristos al Îndurării. Acum era încredințată că nu fusese o hotărâre bună și se gândea serios să vândă casa, pentru a pune o mai mare distanță între ei. Îi făcea rău apropierea, pentru că îi zdruncina hotărârea de a-l elibera de jugul căsniciei, ca să poată să-și refacă viața. Simțămintele o copleșeau și trăia într-o neîncetată nesiguranță. Dacă Diego nu ar fi iubit-o, totul ar fi fost mult mai ușor, dar acum când era sigură de afecțiunea lui, simțea că proceda greșit. Ar putea Hristos s-o ierte dacă dădea înapoi? Trebuie să fie nebună să gândească așa. O făgăduială trebuie respectată chiar cu prețul vieții!

Asculta muzica blândă de pian. Notele vesele ajungeau până la ea, deși stătea departe de toți, pe terasa ce dădea în salon. Serata din casa Villares nu era așa de animată cum își închipuise, dar era nespus de recunoscătoare că Isabel nu-l înștiințase pe Diego de prezența ei acolo în seara aceea. Ținea în mână un pahar cu sangría, care se încălzise. Era neatins, și ea, pierdută în gânduri, nu a băgat de seamă acest lucru.

– Te căutam. Glasul lui Isabel a trezit-o brusc la realitate. Și-a coborât privirea asupra lichidului roșu din pahar și a băut o înghițitură lungă, deși nu și-a putut reprima o grimasă. De ce te ascunzi aici?, a întrebat-o

curioasă.

– Nu mă ascund, pur şi simplu mă gândesc cât de nedreaptă sunt faţă de voi şi mi-e foarte ruşine.

– De ce spui asta?

Se simţea tentată să nu răspundă la întrebare, dar Isabel era prietena ei.

– Pentru că Diego ar fi trebuit să se bucure de aceste momente în familie şi purtarea mea îl desparte de voi toţi. Îmi pare foarte rău.

Isabel a chibzuit asupra răspunsului.

– Ţi-am spus că te iubeşte şi nu pot să pricep purtarea ta, când vărului meu i se răspunde la simţăminte.

Violet a oftat şi a lăsat paharul pe tava din argint, aflată pe o masă din marmură. Luaseră ghiveciul cu flori care de obicei stătea acolo, în eventualitatea că oaspeţii vor ieşi pe terasă ca să ia aer.

– Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare în fiece minut al zilei.

– Şi-atunci?

– După pierderea lui Miguel, am înţeles cât de nedreaptă am fost cu vărul tău. Trebuia să mă opun căsătoriei, să nu îngădui ca onoarea să-i devină un lanţ greu care va apăsa asupra viitorului său, dar am fost atât de mizerabil de ambiţioasă că m-am lăsat dominată de propria lăcomie. Violet a tăcut un moment. Vărul tău era beat în noaptea în care m-am băgat în patul lui ca să-l seduc. El nu era stăpân pe faptele lui şi de aceea păcatul meu este şi mai mare, fiindcă l-am silit să se însoare ca să-mi păstrez onoarea.

– Erai însărcinată, i-a amintit Isabel.

Violet a clătinat din cap de mai multe ori.

– Diego m-a cerut în căsătorie chiar în noaptea aceea în care l-am sedus şi eu am acceptat, pentru că eram încredinţată că-l voi face să uite de iubirea vieţii lui. Câtă

naivitate, nu-i aşa?

– Dar ai izbutit! Vărul meu te iubeşte!, a strigat Isabel cu înflăcărare.

– Cu ce preţ, Isabel? Violet a rămas pe gânduri un moment lung, pierdută în amintiri. M-am hotărât să pun casa în vânzare. Plec.

– Şi unde-ai să te duci?

– Mă întorc pe meleagurile mele, în Nord, de unde nu trebuia să plec niciodată.

– Eşti sigură? Violet a clătinat din cap, dar o clipă mai târziu a dat aprobator din cap. Dovedea în vorbe aceeaşi nehotărâre care îi provoca un zbucium permanent, căci simţea că trebuie să facă un lucru, iar inima ei plângea şi o îndemna să facă altul. Conflictul neîncetat o lăsa fără puteri, complet epuizată. Hristos al Îndurării te va ierta dacă, din iubire, nu-ţi ţii făgăduiala, a încercat Isabel s-o încredinţeze. Iubirea este cea mai puternică raţiune dintre toate.

Violet nu a lăsat-o să-şi continue predica.

– Este pedeapsa mea, verişoară. Să-mi arăt căinţa sinceră, pentru că, împinsă de lăcomie, am comis o faptă mizerabilă şi făgăduiala solemnă că n-am s-o mai fac altă dată. Tu, fiind cordobeză, ar trebui să mă înţelegi.

Isabel o înţelegea, dar se îndoia serios că Hristos ar primi acest sacrificiu, cu atât mai mult cu cât micul Miguel oricum murise.

– Şi de ce ai avea nevoie ca să te încredinţezi că Domnul nostru nu doreşte martiriul tău? De o minune? Crezi că-I place să vadă cum îl faci nefericit pe Diego? Cum te chinui pe tine însăţi din pricina acestei iubiri pe care nu poţi s-o uiţi?

– Eşti nedreaptă. Isabel voia să mai adauge ceva, dar Violet a ridicat o mână şi a oprit-o. Vorbeşte-mi despre

iubirea ta, spune-mi dacă întrevezi vreo posibilitate să nu te fi uitat şi pentru o împăcare viitoare.

În următorul ceas au vorbit despre simţăminte ascunse, pierdute pe drumul întortocheat al iubirii, dar a ajutat-o pe Violet să-şi limpezească mintea, să uite o vreme de amărăciunea pe care o simţea, de pustiul din inima ei.

Diego o aştepta în salon, în cel mai îndepărtat ungher. Stând într-un fotoliu larg şi cu picioarele încrucişate. Familia nu fusese surprinsă de sosirea lui neaşteptată la Villares, dimpotrivă, s-au bucurat cu toţii să-l vadă şi s-au grăbit să-l înştiinţeze despre prezenţa lui Violet în casă. Chiar dacă nu au putut să-i spună unde se afla în momentul acela, el bănuia: în cel mai îndepărtat loc dintre toate.

S-a luptat împotriva ispitei de a lăsa totul baltă, dar luase hotărârea să îndepărteze fiecare dintre zidurile pe care ea le înălţa ca să-i despartă. Se gândea s-o silească să recunoască faptul că barierele erau doar în mintea ei şi nu existau cu adevărat, dar inima i s-a strâns o clipă, poate din pricina muzicii de pian. De ce trebuia să cânte verişoara Blanca o melodie atât de tristă? Oare şi ea era cuprinsă de mâhnire ca şi el?

Deodată ochii i s-au îndreptat către uşile cu geam ce dădeau spre terasă. În acel moment, Violet şi Isabel intrau cu băgare de seamă în încăpere. Din colţul în care se afla nu putea fi văzut şi s-a bucurat, pentru că aşa avea prilejul s-o privească în voie, fără ca ea să ştie acest lucru. Când repertoriul Blancăi a ajuns chiar la jumătate, Violet s-a ridicat, scuzându-se faţă de Isabel, care a dat din cap. A urmărit-o din ochi şi, când a pierdut-o din vedere în vestibul, s-a hotărât să se ducă după ea. Deoarece stătea pe ultimul rând, nimeni nu-şi va da seama că aveau

același drum.

Şi i-a urmat paşii în tăcere până în încăperea în care erau depozitate paltoanele, capele şi mănuşile oaspeţilor. Chiar dacă serata fusese pregătită pentru un anume număr de oaspeţi, veniseră mai mulţi prieteni şi rude. Camera era plină de haine.

A văzut-o căutându-şi capa şi pălăria între mulţimea de haine închise la culoare, dar i-a fost uşor să dea peste capa albă şi mănuşi. Înainte să şi-o pună pe umeri, el era deja în spatele ei, răsuflându-i în ceafă. Violet s-a întors şi şi-a astupat gura înăbuşindu-şi un ţipăt. Până la urmă izbutise s-o sperie, deşi nu asta intenţionase.

I-a pus mâinile pe umeri şi i-a zâmbit.

– Nu voiam să te sperii.

– Nu ştiam că eşti în casă.

– La început am zis că n-am să vin, dar trebuia să te văd şi de aceea mă aflu aici.

– Diego...!, a exclamat ea, dar el i-a pus un deget pe buze.

– Nu, a început, azi ai să mă asculţi.

– Nu ştii...

– Sssst, i-a spus el. În cele din urmă, Violet a tăcut, aşa cum i se cerea. Diego a luat-o de coate şi a apropiat-o de el, chiar dacă ea s-a împotrivit. Te duc doar până la divan ca să stai mai comod, a adăugat Diego.

Violet a strâns din buze, fără să-şi ascundă supărarea.

– Nu vreau să fiu aproape de tine, cu un divan drept tovarăş. Diego i-a întâmpinat împotrivirea cu un zâmbet. Ultima oară când fuseseră aproape de o canapea făcuse dragoste cu ea ca un nebun şi sfârşiseră supăraţi. De ce ai încuiat uşa?, l-a întrebat îngrijorată.

– Pentru că trebuie să-ţi spun ceva de mare însemnătate şi nu doresc să fiu întrerupt de vreun oaspete nepoftit.

Sprâncenele blonde s-au ridicat surprinse, dar s-a învoit să stea lângă el. Violet tremura ca o frunză. Aşa i se întâmpla mereu când se afla aproape de el. Devenea o ceară moale pe care ar fi putut s-o modeleze după voie.

– Am să mor de ruşine dacă vreun oaspete vine să-şi caute capa şi ne vede aici, s-a împotrivit hotărâtă.

– Oaspeţii îi vor cere majordomului hainele lor, iar acesta are poruncă expresă să nu ne întrerupă.

Violet l-a privit supărată.

– Şi-o să-i facă să aştepte până când terminăm de vorbit?, l-a întrebat cu sarcasm.

– Întoarce-te la mine, Violet, întoarce-te acasă.

Ea a oftat adânc, fiindcă cererea lui o silea să îl refuze iarăşi.

– De ce vrei să îţi fac rău încă o dată? Dacă stau departe de tine, o fac pentru binele tău, pentru că doresc să fii fericit.

Lămuririle ei scăpau înţelegerii lui, raţiunii celei mai elementare.

– Fericirea mea depinde de tine, de întoarcerea ta. Am nevoie de tine, chiar dacă până de curând nu ştiam. Nu mă pedepsi pentru neştiinţa mea.

Violet era obosită să lupte, istovită să ţină despărţite nebunia şi înţelepciunea ce o îmboldeau zi de zi, într-o bătălie în care uneori câştiga înţelepciunea, şi alteori, nebunia. Şi-a pironit ochii asupra lui Diego. De data asta nu a simţit tandreţe şi răbdare, ci o imensă furie. Dacă el nu ţinea seamă de rugăminţile ei, va trebui să ia în calcul furia ei. Şi-a eliberat mâinile dintr-ale lui şi s-a ridicat brusc.

– N-am să mă întorc la tine, înţelege odată! Tonul ei fusese prea aspru. Refă-ţi viaţa cum crezi mai bine şi uită-mă.

Diego se gândise la o sumedenie de lucruri ca s-o convingă, dar l-a surprins refuzul ei hotărât, însoţit de o furie nestăpânită.

– N-am de gând să-ţi dau divorţul!, a înfruntat-o el. Ochii lui Violet au strălucit îndureraţi. Nici acum, nici altă dată, a continuat el pe un ton foarte serios. Un simţământ total străin de prudenţă a pus stăpânire pe ea, împiedicând-o să se oprească la vreme, şi a făcut-o să se poarte cum n-ar fi bănuit nicicând. Palma a răsunat în liniştea încăperii ca o împuşcătură. Diego şi-a dus mâna la obraz, dar nu a făcut altceva decât s-o privească atât de arzător, că Violet a simţit că-i iau foc măruntaiele. N-ai să te măriţi cu Montenegro!, a rostit el. Violet a vrut să-l pălmuiască din nou, dar Diego a prins-o de mână înainte să ajungă la obrazul lui. Şi nici cu altul, câtă vreme trăiesc eu!

Acum l-a împins cu mâinile. Diego a făcut un pas înapoi şi a ajuns din nou aproape de ea. I-a ţinut mâinile la spate, împiedicând-o să-l lovească iarăşi.

– Dă-mi drumul!, a scrâşnit din dinţi, foarte supărată.

Bănuiala lui o umpluse de mânie. De ce vedeau bărbaţii întotdeauna în faptele femeilor interes sau foloase?

– Mai întâi va trebui să mă asculţi, i-a spus cu chipul impasibil. Ea a bombănit supărată. Eu am ascultat toate refuzurile tale nechibzuite, acum este rândul tău să auzi raţiuni înţelepte şi mature. Violet s-a zbătut, încercând să se elibereze, dar Diego o ţinea bine. O ţinea cu o singură mână, iar cu cealaltă îi prinsese bărbia ca s-o împiedice să mişte capul. Doar cu tine pot să fiu fericit, a început el.

Violet a încercat să evite atingerea şi privirea plină de dorinţă care o împiedicau să gândească limpede. Simţea nevoia să scape din strânsoare, fiindcă nu voia să-l asculte. Trebuia să-şi închidă auzul şi inima la fiecare vorbă, chiar dacă în încercare ar pierde şi puţina chib-

zuință ce îi mai rămânea.

– Diego, dă-mi drumul!, a repetat ea. Nu vreau să te ascult.

El şi-a zis că era o laşă.

– Atunci n-ai să mă auzi, dar ai să mă simţi, şi încă cum. Gura lui Diego a pus stăpânire pe neaşteptate asupra buzelor ei. Violet a stat nemişcată o clipă, apoi a început să se zbată furioasă când limba lui i-a atins interiorul obrajilor, când dinţii i-au muşcat uşor buza de jos, când şi-a încolăcit din nou limba catifelată cu a ei într-un dans care o ameţea, lăsând-o fără suflare. Violet a izbutit să-şi elibereze o mână şi a dus-o în părul lui, şi-a îngropat degetele în buclele negre şi, îndoindu-le ca nişte gheare, a încercat să-i îndepărteze capul şi să i-l dea pe spate. Dar Diego a început s-o sărute şi mai pătimaş, subjugând-o cu totul. La scurt timp după aceea, Violet a încetat să se mai zbată şi, când a simţit că alunecă pe divan, a ştiut că nu va putea să-l oprească în noaptea aceea şi nici în cele care vor urma, doar dacă va pleca pentru totdeauna din Córdoba. Diego a iubit-o atât de pătimaş, că a făcut-o să uite unde se afla, precum şi făgăduiala cea mai solemnă şi sfântă. Cu el devenea o persoană fără voinţă, nehotărâtă. Era ca untul moale în braţele lui, copleşită de o dorinţă pe care doar el putea s-o satisfacă. Orgasmul amândurora a venit furios, intens, astfel că a rămas inertă în braţele lui Diego, nefiind în stare câteva secunde să facă şi să spună nimic. El s-a trezit mult mai repede la realitate decât ea. Iartă-mă, Violet, nu voiam să se întâmple asta, dar nu mă pot stăpâni când sunt cu tine. Gândul meu era să-ţi vorbesc, însă hotărârea mi se duce de râpă când mă priveşti, când respiri aproape de mine.

Violet ştia că spunea adevărul, pentru că şi ei i se întâmpla acelaşi lucru.

– Mă întorc pe meleagurile mele, l-a înştiinţat cu o voce mică, în vreme ce încerca să se desprindă din îmbrăţişarea lui. Familia mea mă aşteaptă în Nord.

Ca răspuns la vorbele ei, Diego a strâns-o şi mai tare în braţe. Amândouă gurile mai că puteau să se atingă de apropiate ce erau, respiraţiile se amestecau agitate. Diego a simţit că i se opreşte inima. Nu putea să plece atât de departe.

– N-am să îngădui asta!, a avertizat-o.

Inima lui Violet şi-a accelerat periculos bătăile. El nu putea să-i ceară aşa ceva, oare suferinţa ei nu era destul de grăitoare?

– Nu-mi dai de ales, dacă îmi mai pui la încercare simţurile. Ştii că te iubesc, dar nu pot să mă întorc la tine, i-a mărturisit cu inima strânsă. Spre surprinderea sa, Diego a început să se mişte din nou înlăuntrul ei, într-o uşoară legănare. După orgasm, rămăsese captiv în pântecele ei. Violet a gemut, simţind zvâcnirile care o biciuiau iarăşi ca o furtună. Diego putea s-o omoare într-unul dintre aceste asalturi şi ea nu ar fi putut să-i reproşeze, fiindcă nimic nu mai avea însemnătate pentru ea, în afară de delirul de a-l simţi aşa de aproape. Vorbesc serios, i-a spus cu glas întretăiat. Îi venea foarte greu să se concentreze când tot trupul ei era un vulcan gata să erupă. N-am să-ţi iert atacul ăsta, Diego, îţi făgăduiesc! El s-a oprit şi s-a desprins de ea cu un geamăt trist din pricina plăcerii nesatisfăcute. Violet a început să-şi aranjeze poalele rochiei mototolite. Îi venea să plângă şi nu ştia cum să se stăpânească în faţa lui. Diego îşi aranjase cămaşa şi îşi încheiase nasturii de la pantaloni, dar insatisfacţia lui era evidentă, şi conştientizarea acestui lucru l-a făcut să se simtă şi mai mizerabil. Mulţumesc, i-a spus într-o şoaptă abia auzită.

Tăcerea lui Diego o marca într-un mod inexplicabil. S-a uitat la cele două puţuri adânci de pe chipul bărbatului şi a simţit dorinţa să se închine.

– Nu va fi nevoie să te întorci pe meleagurile tale, ai cuvântul meu că n-am să te mai supăr! Mâine plec la Hornachuelos şi voi rămâne acolo următoarele luni.

– Îţi mulţumesc, a spus din nou, mâhnită că era pricina pentru care el se îndepărta de toate.

Diego şi-a netezit părul ciufulit. A oftat istovit şi s-a uitat la ea într-un fel care i-a provocat fiori pe şira spinării. Dacă măcar nu ar mai privi-o aşa...

– N-o fac pentru tine, ci pentru Miguel. Mama lui trebuie să-i fie aproape de mormânt ca să-l plângă ori de câte ori doreşte.

„Diego înţelesese!", şi-a spus uşurată. Şi l-a iubit şi mai mult, dacă asta era cu putinţă. Dacă ea nu plecase din Córdoba, asta se datora faptului că nu putea să îndure să fie departe de mormântul copilaşului ei, iar el înţelesese în cele din urmă.

Acestea au fost ultimele vorbe pe care le-au schimbat.

Când Diego s-a întors în salonul în care încă se auzea muzica, Violet îl urma îndeaproape. A văzut-o aşezându-se lângă Isabel şi s-a întrebat de ce se hotărâse să mai zăbovească, de vreme ce, înainte ca el s-o posede pentru ultima oară, se dusese să-şi ia capa ca să plece, dar a rămas tăcut ascultând muzica frumoasă pe care o cânta Blanca la pian. Se simţea grozav de nefericit, dar rămânea nemişcat, paralizat, ca şi inima lui, care bătea din inerţie.

Diego o urma de la o distanţă prudentă. Voia să se încredinţeze că o să ajungă în siguranţă acasă. Violet renunţase la trăsură şi s-a abătut din drum cu mult înainte să se întoarcă acasă. A luat-o într-o anume direcţie, dar i-

a fost foarte uşor s-o urmeze, fiindcă luna strălucea pe capa ei albă în întunericul nopţii. După ce a trecut de câteva grupuri de case, s-a întrebat unde se îndreaptă cu atâta hotărâre, dar, când au ajuns pe Cuesta del Bailío, a ştiut care era destinaţia ei: Piaţa Capucinilor.

Violet nu a întors capul nici măcar o dată şi Diego s-a trezit pe negândite pe jumătate ascuns într-un antreu din apropierea statuii lui Hristos, ţinta lui Violet. S-a pomenit din nou iscodind-o fără să ştie prea bine ce cerea cu atâta înflăcărare. A privit-o rugându-se în tăcere, într-o atitudine plină de devoţiune.

Când Violet şi-a sfârşit ruga, a sărutat cu adoraţie baza statuii, înainte să se ridice şi să facă drumul înapoi.

Inima lui Diego a tresărit, fiindcă ştia că ea suferă şi nu ştia cum s-o ajute. S-a lipit de zid, pentru ca ea, trecându-i prin faţă, să nu-şi dea seama că o urmărise. Când soţia lui a luat-o după colţul străzii spre casa pe care nu o împărţea cu el, a pornit către statuia pe care o venera ea şi, când a ajuns, a făcut întocmai ce-o văzuse pe ea făcând cu câteva momente mai înainte. A îngenuncheat şi a sărutat de mai multe ori locul pe care îl sărutase ea, în vreme ce rostea aceleaşi vorbe: „Nu-i da, Hristoase, nu contează ce ţi-a cerut, dar nu-i da".

Capitolul 21

Diego nu a plecat la Hornachuelos, cum făgăduise. A hotărât să rămână în Córdoba şi să ocolească locurile pe care le vizita ea, deşi din când în când o urmărea de la o oarecare distanţă. Voia să se asigure că era bine, că nu i se întâmpla nimic rău şi că îşi vedea de viaţa de zi ci zi. Era, de asemenea, nespus de recunoscător pentru amănuntele pe care i le dădea Isabel despre traiul zilnic al femeii vieţii lui.

La câteva zile după ce se întâlnise ultima oară cu Violet, a avut o discuţie cu Montenegro, ca să-i afle intenţiile cu privire la Violet şi prietenia lor a renăscut cu şi mai multă putere decât în trecut. Diego i-a vorbit despre considerentele religioase pentru care nu îi reda libertatea soţiei lui, chiar dacă ea dorea să se despartă şi i-a mărturisit nădejdea că într-o zi o va recuceri. Montenegro a recunoscut că doamna Vílchez nu-i dăduse niciodată speranţele deşarte. Era pur şi simplu un prieten care o ajuta în operele sale de caritate şi îi purta recunoştinţă pentru afecţiunea ei faţă de micuţii lui, ce aveau atâta nevoie de atenţia unei femei.

Diego a răsuflat uşurat în cele din urmă, deşi îl întrista să ţină legată de viaţa lui o femeie care merita mult mai mult decât o relaţie pe jumătate destrămată.

– Dacă nu vedeam cu ochii mei, nu credeam.

Glasul lui Luis i-a smuls un zâmbet, dar Diego a rămas cu picioarele băgate în fântână.

– Micuţul meu obişnuia să facă asta adesea, i-a răspuns cu melancolie.

– Dacă mă pofteşti, le bag şi eu.

Diego a refuzat o idee atât de nebunească.

– Îmi pare rău, este fântâna familiei.

Luis a izbucnit în râs şi răspunsul vărului său nu l-a împiedicat să se aşeze pe marginea din piatră şi să-şi vâre o mână în apă. În mod surprinzător, era caldă.

– Şi eu ce sunt?, l-a întrebat cu aroganţă.

– În zile ca asta, o indigestie supărătoare.

Luis nu s-a supărat pentru răspunsul lui Diego.

– Arăţi jalnic, i-a spus pe neaşteptate.

– Mulţumesc, şi eu te preţuiesc, i-a răspuns sarcastic. Luis a râs din nou. Mă bucur că eşti vesel, dar trag nădejde să nu fiu eu motivul.

Diego şi-a scos picioarele din fântână şi le-a şters cu un prosop. Şi-a pus din nou ciorapii şi cizmele de călărie. Luis i-a urmărit cu atenţie fiecare mişcare.

– Sunt fericit, fiindcă în sfârşit voi putea să-ţi plătesc şi ultima tranşă din împrumut.

Diego a devenit serios.

– Ştii că nu este nevoie de atâta grabă, i-a răspuns supărat.

– Am luat în avans banii pe mai multe recolte de măsline.

Diego s-a încruntat uşor îngrijorat.

– Dacă viitoarea recoltă de măsline va fi compromisă, va trebui să dai înapoi banii luaţi anticipat, şi asta poate să însemne falimentul presei tale de ulei.

– Amănuntul ăsta nu mă îngrijorează, pentru că am de gând să te fac asociatul meu.

Sprâncenele lui Diego s-au înălţat vădind o curiozitate nedisimulată. Se părea că Luis vorbeşte serios, dar el nu voia să fie asociatul vărului său.

– Nu mi se pare drept, i-a spus pe un ton neutru. Presa de ulei este moştenire de la tatăl tău, n-ar trebui s-o împarţi cu niciun asociat.

Luis s-a bătut peste genunchi exasperat. Diego era mai încăpăţânat ca un catâr, dar el refuzase oferte mult mai serioase. A hotărât totuşi să lase baltă pentru moment chestiunea.

– Vii la cină vinerea viitoare? Acum chiar i-a captat atenţia. „Ce avea special vinerea viitoare?", s-a întrebat Diego. Gemenii nu te vor ierta, l-a prevenit Luis.

Diego a înjurat în gând. Uitase cu totul de aniversarea verilor lui mai mici şi rămăsese mai puţin de o săptămână până la eveniment.

– Mă vei scuza faţă de ei?

Luis clătina deja din cap cu o mişcare vioaie.

– Nu va fi nevoie, fiindcă ea nu va veni. Diego a ştiut că vărul lui se referea la Violet. Este plecată în călătorie. S-a hotărât să stea câteva zile în Granada, cred că are un văr acolo sau cel puţin aşa am înţeles din câte i-a spus lui Isabel înainte să plece.

– Da, a răspuns el cu glas stins.

Luis şi-a blestemat greşeala, pentru că ochii vărului său exprimau o tristeţe ce nu îi plăcea deloc, la fel ca suferinţa aceea pe care o văzuse în Hornachuelos, când îl măcina încet disperarea.

– Familia va fi încântată să te aibă alături, a insistat Luis.

Lui Diego invitaţia vărului i-a sunat a reproş. Era adevărat că de săptămâni nu mai ţinea legătura cu familia, dar o făcea din respect faţă de Violet, care avea în Isabel singura prietenă din oraş şi el nu era atât de mârşav ca să le strice relaţia.

– Spune-mi ce pot să le cumpăr ştrengarilor ălora doi.

– Nişte bice noi. Isabel şi cu mine le-am dăruit doi armăsari.

– Armăsarii sunt scumpi.

– Au participat şi Violet, şi mătuşa Catalina.

– Atunci vor primi nişte bice şi nişte cizme de călărie noi. Măcar atâta merită.

– O să înnebunească de bucurie, i-a spus încântat Luis. Apropo, Montenegro dă o petrecere sâmbăta asta.

– Ştiu, m-a invitat şi pe mine.

– Atunci, nădăjduiesc să ne vedem acolo. Îndoiala s-a citit în ochii lui Diego. şi Luis a băgat de seamă. Ţi-am spus doar că Violet n-o să fie. Diego a făcut un semn de încuviinţare. Şi apropo, a continuat Luis, ai auzit ce se petrece în Piaţa Capucinilor?

Diego pornise spre bibliotecă, dar s-a oprit brusc. Vărul lui aproape că s-a ciocnit de el.

– Habar n-am, i-a răspuns pe un ton măsurat. Ce se petrece?

– Localnicii spun că o nălucă se plimbă prin piaţă în zori.

Diego a clipit uluit. O nălucă în Piaţa Capucinilor? Lumea aiura.

– Prostii!, a spus fără să dea prea mare însemnătate acelui zvon.

– Femeile mai bătrâne vorbesc despre un suflet chinuit care îşi caută izbăvirea la adăpostul lui Hristos al Îndurării. Cele mai tinere sunt încredinţate că este vorba despre o femeie ucisă în piaţă de un iubit supărat şi, atâta vreme cât criminalul nu va fi prins, sufletul va rătăci pe-acolo.

– Lumea are prea multă imaginaţie, a remarcat Diego.

– Mărturisesc că sunt ispitit să aştept ca să văd această vestită nălucă de femeie care rătăceşte cu privirea pierdută şi picioarele însângerate.

Auzindu-l, Diego a plescăit din limbă.

– Mi se pare de neînchipuit că dai crezare unor ase-

menea zvonuri, i-a spus ascultând de glasul raţiunii. Şi că mă faci să-mi pierd vremea cu bârfe de mahala.

Dar Luis a stăruit.

– Ar trebui să vezi piaţa, vere. Niciodată n-am văzut atâtea flori în jurul lui Hristos. Este copleşitor, pentru că sunt lumânări aprinse zi şi noapte, chiar şi porţile mănăstirii stau deschise ca să apere sufletul chinuit.

Amândoi bărbaţii ajunseseră în bibliotecă. Diego i-a oferit un pahar cu vin de Jerez vărului său şi apoi a luat loc.

– Ai vorbit cu Isabel?, a întrebat, ca să încheie discuţia despre năluca din piaţă. Luis s-a uitat drept la vărul lui, căci nu ştia de ce trebuia să vorbească cu sora lui. Trebuie să stai de vorbă cu Emilio de la Sierra, conte de Rosales.

Luis a strâns cu putere din dinţi. Cu niciun chip nu se aştepta ca vărul lui să abordeze un subiect pe care îl credea închis pentru totdeauna.

– Totul s-a spus la vremea sa, i-a răspuns destul de ofuscat.

– Nu lungi o pedeapsă pe care a iniţiat-o mama ta. E vremea să-i pui capăt.

– Uiţi că bărbatul acela a necinstit-o pe sora mea.

Diego a lăsat ochii în jos, pentru ca Luis să nu-i vadă furia din privire.

– Erau doi tineri care se iubeau. Ce necinste este în a se iubi?, l-a întrebat. Luis şi-a spus că vărul lui nu era în toate minţile. Scandalul izbucnit în familie după ce tinerii fuseseră surprinşi într-o situaţie compromiţătoare fusese monumental. Vreme de săptămâni au fost subiectul de bârfă al nobilimii cordobeze, dar Isabel Bravo nu a îngăduit ca băiatul să facă ce îi cerea onoarea în acele împrejurări. Şi-a trimis singura fiică departe, la nişte rude care locuiau în Salamanca. Emilio, acum conte de Rosales,

a cerut neîncetat mâna lui Isabel, până când, într-o zi, s-a dat bătut în fața inevitabilului şi s-a îmbarcat pe Santa Sabina, punând un ocean între el şi iubita lui. Chiar nu vezi în ochii lor cât de mult se iubesc?

Pe Luis îl deranja direcția în care o luase discuția.

– Mama nu şi-ar da niciodată încuviințarea pentru această căsătorie.

Diego a oftat adânc.

– Mătuşa Isabel se lasă purtată de ranchiună, incapabilă să uite că mama contelui de Rosales a fost amanta tatălui tău.

Luis a scrâşnit din dinți auzind vorbele care nădăjduia să nu mai fie rostite niciodată.

– De ce te interesează atât de mult?

„Pentru că nicio ofensă nu este atât de mare ca să țină doi oameni care se iubesc din suflet despărțiți pentru totdeauna", a gândit Diego, dar nu a spus-o.

– Fiindcă îmi pasă de Isabel şi văd durerea care îi chinuie pe amândoi când se află în acelaşi loc. Fără să se apropie. Fără să îndrăznească să respire măcar.

Luis a tăcut o clipă. Acum înțelegea că poate ar fi trebuit să procedeze altfel, dar mama lui era prea încăpățânată şi el prea tânăr pe atunci ca să-i țină piept.

– Înțeleg de ce mama este nervoasă de la o vreme. Diego a rămas tăcut, lăsându-l pe vărul lui să tragă singur concluziile necesare menite să-l impulsioneze pentru a trece la fapte. De Rosales a vorbit cu tine? s-a interesat.

Diego a tăgăduit, dar a ocolit să-i spună că Isabel era cea care îi ceruse ajutorul. Venise la el, pentru că era singurul care putea s-o înțeleagă. El însuşi trecea printr-un chin asemănător: să trăiască despărțit de persoana iubită.

– Îmi promiți măcar că ai să te mai gândeşti?, l-a întrebat Diego pe un ton serios.

Luis nu s-a grăbit să-i răspundă. Dacă îi făcea pe plac vărului său, va fi nevoit să se lupte cu mama lui, dar mai înainte trebuia să stea de vorbă cu Isabel. Voia să audă de pe buzele ei ce simțea pentru conte.

– Voi face mai mult de-atât, i-a răspuns în cele din urmă. Voi avea o discuție cu Emilio pe teren neutru. Ar putea să fie la Bidasoa?

Diego a încuviințat cu un zâmbet.

Cei doi bărbați s-au adâncit apoi într-o discuție despre afaceri, care le-a ocupat restul după-amiezii.

Capitolul 22

Era fericită să fie din nou în Córdoba. În acele săptămâni îi fusese foarte dor de oraş, mai cu seamă să ducă flori proaspete lui Miguel şi lui Hristos, dar îi făcuse bine totuşi să petreacă o vreme cu vărul ei şi cu micuţii lui. Îi adora pe acei copii veseli şi zâmbitori. Se întorcea în Córdoba revigorată şi plină de iluzii. Şi-a pironit ochii în oglindă, care îi arăta un chip cu un pic de culoare. Nu mai era aşa de palidă, mulţumită plimbărilor lungi călare şi soarelui cald granadin, atât de asemănător celui al Córdobei. Şi mulţumită, de asemenea, râsetelor unor copii minunaţi. A încercat să-şi prindă florile în coc, dar i-a fost cu neputinţă. I-a cerut ajutorul Anei.

Aceasta s-a uitat la florile de pânză cu o figură nemulţumită.

– Nu se potrivesc cu rochia, i-a răspuns fără să-şi ascundă părerea în faţa doamnei ei. Parcă ar fi flori de mort.

Violet a strâns din buze uşor iritată. Erau crinii cei mai asemănători cu cei adevăraţi pe care îi putuse găsi.

– Sunt albi, ca şi rochia.

Ana s-a strâmbat, păstrându-şi atitudinea de mai înainte.

– Florile nu se văd în părul blond. Este mult mai deschis la culoare.

Violet şi-a spus că era adevărat, soarele granadin îi închisese culoarea pielii şi i-o deschisese pe cea a părului.

– Nu te-am întrebat dacă îţi plac, i-a răspuns cu oarecare nerăbdare. Îmi amintesc că ţi-am cerut ajutorul ca să le prind în coc, nu pentru altceva.

– De ce nu vă puneţi nişte boboci de trandafir galbeni, dintre cei pe care vi i-a dăruit marchizul de Montenegro?

– Pentru că nu se cade ca o femeie măritată să beneficieze de darul altui bărbat în afara soţul ei.

Ana a plescăit obraznic din limbă.

– Domnia voastră nu aveţi soţ. Aveţi doar un nume care nu vă foloseşte la nimic, numai ca să vă plângeţi.

– Ana!, a exclamat Violet uluită. Nu pot să cred că aud o asemenea obrăznicie din partea ta.

Dar Ana nu şi-a cerut iertare, dimpotrivă, a atacat-o şi mai virulent.

– Trandafirii aceia au fost un dar din partea copiilor de la orfelinat, chiar dacă i-aţi primit din mâinile marchizului.

Violet s-a dat bătută.

– Atunci, adu-i. Dacă în felul acesta nu te mai aud, va merita osteneala.

Ana i-a scos din cutia pe care o ţinea în şifonier, a prins câteva bucle cu ei şi le-a aranjat frumos. Chipul lui Violet se schimbase complet.

– Trebuie să recunoaşteţi că abia dacă se deosebesc de culoarea părului, dar vă vin mult mai bine. Violet a recunoscut printre dinţi. Montenegro se va bucura să vă vadă gătită aşa. Ochii Anei au coborât asupra rochiei şi din nou s-a încruntat. Albul nu vă avantajează, dar v-am mai spus asta.

– De sute de ori, i-a răspuns Violet, care îşi luase deja capa albă din catifea şi mănuşile. Dar, în ciuda părerii tale, am de gând să mă îmbrac în alb.

– Măcar croiala este frumoasă.

– Cred şi eu că este, a făcut-o o modistă granadină foarte pricepută.

Ana nu a mai spus nimic. A urmat-o pe stăpâna ei pe

scări ca să-i deschidă uşa. Trăsura închiriată o aştepta afară. Vizitiul a ajutat-o să urce şi a închis uşa înainte să urce pe capră şi să mâne trăsura până la palatul Montenegro.

Surpriza pe care a avut-o văzându-l pe Diego printre oaspeţi a lăsat-o ameţită şi a tulburat-o profund. Trecuseră ceva mai mult de trei luni de la ultima lor întrevedere şi inima i-a tresărit la fel ca întotdeauna văzându-se oglindită în strălucirea ochilor lui, fiindcă nu înceta să se uite la ea cu un zbucium ce a copleşit-o. Era la fel de slab şi, ceea ce i s-a părut mai îngrijorător, el nu a făcut nicio încercare să se apropie de ea, ceea ce ar fi putut să dea naştere la bârfe. De îndată s-a mustrat. Mulţi dintre cei de faţă ştiau că trăiau despărţiţi. Violet şi-a propus ca, în cazul în care el nu o saluta, o va face ea înainte să înceapă cina.

A căutat-o din priviri pe Isabel, dar nu a văzut-o printre oaspeţi şi s-a întristat şi mai tare chiar dacă mai multe doamne care o ajutau la strângerea de fonduri pentru şcoală şi spital s-au arătat binevoitoare şi vorbăreţe. Cu ele a putut să-şi petreacă vremea până la cină şi nu s-a mişcat din locul în care aştepta cu stomacul strâns. Ţinea în mână acelaşi pahar cu vin alb, nu simţea niciun îndemn să-l bea şi a căutat o tavă pe care să-l lase, dar asta presupunea să se mişte din locul în care se afla şi nu îndrăznea. În ungherul acela îndepărtat era practic ascunsă de o plantă uriaşă cu frunze mari, verzi care părea aproape un copac. În cealaltă parte era o sculptură romană aproape la fel de înaltă ca şi ea. Violet a cercetat trăsăturile sculptate şi şi-a zis că ar putea să fie o sculptură de-a maestrului Michelangelo. Alături de statuia rece se simţea la adăpost de priviri iscoditoare şi de comentarii răutăcioase.

– Ce faci aici singură? Glasul lui Luis la spatele ei a făcut-o să tresară de-o manieră aproape comică. Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

Ea i-a zâmbit firav.

– Nu te văzusem, i-a spus tulburată.

Cum ajunsese până la ea fără să bage de seamă?

– Eram în spatele plantei, ca şi Diego, nu-i aşa, vere?

Mâna brună a lui Diego a dat la o parte marile frunze verzi. Violet şi-a dat seama că stătea în picioare în aceeaşi poziţie ca şi ea, lipit de peretele tapiţat. De aceea nu îl văzuse.

– Ce mai faci?, a întrebat Diego.

„De ce glasul lui sunase atât de rece?", s-a întrebat ea. În ciuda tulburării, i-a adresat un zâmbet de sinceră afecţiune. De iubire nemăsurată.

– M-am întors ieri de la Granada. Vărul meu şi soţia lui îţi trimit salutări. O uşoară zvâcnire a tâmplei lui i-a dat de înţeles că îl deranjase lipsa de răspuns la grija faţă de ea, de aceea s-a corectat de îndată. Sunt foarte bine, mulţumesc de întrebare.

Luis se uita când la unul, când la celălalt şi nu-i venea să creadă. Îşi vorbeau fără să se privească, de parcă acest lucru ar fi fost peste puterile lor. Ce naiba era cu ei?

– Vrei o răcoritoare?, a întrebat-o Luis şi ea şi-a zis că sugestia lui nu putea să vină într-un moment mai prost.

Deşi îşi simţea gâtul uscat, nu putea să rămână singură cu Diego!

– Mulţumesc, dar nu mi-am băut încă vinul.

Luis s-a uitat la paharul pe care îl ţinea ea în mână de ceva vreme şi, fără să stea pe gânduri, i l-a luat. Ochii lui Violet s-au deschis de surpriză.

– Îl las pe masă şi îţi aduc puţină sangría.

– Nu! Te rog!, a exclamat de îndată. Nu este nevoie.

Dar Luis deja plecase. Violet a rămas singură cu iubirea vieţii ei, pradă unui chin cumplit.

– Nu ştiam că vei veni la cină, i-a spus în şoaptă Diego. Ea a înghiţit nodul pe care îl simţea în gât. Pedro nu mi-a spus nimic despre prezenţa ta.

– Nu ştia că m-am întors ieri după-amiază. Venirea mea la cină a fost o hotărâre de ultim moment.

Violet încerca să înghită saliva groasă şi amară. Stăteau acolo amândoi, ca doi străini vorbind despre lucruri lipsite de însemnătate.

– Eşti foarte frumoasă, i-a spus deodată cu glasul acela care o scotea din minţi. Cu timbrul acela atât de bărbătesc care făcea orice cap de femeie să se întoarcă de câte ori era auzit. Mă bucur că eşti bine.

Diego se întorsese spre ea şi o privea atât de pătrunzător că începuseră să-i tremure genunchi. Aproape nu putea să se ţină pe picioare de nelinişte şi, când a vrut să-i răspundă, s-a anunţat că cina era servită. Montenegro a căutat-o din ochi până a găsit-o, dar, înainte să ajungă la ea, Diego se amestecase printre oaspeţi.

– Vă simţiţi bine?, a întrebat-o Pedro. Ea a dat uşor din cap fără să-i răspundă, căci avea încă un nod în gât şi inima plină de tristeţe. Întâlnirea cu Diego o tulburase adânc. Sunteţi foarte palidă.

– Poate de la căldură, s-a justificat, de multă vreme nu am mai ieşit în lume.

-L-aţi văzut pe Diego? Mi s-a părut că-l zăresc în preajma domniei voastre.

Întrebarea lui Montenegro a avut asupra ei efectul unui duş cu apă rece, fiindcă a înţeles de ce nu îi spusese lui Diego că va veni şi ea: ca să preîntâmpine un refuz.

– Am stat de vorbă adineauri, i-a mărturisit debusolată.

Lui Montenegro a părut să-i placă răspunsul, fiindcă i-

a zâmbit.

– V-am aşezat între cele două rude ale domniei voastre. Mi s-a părut cel mai nimerit.

– Desigur, i-a răspuns ea.

Violet şi-a spus că va fi cea mai lungă cină din viaţa ei şi într-adevăr aşa a fost. Abia dacă a înghiţit ceva, în ciuda conversaţiei însufleţite a lui Luis. Din fericire, în faţa lor Pedro pusese doi ofiţeri care s-au adâncit într-o discuţie despre politică şi războaie, ceea ce a făcut-o să respire uşurată. Nu îi dădeau nicio atenţie ei, care asuda stânjenită.

Când, după cina lungă, au trecut în salonul de muzică să asculte o melodie la pian în încheiere, a oftat adânc. A stat de vorbă cu contesa de Azuel până când soţul ei, contele, a venit şi-a luat-o ca s-o ducă pe unul dintre scaunele aşezate în primul rând. Salonul fusese amenajat pentru concert. Diego stătea chiar în celălalt capăt, în picioare, ca şi ea şi alţi câţiva oaspeţi. Abia putea să-şi ia ochii de la soţul ei. Luis s-a aşezat lângă ea şi i-a întins o cupă cu şampanie rece, pe care a luat-o fără să-şi dea seama.

Muzica era superbă şi Diego o privea într-un fel anume, ca şi cum s-ar fi zbătut între două alegeri foarte însemnate fără să ştie la care să se oprească. A privit-o mai multe minute, aproape fără să clipească. Montenegro s-a apropiat de el şi au vorbit puţin cu glas scăzut, ca să nu-i deranjeze pe oaspeţii care ascultau muzica de pian. Un moment mai târziu, Diego a făcut un gest solemn din cap. Marchizul s-a apropiat de pianist şi i-a şoptit la ureche ceva ce a făcut ca instrumentul să amuţească după câteva minute.

– Doamnelor, domnilor, este o mare cinste pentru casa Montenegro ca prietenul meu Diego să ne delecteze cu

măiestria sa! A acceptat să cânte o melodie la chitară.

Aplauzele furtunoase au surprins-o. Diego nu mai cânta de multă vreme! „Ce îl determinase să facă asta?", s-a întrebat cu multă curiozitate.

– Nu-mi vine să cred, a spus deodată Luis şi glasul lui exprima uimirea.

Rămăsese cu paharul la jumătatea drumului spre gură. Ea l-a ridicat pe al său şi l-a băut dintr-o înghiţitură.

– Trebuie să plec, a spus grăbită.

Luis a prins-o de mână.

– Ar fi o mojicie din partea ta să pleci în mijlocul spectacolului.

Vorbele lui Luis au ţintuit-o locului, pentru că era adevărat. Dacă pleca tocmai când Diego se pregătea să cânte ceva, va face din el subiect de bârfă şi nu merita. S-a hotărât să rămână ca să-l asculte.

Diego ţinea deja chitara în mâini şi se aşezase în mijlocul salonului. A început a ciupi coardele, scoţând un şir de sunete lungi şi rare şi s-a oprit o clipă ca şi cum ar fi evaluat sunetul. Când a fost încredinţat că instrumentul este acordat, a început mai întâi doar pizzicato-ul primei părţi a melodiei, apoi a făcut o demonstraţie de sunete joase şi câteva secunde, după aceea a continuat cu arpegiul şi primele note în surdină.

Violet nu putea să-şi ia ochii de la mâinile care cântau atât de magistral.

– Ştii de ce este atât de bun? Întrebarea lui Luis a ajuns la ea ca prin ceaţă, dar şi-a îndepărtat o clipă ochii de la soţul ei ca să şi-i aţintească asupra lui. Ceea ce-l face excepţional pe Diego atunci când cântă este felul său de a interpreta.

– O face destul de bine, a recunoscut ea cu mândrie.

– Este vorba despre o folosire bună a dinamicii şi a

intensității, iar volumul este tehnică, nu talent. Mă uimește talentul lui înnăscut, felul lui de a se exprima și a ne transmite ceea ce simte. Diego s-a născut atins de bagheta spiritelor muzicii, fiindcă vrăjește chitara cu degetele lui. O face să se îndrăgostească de el și realizează o comuniune magnifică, sublimă. Ea era întru totul de acord. Cântând mai rapid și pe note mai joase, a continuat Luis, obține un sunet caracteristic nouă. Și astfel, Diego îi face pe toți cei care ascultă să-și aducă aminte de moștenirea și de influența omniprezentă a spiriduşului care trăiește și rezistă pe străzile din Córdoba, în peșterile misterioase și în munți. Luis s-a oprit un moment din vorbit, căci Diego mărise viteza degetelor. Ascultătorii erau extaziați. Iar el părea să se simtă în largul său în salonul de muzică al palatului Montenegro. Violet și-a amintit clipa în care l-a văzut pentru prima oară, într-o încăpere plină de oaspeți ce vorbeau și râdeau. Acolo, printre zgomote asurzitoare, Diego a privit-o cu bunăvoință și nespus de blând și acela a fost începutul pierzaniei ei ca femeie ce avea să se îndrăgostească total și iremediabil. De la acel zâmbet, a ars de o dorință pe care vremea și distanța nu putuseră s-o stingă, distanță pe care Diego o pusese între ei vreme de trei ani lungi. După acel prim zâmbet, după acel prim dans, gândul ei s-a întors iar și iar la persoana care îi lăsase în suflet o urmă adâncă și de neșters. Și-a amintit de plimbările călare, de râsul vesel al unui bărbat care iradia magnetism pur. Și-a amintit de prima cursă pe care a câștigat-o, de altele pierdute și de iubirea care, fără să-și propună, se aprinsese în inima ei și o făcuse să ia nişte hotărâri greșite pe care le plătise foarte scump. Diego era încă un bărbat excepțional, iar ea îl iubea nebunește. Nimeni nu cântă ca el, a mărturisit Luis mândru și Violet și-a zis că avea de ce să se simtă așa.

Mâinile acelea minunate nu creau muzică, ci magie. Diego a pus capăt brusc melodiei ca să respire adânc. Oaspeţii au izbucnit în aplauze frenetice, şi Violet s-a întrebat de ce o făceau; pentru ea era limpede că nu terminase piesa, dar după câteva clipe de linişte, pe care toţi le-au respectat, degetele lui au început să ciupească din nou coardele, dar de data asta cu totul altfel decât înainte, mult mai încet şi mai emoţionant. Era ca un dialog între chitară şi seducătorul care o dezbracă pentru a ajunge la inima ei. Şi atunci i-o smulge fără să dovedească nici cea mai mică milă şi le-o dăruieşte supuşilor care ascultă melodia. Şi, spre surprinderea tuturor, inclusiv a ei, glasul lui Diego, grav, profund şi cu un timbru inconfundabil ce mişca fibra cea mai sensibilă a inimii, a început să umple încăperea cu vorbe sfâşietoare.

Nici de mi s-ar fi prezis, n-aş fi crezut
că se vor despărţi, fiecare pe drumul său,
iubito, iubirea ta şi-a mea.
Trebuia să fim unul, apărând adevărul,
dar blestemata mândrie mi-a luat vederea.
Fiecare pe drumul său. Hristoase, ce durere!
Nu de roze, ci de spini este cărarea noastră.
Te îndepărtezi pe cale şi mor puţin câte puţin,
Tu nu dai importanţă, şi eu înnebunesc.

Glasul a tăcut câteva momente şi degetele minunate au realizat nişte acorduri devastatoare care i-au emoţionat deopotrivă pe toţi cei prezenţi. Inima lui Violet i-a tresărit în piept la auzul versurilor sfâşietoare, pătimaşe. O implicau atât de intim că nu putea să se arate nepăsătoare şi, din nou, glasul catifelat şi profund s-a făcut auzit.

Vreau, iubire, să te întorci, dar fugi de braţele mele,
este un simţământ ciudat şi inima mi se opreşte
fiindcă supărarea mă macină.
Îţi jur că mă voi ruga fără încetare pentru acelaşi lucru ca şi tine,
şi voi continua să sufăr sub greutatea acestei cruci imense.
Fiecare pe drumul său. Hristoase, ce durere!
De amărăciune şi chin e îmbibată inima mea.
Te îndepărtezi pe cale şi mor puţin câte puţin,
tu fără să dai importanţă, iar eu înnebunesc.

Ochii lui Diego erau aţintiţi asupra ei în vreme ce cânta, şi privirea arzătoare, plină de dorinţă adâncă, oglindea zbuciumul lui lăuntric. Îi arăta cât de nefericit se simţea departe de ea şi cât de mult tânjea după prezenţa ei. În tot acest timp, Violet a ascultat versurile sfâşietoare într-o tăcere deplină.

După acel final dureros, încrâncenat, Diego a încetat să mai cânte.

Violet rămăsese fără suflare, cufundată într-un vârtej de emoţii contradictorii care îi făceau răni sângerânde. Versurile cântecului fuseseră atât de grăitoare, atât de emoţionante că i-au smuls un geamăt târziu plin de remuşcări. El stătea tot cu privirea întunecată pironită asupra chipului ei, fără să se mişte din locul unde şedea, în pofida felicitărilor pe care le primea de la diferiţi oaspeţi. Violet a clipit de mai multe ori încercând să-şi limpezească vederea, care îi era împăienjenită de lacrimi. Ochii bărbatului i se înfigeau în suflet cu o forţă nimicitoare şi îi provocau o avalanşă de simţăminte cu neputinţă de stăpânit.

Diego nu avea ochi decât pentru ea. Se aflau la câţiva metri distanţă unul de celălalt şi lăsau impresia că

trupurile lor se atingeau respirând acelaşi aer şi cu aceeaşi înflăcărare dintotdeauna. Privirea lui înflăcărată de dorinţă o devora până la pierderea identităţii de sine. Când Diego a făcut primul pas către ea, Violet a încercat să se întoarcă, dar picioarele îi erau ţintuite locului, trupul îngheţat şi mâinile atât de reci că abia le simţea. A dus una dintre ele la gât şi a rămas cu ea acolo, incapabilă să facă altceva. Stomacul i s-a revoltat cu un zvâcnet şi mintea i s-a înfrăţit cu inima ca s-o cufunde într-o stare generală de rău pe care nu ştia cum să şi-o reprime în mijlocul atâtor oaspeţi.

Diego a mai făcut un pas, dar, până să ajungă la ea, Violet a căzut în nesimţire la picioarele lui Luis, care a reuşit s-o prindă la vreme.

Capitolul 23

Diego a ajuns la ea cu sufletul la gură. A pus un genunchi jos, i-a cuprins trupul în braţe şi l-a strâns la piept. Luis i-a deschis uşi până când au ajuns într-una dintre numeroasele încăperi de la Montenegro. Diego a culcat-o uşor pe salteaua moale. Era peste măsură de îngrijorat. Luis i-a luat pulsul şi l-a simţit foarte slab. A început să descheie nasturii de la corsajul rochiei, dar Diego l-a oprit.

– Trebuie să ieşi un moment, i-a spus Luis.

– N-am de gând să mă mişc de-aici!, i-a răspuns pe un ton autoritar.

– Diego, te rog! Eşti prea agitat şi în starea asta nu îmi eşti de niciun ajutor.

– Am zis că rămân aici!

Luis a oftat neliniştit.

– Atunci cere-i lui Montenegro nişte prosoape reci şi nişte săruri de amoniac.

Diego a ieşit din cameră ca urmărit de diavol şi l-a căutat pe Pedro în marele salon de muzică, unde încerca să-i liniştească pe oaspeţii care o văzuseră pe Violet leşinând. L-a auzit cerându-i concertistului să continue repertoriul de pian şi după câteva momente a venit lângă Diego.

Chitara singuratică şi scaunul gol rămăseseră uitate în mijlocul salonului.

I-a transmis vorbele lui Luis. Pedro a dat din cap în semn de încuviinţare; atunci Diego s-a întors în cameră, dar nu a mai putut să intre, fiindcă vărul lui o încuiase. L-a înjurat furios pe Luis pentru vicleşugul pe care îl folosise

ca să-l scoată din încăpere. În minutele lungi, exasperante, care au urmat, nu a încetat să străbată coridorul dintr-un capăt într-altul. Auzea notele pianului care în capul lui au devenit lovituri de ciocan.

O cameristă a venit cu apa rece, prosoapele şi sarea de amoniac, dar uşa a rămas închisă. Montenegro l-a chemat din uşa salonului. Diego s-a dus acolo.

– Am poruncit să se pregătească trăsura mea ca s-o duceţi la spital dacă Luis nu izbuteşte s-o readucă în simţiri.

– Nu va fi nevoie, i-a răspuns Diego, deşi nu era pe deplin convins.

– Voi ţine închisă uşa de la salon dacă hotărăşti altfel.

Dar Diego nu a apucat să-i răspundă, fiindcă în acel moment Luis ieşea din cameră.

Când a ajuns lângă cei doi bărbaţi, l-a luat de braţ pe Diego. Inima a început să-i bată nebuneşte. Luis făcuse acelaşi gest în noaptea în care murise micul Miguel.

– Nu te uita la mine de parcă aş fi diavolul. S-a trezit, e lucidă şi întru totul conştientă. A fost un leşin lipsit de însemnătate.

– Eşti un nemernic!, s-a răstit Diego.

Luis ştia că Diego era supărat pentru că îi închisese uşa-n nas, dar n-avusese încotro.

Montenegro a închis uşa salonului pentru ca oaspeţii să nu audă cearta dintre cei doi veri.

– Vino cu mine, i-a cerut Luis, dar Diego avea alt gând. Când a făcut primul pas către încăperea în care se afla Violet, mâna lui Luis l-a oprit. Trebuie să-ţi vorbesc.

– Acum?, l-a întrebat uluit.

– Soţia ta mi-a cerut asta.

Diego a înjurat din nou. Luis aproape l-a târât pe culoar în capătul opus încăperii în care o lăsase pe Violet. L-a

împins pe vărul lui în micul birou şi a închis uşa în urma sa, apoi s-a rezemat de ea ca să-l împiedice să iasă.

– Te porţi ciudat, a remarcat Diego. Luis a oftat adânc înainte de a scoate vreo vorbă. Şi-am să-ţi sparg dinţii dacă mai stai de pază la uşă!

– Este însărcinată, a spus Luis fără nicio introducere.

Diego a făcut un pas înapoi ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. A clipit de mai multe ori, încercând să asimileze vestea. Şi-a ţinut răsuflarea şi mâinile i s-au crispat pe lângă corp abia stăpânindu-se să nu se năpustească asupra lui Luis şi să-l îndepărteze din drumul lui cu un pumn. A simţit în câteva secunde ceea ce au simţit bărbaţii de-a lungul istoriei în faţa unei mărturisiri de asemenea dimensiune: bucurie nemăsurată, nedumerire deplină, dar şi o întrebare chinuitoare: de ce naiba îi ascunsese asta? De ce nu alergase în braţele lui ca să-i spună vestea care l-ar fi înnebunit de fericire? Nu ştia, dar nu-i plăcea ce-i trecea prin minte.

Luis a fost conştient de toate trăirile care-şi puseseră pecetea asupra chipului vărului său: fericire fără margini, tulburare adâncă şi îndoială nesfârşită. Deşi se simţea prost pentru că îl reţinea, îi promisese totuşi lui Violet că îi va lăsa câteva clipe de răgaz înainte să-l vadă pe Diego.

– Luis, lasă-mă să trec, i-a cerut Diego pe un ton poruncitor, altfel te voi călca în picioare!

– Violet este foarte tulburată.

– Prezenţa mea nu o va deranja. Trăiesc şi respir ca s-o apăr.

– Ea nu ştia în ce stare se află, a adăugat Luis.

Diego a simţit că se prăbuşeşte şi nu putea să se ţină de nimic. Dacă Violet nu ştia, nu putea să-i fi ascuns dinadins. Uşurarea a fost instantanee. I-a indus o stare de pace lăuntrică ce i-a îmblânzit trăsăturile şi i-a alungat

încordarea.

În clipa următoare, Luis s-a îndepărtat de uşă ca să-i îngăduie vărului său să iasă. Diego a străbătut cu paşi mari vestibulul nesfârşit, dar, când a ajuns în încăpere, aceasta era goală. Violet plecase. Îl folosise pe Luis ca să câştige răgazul necesar pentru a pleca şi fără să dea ochii cu el. Era o laşă, dar nu mai avea scăpare.

„Unde dracu' se băgase?! Oare o înghiţise pământul?", s-a întrebat nedumerit Diego. O căutase şi nu era acasă. Biserica era închisă, ca şi mănăstirea. Fusese şi la orfelinat, dar călugăriţele nu o văzuseră de câteva săptămâni bune. De ceasuri întregi o căuta fără izbândă. Neliniştea şi îngrijorarea îl secătuiau de puteri, îl rodeau în stomac şi îi pricinuiau zvâcniri dureroase în piept.

Bucuria veştii despre viitoarea lui paternitate se transformase într-o disperare imposibil de înlăturat. Ros de neputinţă, a ajuns la casa Villares rugându-se să fie acolo. Înainte să-i dea majordomului capa, mănuşile şi pălăria, Isabel a coborât scara abruptă cu chipul radiind de bucurie. S-a agăţat pur şi simplu de gâtul vărului ei şi l-a felicitat cu înflăcărare.

– Luis ne-a spus minunata veste îndată ce s-a întors de la Montenegro. Închipuieşte-ţi, nu pot să dorm de fericită ce sunt!

Diego a oftat adânc. Într-adevăr era un ceas târziu din noapte, dar l-ar fi ridicat din pat pe Papa însuşi, numai să o găsească.

– Violet nu-i aici, nu-i aşa?

A pus întrebarea ştiind dinainte răspunsul. Isabel a tăgăduit în tăcere. Diego a bombănit zgomotos. Luis şi-a iţit capul în golul scării.

– Credeam că sărbătoriţi vestea cea bună.

Diego a fost tentat să-l trântească la pământ cu un pumn. Era departe de a manifesta înţelegere faţă de ticăloşia lui.

– Nu o găsesc pe Violet, a spus netezindu-şi iritat părul. Nu este nici acasă, nici la biserică. Nu ştiu unde a dispărut.

– Cred că ştiu unde a putut să se ducă, a răspuns Isabel gânditoare. Diego şi-a pironit privirea asupra verişoarei lui, aşteptând un răspuns. Este foarte devotată lui Hristos al Îndurării. Dacă nu este acasă, o fi în Piaţa Capucinilor.

Cum de nu se gândise?

– Vin cu tine, s-a oferit Luis, care cobora în acel moment scara către vestibul.

– Prefer să merg singur.

– Este foarte târziu.

– Ştiu, dar trebuie.

– Ai venit cu trăsura?

Diego a dat aprobator din cap.

– Salut-o pe mătuşa, nu pot să-mi prezint omagiile în seara asta.

Luis şi Isabel i-au zâmbit înţelegător.

– Mama şi gemenii dorm, i-a spus Luis, dar eu voiam să vorbesc cu Isabel, de aceea suntem încă treji.

Diego şi-a pus din nou mănuşile şi pălăria, dar nu şi capa, pe care o ţinea împăturită pe braţ.

– La revedere, verilor!

Isabel a închis uşa de la stradă după plecarea lui Diego.

Era grăbit să ajungă cât mai repede în piaţă, aşa că l-a îndemnat pe vizitiu să mâne mai iute. Zgomotul roţilor care se învârteau pe caldarâm i s-a părut un acompaniament trist pentru gândurile lui. A trebuit să oprească trăsura câteva case mai înainte să ajungă în piaţă, fiindcă străzile erau prea înguste. A coborât cu o

iuţeală ameţitoare. Vizitiul l-a întrebat dacă dorea să-l aştepte, însă el l-a refuzat.

Paşii lui Diego răsunau pe pietrele din caldarâm. S-a întâlnit cu un paznic de noapte care străbătea străzile din sectorul său. Îşi făcea rondul însoţit doar de zornăitul unor chei, un fluierat şi un baston mic. Cei doi bărbaţi s-au salutat cu o uşoară înclinare a capului.

Când a luat-o pe Cuesta del Bailío, şi-a încetinit pasul şi, ajungând în Piaţa Capucinilor, a respirat adânc, de parcă ar fi avut de înfruntat un pluton de execuţie.

Piaţa era luminată de zeci de lumânări şi, văzând silueta înveşmântată în alb care se îndrepta spre el, a înţeles de ce localnicii vorbeau despre o nălucă. Materialul alb care o acoperise unduia la fiecare pas, iar părul lung şi blond îi ascundea umerii delicaţi şi îi cobora până la şolduri, acoperindu-i complet. Ansamblul dădea impresia unei fiinţe spirituale, dar era Violet, *Violet a lui*, chiar dacă învăluită de flăcările galbene ale lumânărilor, părea cu adevărat un suflet rătăcitor.

Diego a rămas nemişcat, fiindcă ea venea drept spre el, privindu-l de parcă nu l-ar fi văzut. Când s-a apropiat, a observat că îmbrăcămintea albă nu era o rochie, ci un halat alb foarte asemănător celui pe care îl purta când a murit fiul lor. Tresărirea din piept a fost neaşteptată şi zguduitoare. Trebuie să fi fost moartă de frig, căci umbla desculţă!

Ea a trecut pe lângă el fără să facă nici cel mai mic gest de recunoaştere, cu mâinile moi pe lângă trup.

Diego era uluit.

– Violet!, a strigat îngrozit, dar ea şi-a văzut mai departe de drum.

A ajuns-o din doi paşi şi cu nesfârşită blândeţe i-a pus pe umeri capa pe care o ţinea împăturită pe braţ, dar ea a

rămas cu privirea pierdută. Diego a şovăit, nu ştia ce să facă şi, fără să ştie prea bine de ce, s-a aşezat în faţa ei ca să-i aţină calea. Violet s-a oprit, cu privirea aţintită într-un punct fix.

Diego a înţeles. Sfântă Fecioară! Era somnambulă!

A luat-o cu grijă în braţe şi a pornit spre casă. Drumul era scurt, iar ea foarte slăbită. Violet şi-a rezemat capul de bărbia lui şi a închis ochii cu un suspin. Diego a ştiut că adormise, dar l-a îngrijorat peste măsură faptul că umbla pe stradă practic dezbrăcată şi desculţă. Trebuia să vorbească de îndată cu Luis sau cu vreun specialist despre asta. Când au ajuns acasă, uşa era deschisă. A urcat treptele şi a închis uşa cu piciorul.

În casă domneau întunericul şi tăcerea. A ajuns la scările care duceau la catul de sus. Ştia unde se află dormitorul ei. Şi uşa acestuia era deschisă, iar învelitoarea de pe pat mototolită la picioarele patului. Diego a aşezat-o uşor pe saltea. Când a vrut să o învelească, i-a văzut tălpile picioarelor, care sângerau. I-a curăţat rănile, încercând să n-o trezească, şi apoi i-a vegheat somnul.

S-a trezit cu mişcări încete, elegante, căscând cu poftă. Violet s-a întins cu un surâs satisfăcut pe buze, dar a rămas cu ochii închişi câteva clipe. A tras în piept de câteva ori mireasma dulce a ciocolatei calde şi a gogoşilor proaspăt făcute – fuseseră lăsate pe noptieră – care îi năpădea nările.

A clipit ca să se dezmeticească şi, când vederea i s-a limpezit, l-a văzut pe Diego, care stătea pe pat lângă ea. S-a ridicat brusc şi a rămas în capul oaselor, fără să ştie cum ajunsese el în casă. Bea o înghiţitură de cafea dintr-o ceaşcă pe care o avea într-o mână, iar pe cealaltă o ţinea sprijinită de şoldul ei până când s-a mişcat. Arăta

îngrozitor, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea şi pe dată o ruşine adâncă a făcut-o să roşească până la rădăcina părului. În palatul Montenegro o cuprinsese panica, apoi bucuria şi fusese atât de nedreaptă cu el, că acum nu se simţea în stare să-l privească în ochi.

Diego a lăsat ceaşca pe tavă şi i-a întins ciocolata.

Violet s-a uitat la el cu multă băgare de seamă, dar chipul soţului ei era senin şi liniştit.

– Bea puţin, o să-ţi facă bine.

– Mulţumesc.

Degetele lui Diego i-au netezit părul mătăsos şi i-au aşezat o şuviţă rebelă după ureche. Ei i s-a părut o mângâiere sublimă, drăgăstoasă şi cu niciun chip meritată.

– Ai dormit bine?

– Fără să mă trezesc nici măcar o dată, i-a răspuns.

Diego a făcut un gest aproape insesizabil, pe care ea nu l-a observat. De bună seamă nu ştia că era somnambulă. Violet a băut o înghiţitură lungă din ciocolată. Era delicioasă. Diego i-a trecut un deget peste buza de sus ca să-i şteargă o urmă de ciocolată şi, în clipa următoare, a supt de pe deget picătura de lichid gros.

– Unde ai fost?, a întrebat-o pe un ton măsurat. Te-am căutat disperat prin toată Córdoba.

Ea a şovăit o clipă, ca şi cum ar fi fost gata să-i mărturisească taina cea mai mare a vieţii ei.

– Să-i spun lui Miguel, i-a răspuns pe un ton umil, care l-a mişcat profund. Am închiriat o trăsură care să mă ducă la cimitirul Nuestra Señora de la Salud, am stat ceasuri întregi în criptă, dar m-am simţit sleită de puteri şi a trebuit să mă întorc acasă ca să mă odihnesc. Ştiam că ai să vii aici şi te-am aşteptat, dar nu-mi amintesc precis când am adormit.

Diego a închis ochii, căci răspunsul era cel pe care îl aştepta. Cimitirul era singurul loc din apropierea Pieţei Capucinilor la care nu se gândise când a căutat-o.

– Aveai de gând să-mi spui şi mie?

Violet a tras aer adânc în piept înainte să-i răspundă.

– Erai al doilea pe lista mea de priorităţi, i-a mărturisit cu ochi strălucitori şi un surâs palid pe buze. Când Luis mi-a spus că pesemne sunt însărcinată, după ce i-am descris simptomele pe care le aveam, s-a făcut lumină în capul meu şi am simţit nevoia imperioasă să-i spun micuţului nostru. Sunt încredinţată că îngerul meu păzitor este răspunzător pentru această minune.

– Nu-mi răpi orice merit, i-a spus Diego.

Violet a mijit ochii, uşor iritată. Diego a oftat neliniştit. Sperase să nu revadă neîncrederea aceea licărind în ochii frumoşi ai soţiei lui.

– L-am implorat pe Hristos să nu îngăduie să zămislesc o nouă viaţă, fiindcă atunci nu voi mai putea să te părăsesc. I-am cerut asta în fiecare zi de atunci, de când nu am avut tăria să mă împotrivesc ţie, să te împiedic să faci dragoste cu mine. Doream atât de mult, Diego!

– Ştiu, i-a răspuns el agitat. Am ştiut ce I-ai cerut lui Hristos.

– Cum e cu putinţă...?

Violet nu a putut să sfârşească fraza.

– În noaptea aceea eu L-am implorat cu disperare contrariul, a lămurit-o cu emoţie în glas. Doream mai mult decât orice pe lume un alt fiu care să ne unească iarăşi. Niciodată nu am vrut altceva decât să fiu din nou alături de tine.

– Eu voiam fericirea ta!, s-a justificat ea. De aceea am plecat.

– Voi fi fericit dacă eşti alături de mine, i-a mărturisit cu

glas catifelat.

Violet i-a luat mâna şi şi-a dus-o la obraz.

– În noaptea aceea, când Miguel a căzut pe scări, teama mi-a luat minţile. Neliniştea mă împiedica să respir. Am alergat în Piaţa Capucinilor ca să-L rog fierbinte pe Hristos al Îndurării să-l salveze. I-am făgăduit, în schimb, să te părăsesc sau propria mea viaţă, dar acest nou copil este dovada că nu a primit niciunul dintre sacrificiile mele. M-a iertat!

Totul căpăta dimensiuni gigantice pentru Diego. Nimeni nu l-a înştiinţat în noaptea aceea că Violet plecase de acasă, nici pentru câtă vreme, totuşi a fost acolo ca să îl aline în fiecare zi, până în dimineaţa blestemată în care l-a părăsit, lăsându-l cu un simţământ de pierdere deplină.

– Aveam nevoie de tine! Şi ai plecat, a exclamat îndurerat.

– Păcatul lăcomiei mele era prea mare ca să-l nesocotesc, de aceea trebuia să dau o jertfă, însă Hristos nu a primit viaţa mea şi am crezut cu tărie că alegea prima mea jertfă: să te părăsesc.

– Aveam nevoie de tine, a repetat. Am nevoie de tine mai mult ca oricând.

– Nu mai mult decât am eu nevoie de tine.

Diego a luat-o pe după umeri şi a tras-o la pieptul lui, îmbrăţişând-o. Trebuia să-i spună un lucru dureros care îl chinuia.

– În noaptea când a murit Miguel, a pus stăpânire pe mine o nebunie distrugătoare. Voiam să te pedepsesc, fiindcă te învinovăţeam de moartea lui şi de aceea nu te-am lăsat să intri în încăpere, ca un nemernic fără pereche. Ulterior am regretat, dar era prea târziu ca să repar răul. Violet a ştiut mereu şi de aceea nu putea să-i reproşeze

acest lucru. Diego acţionase sub imperiul disperării, la fel ca şi ea. Iartă-mă! a implorat-o pe un ton plin de umilinţă.

Diego îşi recunoştea prin acele vorbe eşecul şi slăbiciunile sale omeneşti. Violet a îmbrăţişat şi mai strâns spatele lat al soţului ei, cu un surâs de bucurie pe buze.

– N-am de ce să te iert, i-a spus cu naturaleţe. Mereu am visat să te fac fericit şi sunt încredinţată că Hristos al Îndurării doreşte acelaşi lucru.

– Te iubesc, Violet, cum niciodată nu mi-am putut închipui că voi iubi. Te am în sânge, trăieşti în inima mea şi am să mor dacă o să mă îndepărtezi încă o dată de lângă tine.

– N-o voi face, jur! În sfârşit simt că am fost iertată şi că merit dragostea pe care mi-o porţi.

– Întoarce-te la Bidasoa, i-a cerut el în şoaptă. Ea i-a surâs de fericire. Întoarce-te alături de mine.

– Trebuie s-o fac. Agăţat în frumosul salon al căminului nostru este tabloul lui Miguel, iar eu trebuie să fiu acolo unde se află portretul lui. Surpriza din ochii lui Diego a înduioşat-o. Am poruncit să fie trimis de îndată ce am ajuns acasă, cu câteva momente înainte să plec la cimitir ca să-i spun micuţului nostru. Inima lui Diego ameninţa să îi explodeze de fericire. Ţinea în braţe ce iubea mai mult pe lume, iar în casa lor, amintirea cea mai dragă dintre toate. Putea un om să ceară mai mult de la viaţă? Se îndoia. Se va numi Diego, i-a spus ea. Micuţul nostru se va numi ca tatăl lui.

– Diego Miguel, a rostit el cu glas emoţionat.

Epilog

La Bidasoa se auzeau sunetul unei chitare şi bufnetul unor picioare de copii într-o fântână. Glasul de bărbat cânta o baladă uşoară, pe care copiii o ascultau doar pe jumătate, pentru că erau mai interesaţi să se ude unul pe celălalt. Diego Miguel şi fratele lui râdeau cu chipurile stropite de apă. Micul Diego, de cinci ani, avea părul negru, ochii căprui şi era imaginea vie a tatălui său. Fratele lui, de trei ani, era blond ca familia lui Violet, de aceea, semănându-i aşa bine cumnatului său, Diego fusese de acord să-l numească la fel ca pe el, dar şi pentru că soţia lui îi dăruise, în schimb, nopţi de pasiune nesfârşită.

El însuşi avea un picior băgat în fântână şi îl legăna în ritmul muzicii. Pe celălalt îl sprijinise de marginea din piatră ca să poată ţine chitara în poală în vreme ce cânta.

Şi a simţit apropierea ei. Ochii bărbatului nu s-au mai uitat la băieţi, care erau practic uzi leoarcă, s-au pironit asupra femeii care îi zâmbea de pe coridorul de la catul de sus. Stătea aplecată peste balustradă cu mica Violet María în braţe. Fetiţa, de numai un an, gângurea în ritmul glasului tatălui ei. Diego nu putea să fie mai fericit, va fi o cântăreaţă desăvârşită. Pe deasupra, şi cea mai frumoasă dintre toate fetele din Córdoba. Părul ei negru strălucitor şi plin de bucle îl vrăjeau în aceeaşi măsură ca ochii mari şi verzi care erau o binecuvântare, pentru că îi aminteau de cei ai fiului pe care îl pierduseră cu ani în urmă. Violet María era fetiţa sufletului său. Privirea lui întunecată a părăsit chipul fiicei ca să se aţintească asupra soţiei, care avea o strălucire aparte în priviri. Era frumoasă şi îl făcea

cel mai fericit bărbat din lume. După ce-l născuse pe Diego Miguel nu se mai trezise adormită nopţile ca să colinde ca o somnambulă pe coridoarele de la Bidasoa.

Luis îi spusese că somnambulismul putea să fie o urmare a tulburării puternice pricinuite de pierderea fiului lor, dar, slavă Domnului, totul revenise la normal după naştere, şi Diego nu îi pomenise niciodată despre escapadele ei în miez de noapte când se ducea în faţa lui Hristos al Îndurării, şi la scurt timp după aceea făcea cale întoarsă.

Dar în Córdoba legenda continua să circule şi mamele le spuneau copiilor lor aceeaşi poveste despre năluca din Piaţa Capucinilor: că îşi găsise, în sfârşit, liniştea sufletească.

NOTĂ

Ca autoare a cărţii, mi-am permis să pun în versuri un cântec al autorilor de cuplete Román şi Naranjo, cu titlul *Fiecare pe drumul său,* şi l-am adaptat la un moment anume din roman, când este cântat de către Diego Vílchez, deşi cupletul a fost pus în circulaţie mult după 1830.

Istoria atestă că până în anul 1850 nu cânta nimeni flamenco în Andaluzia, cu excepţia ţiganilor, dar cântecul lor era restrâns la un mediu privat. În schimb, în timpul domniei lui Fernando al VII-lea circulau cântece andaluze: fandangos, rondeñas, peteneras etc. Cupletele andaluze erau înrudite cu folclorul castilian şi, de asemenea, cu cel maur. Versurile cântecului andaluz aveau o tentă literară şi exprimau o gamă bogată de sentimente. Erau versiuni populare ale poeziilor culte, derivate uneori din teatru şi din opereta spaniolă. Dualismul dintre cântecul ţigănesc şi cel andaluz s-a atenuat cu timpul şi, prin influenţe reciproce, s-a ajuns la ceea ce astăzi este cunoscut sub denumirea de cântecul flamenco.